ALLAH KORKUSU

Ey iman edenler, Allah'tan korkun.
Herkes yarın için neyi takdim ettiğine baksın.
Allah'tan korkun. Hiç şüphesiz Allah,
yaptıklarınızdan haberdardır.
(Haşr Suresi, 18)

ADNAN OKTAR

HARUN YAHYA

Bu kitapta kullanılan ayetler Ali Bulaç'ın hazırladığı
"Kur'an-ı Kerim ve Türkçe Anlamı" isimli mealden alınmıştır.

Birinci Baskı: Ağustos 1999
İkinci Baskı: Ağustos 2000
Üçüncü Baskı: Eylül 2001
Dördüncü Baskı: Ağustos 2005
Beşinci Baskı: Ekim 2005
Altıncı Baskı: Mart 2006
Yedinci Baskı: Haziran 2006
Sekizinci Baskı: Haziran 2007
Dokuzuncu Baskı: Mart 2008
Onuncu Baskı:

ARAŞTIRMA
YAYINCILIK

Talatpaşa Mah. Emirgazi Caddesi
İbrahim Elmas İşmerkezi
A Blok Kat 4 Okmeydanı - İstanbul
Tel: (0 212) 222 00 88

Baskı: Seçil Ofset
100. Yıl Mahallesi MAS-SİT Matbaacılar Sitesi
4. Cadde No: 77 Bağcılar-İstanbul
Tel: (0 212) 629 06 15

İCİNDEKİLER

OKUYUCUYA

•Bu kitapta ve diğer çalışmalarımızda evrim teorisinin çöküşüne özel bir yer ayrılmasının nedeni, bu teorinin her türlü din aleyhtarı felsefenin temelini oluşturmasıdır. Yaratılışı ve dolayısıyla Allah'ın varlığını inkar eden Darwinizm, 150 yıldır pek çok insanın imanını kaybetmesine ya da kuşkuya düşmesine neden olmuştur. Dolayısıyla bu teorinin bir aldatmaca olduğunu gözler önüne sermek çok önemli bir imani görevdir. Bu önemli hizmetin tüm insanlarımıza ulaştırılabilmesi ise zorunludur. Kimi okuyucularımız belki tek bir kitabımızı okuma imkanı bulabilir. Bu nedenle her kitabımızda bu konuya özet de olsa bir bölüm ayrılması uygun görülmüştür.

•Belirtilmesi gereken bir diğer husus, bu kitapların içeriği ile ilgilidir. Yazarın tüm kitaplarında imani konular, Kuran ayetleri doğrultusunda anlatılmakta, insanlar Allah'ın ayetlerini öğrenmeye ve yaşamaya davet edilmektedir. Allah'ın ayetleri ile ilgili tüm konular, okuyanın aklında hiçbir şüphe veya soru işareti bırakmayacak şekilde açıklanmaktadır.

•Bu anlatım sırasında kullanılan samimi, sade ve akıcı üslup ise kitapların yediden yetmişe herkes tarafından rahatça anlaşılmasını sağlamaktadır. Bu etkili ve yalın anlatım sayesinde, kitaplar "bir solukta okunan kitaplar" deyimine tam olarak uymaktadır. Dini reddetme konusunda kesin bir tavır sergileyen insanlar dahi, bu kitaplarda anlatılan gerçeklerden etkilenmekte ve anlatılanların doğruluğunu inkar edememektedirler.

•Bu kitap ve yazarın diğer eserleri, okuyucular tarafından bizzat okunabileceği gibi, karşılıklı bir sohbet ortamı şeklinde de okunabilir. Bu kitaplardan istifade etmek isteyen bir grup okuyucunun kitapları birarada okumaları, konuyla ilgili kendi tefekkür ve tecrübelerini de birbirlerine aktarmaları açısından yararlı olacaktır.

•Bunun yanında, sadece Allah rızası için yazılmış olan bu kitapların tanınmasına ve okunmasına katkıda bulunmak da büyük bir hizmet olacaktır. Çünkü yazarın tüm kitaplarında ispat ve ikna edici yön son derece güçlüdür. Bu sebeple dini anlatmak isteyenler için en etkili yöntem, bu kitapların diğer insanlar tarafından da okunmasının teşvik edilmesidir.

•Kitapların arkası na yazarın diğer eserlerinin tanıtımlarının eklenmesinin ise önemli sebepleri vardır. Bu sayede kitabı eline alan kişi, yukarıda söz ettiğimiz özellikleri taşıyan ve okumaktan hoşlandığını umduğumuz bu kitapla aynı vasıflara sahip daha birçok eser olduğunu

görecektir. İmani ve siyasi konularda yararlanabileceği zengin bir kaynak birikiminin bulunduğuna şahit olacaktır.

- Bu eserlerde, diğer bazı eserlerde görülen, yazarın şahsi kanaatlerine, şüpheli kaynaklara dayalı izahlara, mukaddesata karşı gereken adaba ve saygıya dikkat etmeyen üsluplara, burkuntu veren ümitsiz, şüpheci ve ye'se sürükleyen anlatımlara rastlayamazsınız.

YAZAR ve ESERLERİ HAKKINDA

Harun Yahya müstear ismini kullanan yazar Adnan Oktar, 1956 yılında Ankara'da doğdu. İlk, orta ve lise öğrenimini Ankara'da tamamladı. Daha sonra İstanbul Mimar Sinan Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi'nde ve İstanbul Üniversitesi Felsefe Bölümü'nde öğrenim gördü. 1980'li yıllardan bu yana, imani, bilimsel ve siyasi konularda pek çok eser hazırladı. Bunların yanı sıra, yazarın evrimcilerin sahtekarlıklarını, iddialarının geçersizliğini ve Darwinizm'in kanlı ideolojilerle olan karanlık bağlantılarını ortaya koyan çok önemli eserleri bulunmaktadır.

Harun Yahya'nın eserleri yaklaşık 30.000 resmin yer aldığı toplam 45.000 sayfalık bir külliyattır ve bu külliyat 57 farklı dile çevrilmiştir.

Yazarın müstear ismi, inkarcı düşünceye karşı mücadele eden iki peygamberin hatıralarına hürmeten, isimlerini yad etmek için Harun ve Yahya isimlerinden oluşturulmuştur. Yazar tarafından kitapların kapağında Resulullah'ın mührünün kullanılmış olmasının sembolik anlamı ise, kitapların içeriği ile ilgilidir. Bu mühür, Kuran-ı Kerim'in Allah'ın son kitabı ve son sözü, Peygamberimiz (sav)'in de hatem-ül enbiya olmasını remzetmektedir. Yazar da, yayınladığı tüm çalışmalarında, Kuran'ı ve Resulullah'ın sünnetini kendine rehber edinmiştir. Bu suretle, inkarcı düşünce sistemlerinin tüm temel iddialarını tek tek çürütmeyi ve dine karşı yöneltilen itirazları tam olarak susturacak "son söz"ü söylemeyi hedeflemektedir. Çok büyük bir hikmet ve kemal sahibi olan Resulullah'ın mührü, bu son sözü söyleme niyetinin bir duası olarak kullanılmıştır.

Yazarın tüm çalışmalarındaki ortak hedef, Kuran'ın tebliğini dünyaya ulaştırmak, böylelikle insanları Allah'ın varlığı, birliği ve ahiret gibi temel imani konular üzerinde düşünmeye sevk etmek ve inkarcı sistemlerin çürük temellerini ve sapkın uygulamalarını gözler önüne sermektir.

Nitekim Harun Yahya'nın eserleri Hindistan'dan Amerika'ya, İngiltere'den Endonezya'ya, Polonya'dan Bosna Hersek'e, İspanya'dan Brezilya'ya, Malezya'dan İtalya'ya, Fransa'dan Bulgaristan'a ve Rusya'ya kadar dünyanın daha pek çok ülkesinde beğeniyle okunmaktadır. İngilizce, Fransızca, Almanca, İtalyanca, İspanyolca, Portekizce, Urduca, Arapça, Arnavutça, Rusça, Boşnakça, Uygurca, Endonezyaca, Malayca, Bengoli, Sırpça, Bulgarca, Çince, Kishwahili (Tanzanya'da kullanılıyor), Hausa (Afrika'da yaygın olarak kullanılıyor), Dhivelhi (Mauritus'ta kullanılıyor), Danimarkaca ve İsveççe gibi pek çok dile çevrilen eserler, yurt dışında geniş bir okuyucu kitlesi tarafından takip edilmektedir.

Dünyanın dört bir yanında olağanüstü takdir toplayan bu eserler pek çok insanın iman etmesine, pek çoğunun da imanında derinleşmesine vesile olmaktadır. Kitapları okuyan, inceleyen her kişi, bu eserlerdeki hikmetli, özlü, kolay anlaşılır ve samimi üslubun, akılcı ve ilmi yaklaşımın farkına varmaktadır. Bu eserler süratli etki etme, kesin netice verme, itiraz edilemezlik, çürütülemezlik özellikleri taşımaktadır. Bu eserleri okuyan ve üzerinde ciddi biçimde düşünen insanların, artık materyalist felsefeyi, ateizmi ve diğer sapkın görüş ve felsefelerin hiçbirini samimi olarak savunabilmeleri mümkün değildir. Bundan sonra savunsalar da ancak duygusal bir inatla savunacaklardır, çünkü fikri dayanakları çürütülmüştür. Çağımızdaki tüm inkarcı akımlar, Harun Yahya Külliyatı karşısında fikren mağlup olmuşlardır.

Kuşkusuz bu özellikler, Kuran'ın hikmet ve anlatım çarpıcılığından kaynaklanmaktadır. Yazarın kendisi bu eserlerden dolayı bir övünme içinde değildir, yalnızca Allah'ın hidayetine vesile olmaya niyet etmiştir. Ayrıca bu eserlerin basımında ve yayınlanmasında herhangi bir maddi kazanç hedeflenmemektedir.

Bu gerçekler göz önünde bulundurulduğunda, insanların görmediklerini görmelerini sağlayan, hidayetlerine vesile olan bu eserlerin okunmasını teşvik etmenin de, çok önemli bir hizmet olduğu ortaya çıkmaktadır.

Bu değerli eserleri tanıtmak yerine, insanların zihinlerini bulandıran, fikri karmaşa meydana getiren, kuşku ve tereddütleri dağıtmada, imanı kurtarmada güçlü ve keskin bir etkisi olmadığı genel tecrübe ile sabit olan kitapları yaymak ise, emek ve zaman kaybına neden olacaktır. İmanı kurtarma amacından ziyade, yazarının edebi gücünü vurgulamaya yönelik eserlerde bu etkinin elde edilemeyeceği açıktır. Bu konuda kuşkusu olanlar varsa, Harun Yahya'nın eserlerinin tek amacının dinsizliği çürütmek ve Kuran ahlakını yaymak olduğunu, bu hizmetteki etki, başarı ve samimiyetin açıkça görüldüğünü okuyucuların genel kanaatinden anlayabilirler.

Bilinmelidir ki, dünya üzerindeki zulüm ve karmaşaların, Müslümanların çektikleri eziyetlerin temel sebebi dinsizliğin fikri hakimiyetidir. Bunlardan kurtulmanın yolu ise, dinsizliğin fikren mağlup edilmesi, iman hakikatlerinin ortaya konması ve Kuran ahlakının, insanların kavrayıp yaşayabilecekleri şekilde anlatılmasıdır. Dünyanın günden güne daha fazla içine çekilmek istendiği zulüm, fesat ve kargaşa ortamı dikkate alındığında bu hizmetin elden geldiğince hızlı ve etkili bir biçimde yapılması gerektiği açıktır. Aksi halde çok geç kalınabilir.

Bu önemli hizmette öncü rolü üstlenmiş olan Harun Yahya Külliyatı, Allah'ın izniyle, 21. yüzyılda dünya insanlarını Kuran'da tarif edilen huzur ve barışa, doğruluk ve adalete, güzellik ve mutluluğa taşımaya bir vesile olacaktır.

YARATILIŞ GERÇEĞİ

Şüphesiz, mü'minler için göklerde ve yerde ayetler vardır. Sizin yaratılışınızda ve türetip-yaydığı canlılarda kesin bilgiyle inanan bir kavim için ayetler vardır. (Casiye Suresi, 3-4)

Şüphesiz Biz insanı, karmaşık olan bir damla sudan yarattık. Onu deniyoruz. Bundan dolayı onu işiten ve gören yaptık. Biz ona yolu gösterdik; (artık o,) ya şükredici olur ya da nankör. (İnsan Suresi, 2-3)

www.insanmucizesi.com

Döl yataklarında size dilediği gibi suret veren O'dur. O'ndan başka İlah yoktur; üstün ve güçlü olandır, hüküm ve hikmet sahibidir. (Al-i İmran Suresi, 6)

www.Allahkorkusu.com

O, biri diğeriyle 'tam bir uyum’ (mutabakat) içinde yedi gök yaratmış olandır. Rahman (olan Allah)ın yaratmasında hiçbir 'çelişki ve uygunsuzluk’ (tefavüt) göremezsin. İşte gözü(nü) çevirip-gezdir; herhangi bir çatlaklık (bozukluk ve çarpıklık) görüyor musun? (Mülk Suresi, 3)

www.fikiryazilari.net

Okaliptüs yaprakları birçok memeli için zehirlidir, fakat koalalar onları rahatlıkla yiyebilirler. Çünkü yapraklardaki zehirli yağları parçalayabilecek yapıya sahip özel bir mideleri vardır. Allah'ın yarattığı mükemmel vücut yapısı sayesinde bir koala her gün yaklaşık olarak 1 kg zehirli yaprağı hiçbir problem yaşamadan yiyebilir ve rahatlıkla sindirebilir.

www.canlilarinevrimi.com

Göklerde ve yerde nice ayetler vardır ki, üzerinden geçerler de, ona sırtlarını dönüp giderler. (Yusuf Suresi, 105)

www.belgeseller.net

"Eğer aklınızı kullanabiliyorsanız, O, doğunun da, batının da ve bunlar arasında olan herşeyin de Rabbidir..." (Şuara Suresi, 28)

www.bitkidunyasi.net

Bir çiçeğin yaydığı koku etraftaki böcekler için yol gösterici rehber özelliğine sahiptir. Kokuyu alan böcek, bu kokunun kaynağında kendisi için lezzetli bir nektarın birikmiş olduğunu fark eder. Böcek çiçeğe ulaştığında nektarı almak için uğraşır ve polenler üzerine yapışır. Aynı böcek, uğradığı başka bir çiçeğe daha önce yapışan polenleri bırakır ve bu sayede bitkinin döllenmesi gerçekleşmiş olur.

www.ilmiarastirma.com

Göklerde ve yerde her ne varsa -isteyerek de olsa, istemeyerek de olsa-Allah'a secde eder. Sabah akşam gölgeleri de (O'na secde eder). (Rad Suresi, 15)

www.ilmimercek.com

20 – 15 milyon yıldır hiçbir değişiklik göstermeden yaşamlarını sürdüren kanatlı karıncalar evrim teorisinin iddialarını yerle bir etmektedir.

www.Allahvar.com

20 - 15 milyon yıllık kanatlı karınca fosili

Günümüzde yaşayan örümceklerin sahip oldukları tüm özelliklere milyonlarca yıl önce yaşayan örümcekler de sahiptir. 20 – 15 milyon yıllık amber içindeki örümcek fosili bu gerçeğin ispatlarındandır.

www.evrimmasali.com

20 - 15 milyon yıllık örümcek fosili (solda)

Fosil kayıtları karıncaların milyonlarca yıldır aynı olduklarını, herhangi bir değişikliğe uğramadıklarını, yani evrim geçirmediklerini ortaya koymuştur. Resimde görülen 20 – 15 milyon yıllık işçi karınca fosili de, bu gerçeği teyit etmektedir.

www.kabatasdevri.com

20 - 15 milyon yıllık işçi karınca fosili

Resimde görülen amber içinde evcikli böcek ve kara kanatlı mantar sivrisinekleri bulunmaktadır. Bu canlılar milyonlarca yıldır yapılarında hiçbir değişiklik olmadan varlıklarını devam ettirmektedirler. Söz konusu canlıların değişmemeleri, evrim geçirmediklerinin göstergesidir.

www.hayatinkokeni.com

20 - 15 milyon yıllık evcikli böcek ve 3 tane kara kanatlı mantar sivrisineği fosili (üstte) Kara kanatlı mantar sivrisineği Evcikli böcek

Resimde görülen 40 – 25 milyon yıllık amber içinde, kanatlı termit fosili bulunmaktadır. Bu canlılar, milyonlarca yıldır aynı kusursuz sistemlere sahiptirler ve yapılarında en küçük bir değişiklik dahi olmamıştır.

www.evrimcilerinitiraflari.com

40 - 25 milyon yıllık kanatlı termit fosili

48 binden fazla türü olan Hemiptera cinsi böcekler, fosil kayıtlarında bir anda ortaya çıkmakta ve hiçbir değişikliğe uğramadan milyonlarca yıldır varlıklarını devam ettirmektedirler. Diğer tüm böcek türleri gibi, Hemiptera cinsi böcekler de evrimi yalanlamaktadır.

20 - 15 milyon yıllık Hemiptera cinsi böcek fosili

Amber içinde ağıyla birlikte fosilleşmiş bir örümcek örneği görülmektedir. 20 – 15 milyon yıllık örümcek ve ağı, günümüzde yaşayan örümcekler ve ağlarıyla tıpatıp aynıdır. Bu aynılık, evrim teorisini tamamen geçersiz kılmaktadır.

20 - 15 milyon yıllık örümcek ve örümcek ağı fosili (solda)

Fosil kayıtlarında yer alan tüm çekirge örnekleri, günümüzde yaşayanlarla aynıdır. Bundan 40 – 25 milyon yıl önceki çekirgelerle günümüzdekilerin birbirlerinden farksız olması, evrimin hiçbir zaman yaşanmadığını göstermektedir.

www.maddeninardindakisir.com

40 - 25 milyon yıllık çekirge fosili

Evrimciler, böceklerin evrim geçirdiğine dair tek bir fosil dahi sunamazken, böceklerin evrim geçirmediklerini gösteren on binlerce fosil vardır. 40 – 25 milyon yıllık amberin içinde yaban arısıyla birlikte yaprak zararlısı fosili bulunmaktadır. Milyonlarca yıldır hiçbir değişikliğe uğramayan canlılar evrimi reddetmektedir.

40 - 25 milyon yıllık Scelionid yaban arısı (sağda)

40-25 milyon yıllık yaprak zararlısı fosili (altta)

Scelionid yaban arısı (sağda)

Yaprak zararlısı

Bu fosiller, diğer canlılar gibi böceklerin de, sahip oldukları tüm özelliklerle bir anda ortaya çıktıklarını ve yüz milyonlarca yıl boyunca hiçbir değişikliğe uğramadıklarını göstermektedir. Bu gerçeği delillendiren bulgulardan biri de, resimde görülen 40 – 25 milyon yıllık amber içindeki delici böcek fosilidir.

40 - 25 milyon yıllık delici böcek fosili

Evrim teorisi fosil bulguları karşısında büyük bir yenilgiye uğramıştır. Evrimin yenilgisini ifşa eden örneklerden biri de resimde görülen, 40 – 25 milyon yıllık yaban arısı ve yaykuyruk böceğidir. Günümüzde yaşayan örneklerinden hiçbir farkı olmayan bu canlılar, Yaratılış gerçeğini göstermektedir.

www.evrimbelgeseli.com

40 - 25 milyon yıllık yaban arısı ve aynı anda fosilleşmiş olan yaykuyruk böceği fosili

Yaban arısı (altta)

Yaykuyruk böceği (altta)

Kalkık kuyruk böcekleri, 18 familyası ve 6.500 türü olan Collembola takımına dahil bir türdür. Amber içinde kalkık kuyruk böceğinin yanında bir küçük böcek daha fosilleşmiştir. 40 – 25 milyon yıldır aynı olan kalkık kuyruk böcekleri, evrimcilerin iddialarını yalanlamaktadır.

40 - 25 milyon yıllık kalkık kuyruk böceği fosili

Günümüz kalkık kuyruk böceklerine bir örnek

GİRİŞ

Şu anda içinde bulunduğunuz odada yalnız değilsiniz. Zaten kendinizi en yalnız sandığınız zamanlarda bile siz hiçbir zaman yalnız olmadınız. Allah'ın görevlendirdiği yazıcı melekler sürekli sizi izliyorlar. Ağzınızdan bir kelime çıkmasın, hemen yazıyorlar. Her adımınızı, her düşüncenizi, her yaptığınızı, yapmanız gerekip de ertelediğinizi, hepsini eksiksiz kaydediyorlar. Küçük büyük hiçbir şeyi ayırt etmiyorlar. Siz uyuyorsunuz, onlar yine yanınızdalar. Unutmaları ya da yanılmaları mümkün değil, emrolundukları şeyi kusursuzca yapıyorlar.

Öte yandan size vekil kılınan ölüm melekleri de bekliyorlar. Neyi mi? Size verilmiş olan sürenin dolmasını. Sizin için tayin edilen ecel geldiğinde canınızı onlar teslim alacaklar.

Bu arada hiç hesaba katmadığınız, hatta belki de aklınızdan bile geçirmediğiniz gizli şahitleriniz de var: Elleriniz ve derileriniz. Hesap günü gelip de tüm şahitler biraraya toplandığında Allah'ın dilemesiyle onlar da konuşacaklar. Eğer Allah'tan korkup sakınanlardan değilseniz sizin aleyhinize şahitlik edecekler. Kısacası büyük bir olağanüstülük söz konusu ama tüm bunlar büyük bir sessizlik içinde devam edip gidiyor. İşte dünyadayken sizi bir an olsun yalnız bırakmayan bu gibi şahitlerin hepsi, hesap günü sizin için şahitlik yapmak üzere biraraya gelecekler.

İnsan Allah'a kul olsun diye yaratılmıştır ve denenmektedir. Çok değil, ortalama 60 sene gibi bir süre dünyada kalacak ve sonra Allah'ın huzurunda hayatının her anından hesaba çekilecektir. Herkesin kendi kazandıklarını öğrenmesinin yani şahitlerin dinlenmesinin ve kitabının eline verilmesinin ardından, sonsuz hayatı için Allah hüküm verecektir. Eğer kitabı sağ yanından verilirse, artık o kişi ebediyen kurtulmuştur. Ama kitabı sol yanından verilenlerden ise o zaman şöyle diyecektir:

"... Bana keşke kitabım verilmeseydi. Hesabımı hiç bilmeseydim. Keşke o (ölüm herşeyi) kesip bitirseydi. Malım bana hiçbir yarar sağlayamadı. Güç ve kudretim yok olup gitti." (Hakka Suresi, 25-29)

Artık bundan sonra tutuklanıp yüzüstü sürüklenerek bir daha hiç çıkmamak üzere cehenneme götürülecektir.

İnsanın bu kötü sona düşmesinin ardındaki sebep, yaptıklarının her an kaydedildiğini, bunların bir gün kendisine bildirileceğini ve hesap vereceğini ummadığı için, Allah'tan ve O'nun tehdidinden korkup

sakınmadan yaşamını tüketmesidir. Bu insan, ahirete, hesap gününe ve cehennem gibi dehşet verici bir ebedi ceza yerine kesin bir biçimde iman etmediği için, yaptığı kötü işlerden ötürü korkup sakınmaz ve Allah'ın sınırlarını çiğnemekte bir sakınca görmez.

İşte Allah korkusu, bir insan için hem imanının çok keskin bir göstergesi hem de onun ebedi hayatını belirleyecek çok önemli bir özelliktir. İnsan, ancak ve ancak Allah'tan korkup sakınırsa kurtulacaktır.

Hesap günü yaşanacak olayları düşünüp de korkuya kapılmamak ise mümkün değildir. Fakat bu korku yalnızca iman edenlere özgü bir korkudur. Çünkü Allah'ın pek çok ayetinde tarif ettiği imtihan ortamının, yazıcıların, şahitlerin ve herkesin biraraya getirilip toplanacağı hesap gününün kesin birer gerçek olduğuna ancak müminler kayıtsız şartsız inanırlar ve kötü bir sonla karşılaşmaktan korkarlar.

Sizin de yaptığınız herşey, anbean kayda geçiyor; bunları okuduğunuz an da buna dahil. Hızla Allah'a hesap vereceğiniz güne doğru yaklaşıyorsunuz. Gelin siz de Allah'tan korkun ve Allah'ın hoşnutluğunu kazananlardan olun:

... Azık edinin, şüphesiz azığın en hayırlısı takva (Allah korkusu) dır. Ey temiz akıl sahipleri, Benden korkup-sakının. (Bakara Suresi, 197)

ALLAH KURAN'DA KENDİSİ'NDEN KORKMAYI EMREDİYOR

Herşeyden önce iyi bilinmelidir ki, Allah korkusu birtakım cahil insanların sandıkları gibi, yalnızca peygamberlere ya da evliyalara has özel bir üstünlük değil, tüm iman edenlerin kalplerinde taşıdıkları ve diğer tüm insanların da taşımaları gereken bir duygudur. Çünkü Allah Kuran'da Kendisi'nden korkulmasını emretmiştir:

Ey iman edenler, Allah'tan korkun. Herkes yarın için neyi takdim ettiğine baksın. Allah'tan korkun. Hiç şüphesiz Allah, yaptıklarınızdan haberdardır. (Haşr Suresi, 18)

Tüm insanları Allah yaratmıştır ve onları kendilerini bilip tanıdıklarından kat kat daha iyi bilip tanır. Herkesin kalplerinde gizli olanı, gizlinin de gizlisini bilir. Nefsinin insana ne tür vesveseler verdiğinden, ne tür oyunlar oynayacağından da çok iyi haberdardır. Çünkü nefsi yaratan, ona -imtihan için- sınır tanımaz kötülüğünü ve bundan sakınmayı ilham eden Allah'tır. Şeytanı da imtihan ortamının bir parçası olarak yaratmış ve ona bu amaç doğrultusunda birtakım özellikler vermiştir.

Allah korkusu ise bu imtihan ortamında müminin en büyük dayanağı olacaktır. Çünkü Allah korkusu kişiyi her an Allah'ın istediği gibi davranmaya, O'nu hoşnut etmeye çalışmaya, şeytanın ve nefsinin isteklerinden sakınmaya, onların hile ve oyunlarına karşı uyanık ve tedbirli olmaya sevk edecektir. Bu da, insana kendi sınır tanımaz isteklerini uygulatmaya çalışan nefsin ve şeytanın hiç işine gelmeyen bir durumdur.

Bu sebeple şeytan ve nefsi, insanı en başta Allah korkusundan uzaklaştırmaya çalışır. Allah'tan korkmanın gereksiz, hatta yanlış olduğu, asıl önemli olanın Allah sevgisi ve kalp temizliği olduğu gibi telkinlerle onun Allah'tan korkup sakınmasını engellemek ister. Oysa Kuran'ı okuyan şuurlu bir insan, şeytanın bu tür telkinlerinin hiçbir gerçekliği olmadığını, tamamen saptırma ve aldatma amacı taşıdığını rahatlıkla görür. Zira Allah, müminlere Kendisi'nden korkmalarını Kuran'da son derece açık bir biçimde emretmiştir. Bu ayetlerden birkaç örnek şöyledir :

... Allah'tan korkun ve bilin ki Allah, muhakkak cezası pek çetin olandır. (Bakara Suresi, 196)

... Allah'tan korkup-sakının ve gerçekten bilin ki, siz O'na döndürülüp-toplanacaksınız. (Bakara Suresi, 203)

... Allah'tan korkup-sakının ve bilin ki, Allah herşeyi bilendir. (Bakara Suresi, 231)

... Allah'tan korkup-sakının ve bilin ki, Allah yaptıklarınızı görendir. (Bakara Suresi, 233)

Ey iman edenler, Allah'tan korkup-sakının ve (sizi) O'na (yaklaştıracak) vesile arayın; O'nun yolunda cehd edin (çaba harcayın), umulur ki kurtuluşa erersiniz. (Maide Suresi, 35)

Mümin her konuda olduğu gibi Allah'ın bu emrini de kayıtsız şartsız yerine getirmeye çalışır. Kuran'dan habersiz cahil kimseler gibi, Allah'tan korkmanın gerekip gerekmediği, Allah korkusunun mu yoksa Allah sevgisinin mi önemli olduğu, Allah'ı seven bir kimsenin neden Allah'tan korkması gerekeceği gibi, şeytani kuruntu ve vesveselere kapılmaz. Allah'tan korkmanın, tıpkı 5 vakit namaz kılmak, oruç tutmak gibi "farz kılınmış" bir ibadet olduğunu bilir ve bu ibadeti en güzel biçimde yerine getirmeye çalışır. Bununla birlikte, Allah Kuran'da insanın neden Kendisi'nden korkması gerektiğinin hikmetlerini de ayrıntılı olarak açıklamıştır.

Peygamber Efendimiz (sav) de bir hadislerinde Allah korkusuyla ilgili olarak şöyle buyurmuştur:

Rabbim bana dokuz şey emretti: Gizli halde de aleni halde de Allah'tan korkmamı, öfke ve rıza halinde de adaletli söz söylememi, fakirlikte de zenginlikte de iktisat yapmamı, benden kopana da sıla-ı rahim (dostluk) yapmamı, beni mahrum edene de vermemi, bana zulmedeni affetmemi, susma halimin tefekkür olmasını, konuşma halimin zikir olmasını, bakışımın ibret olmasını, marufu (doğru ve güzel olanı) emretmemi. (Kütüb-i Sitte, Muhtasarı Tercüme ve Şerhi, Prof. Dr. İbrahim Canan, 16. cilt, Akçağ Yayınları, Ankara, s. 317)

KURAN'DA TARİF EDİLEN ALLAH KORKUSU

Ey iman edenler, Allah'tan nasıl korkup-sakınmak gerekiyorsaöylece korkup-sakının ve siz, ancak Müslüman olmaktan başka (bir din ve tutum üzerinde) ölmeyin.
(Al-i İmran Suresi, 102)

Ayette belirtilen "Allah'tan nasıl korkup sakınmak gerektiği" Kuran'da son derece açık ve ayrıntılı bir biçimde tarif edilmiş bir konudur. Korkunun ne şekilde, nasıl bir ruh halinde ve ne şiddette olması gerektiği de Allah'ın ayetlerinde bir bir anlatılmıştır. Zaten Kuran'ın indiriliş amaçlarının en önemlilerinden biri de budur:

İşte bu (Kur'an) uyarılıp korkutulsunlar, gerçekten O'nun yalnızca bir tek ilah olduğunu bilsinler ve temiz akıl sahipleri iyice öğüt alıp düşünsünler diye bir bildirip-duyurma (bir belağ)dır. (İbrahim Suresi, 52)

Şimdi Allah korkusunun nasıl olması gerektiğini yine Kuran ayetlerinden görelim.

Gücünün Yettiği Kadar Allah'tan Korkmak

Öyleyse güç yetirebildiğiniz kadar Allah'tan korkup-sakının, dinleyin ve itaat edin... (Tegabün Suresi, 16)

Allah Kuran'da insanlara sonsuz kudretini, makamının yüceliğini ve üstünlüğünü, Kendisi'ne karşı gelenler için hazırladığı azabın şiddetini ve büyüklüğünü detaylı olarak anlatmıştır. Artık bundan sonra kişiye düşen bu gerçekleri samimi olarak ve derin derin tefekkür etmesi, niyetinde ve yaptığı işlerde hep bu gerçeklerin bilincinde bir tavır göstermesidir. Bunu da ayette belirtildiği gibi gücünün yettiği derecede yapmaya çalışmalıdır. Yani gücünün yettiğince Allah'ın büyüklüğünü takdir etmeli, gücü yettiğince Rabbimizin tehdit ettiği azabın -cehennem azabının- büyüklüğünü, boyutlarını ve sonsuzluğunu tefekkür etmelidir. Bunun sonucunda kalbinde doğal olarak Allah korkusu oluşacaktır. Böylece

mümin Kuran'da emredilen ibadetleri yapmamaktan, haram kılınan şeyleri ise yapmaktan gücü yettiğince korkup sakınacaktır. Zira korkup sakınacağı şeyler de Kuran'da kendisine detaylı olarak bildirilmiştir:

Böylece Biz onu, Arapça bir Kur'an olarak indirdik ve onda korkulacak şeyleri türlü şekillerde açıkladık; umulur ki korkup-sakınırlar ya da onlar için düşünme (yeteneğini) oluşturur. (Taha Suresi, 113)

Burada belirtilmesi gereken çok önemli bir nokta daha vardır: Allah korkusu elde edilmesi zor olan, birtakım aşamalardan geçerek kazanılacak bir his değildir. Aksine şuuru açık, düşünen her insanın aksi mümkün olmayacak şekilde derinden hissettiği bir duygudur. Bir insanın gerçek Allah korkusunu elde edebilmesi için tek bir samimi tefekkürü bile yeterli olabilir. Kişi yalnızca bir an ölümü, ölümden sonra karşılaşacaklarını düşünüp, Allah'a karşı saygı dolu bir korku hissedebilir. Bu, tamamen insanın düşünmesine ve aklını kullanmasına bağlıdır.

İçi Saygı ile Titreyerek Korkmak

Allah diğer dünyevi korkularla karıştırılmaması için, Kuran'da Kendisi'nden korkan bir müminin hislerini ve ruh halini de tarif etmiştir. Müminin Allah korkusu başka hiçbir korkuya benzemeyen, son derece içli ve saygı dolu bir korkudur. Bu korku diğer korkular gibi insana sıkıntı ve azap veren bir korku türü değildir. Tam tersine, insana kulluğunu ve aczini hatırlatan, onun aklını ve şuurunu açıp geliştiren, insanı çok üstün bir ahlak seviyesine ulaştıran bir korkudur.

Bu korku müminin ahirete olan özlemini artıran, ümit ve şevkini körükleyen bir korkudur. Allah korkusu, müminin Allah'a olan yakınlığını ve sevgisini kat kat artıran, ona büyük manevi hazlar yaşatan asil bir duygudur. Kuran'da iman edenlerin taşıdıkları bu içli ve saygı dolu korkudan pek çok ayette bahsedilir:

Gerçek şu ki, Rablerinden gayb ile (O'nu görmedikleri halde) içleri titreyerek-korkanlara gelince; onlar için bir bağışlanma ve büyük bir ecir vardır. (Mülk Suresi, 12)

... Rablerinden içleri saygı ile titrer, kötü hesaptan korkarlar. (Rad Suresi, 21)

Görmediği halde Rahman'a karşı 'içi titreyerek korku duyan' ve 'içten Allah'a yönelmiş' bir kalp ile gelen içindir. (Kaf Suresi, 33)

Ki onlar (o peygamberler) Allah'ın risaletini tebliğ edenler, O'ndan içleri titreyerek-korkanlar ve Allah'ın dışında hiç kimseden korkmayanlardır. Hesap görücü olarak Allah yeter. (Ahzab Suresi, 39)

Umutla Beraber Korku Duymak

Mümin Allah'tan korkarken Allah'ın şefkatini, merhametini, bağışlayıcılığını, O'nun lütfeden, tevbeleri kabul eden olduğunu da hatırından çıkarmaz. Bu da onun korkarken, bir yandan da içinde çok şiddetli bir umut taşımasına sebep olur. İçindeki Allah korkusu, Allah'ın bu sıfatlarını da çok derin ve geniş bir biçimde tefekkür etmesine, Allah'ın üstünlüğünü ve büyüklüğünü çok daha iyi takdir edebilmesine, dolayısıyla Allah'a daha fazla yakınlaşmasına vesile olur. Allah'ın merhametinin, şefkatinin, bağışlamasının büyüklüğünü daha iyi idrak eder.

İşte gerçek mümin Allah'a korku ve umut dolu bir ruh hali içinde yönelir ve dua eder:

Onların yanları yataklarından uzaklaşır. Rablerine korku ve umutla dua ederler ve kendilerine rızık olarak verdiklerimizden infak ederler. (Secde Suresi, 16)

Bu da Allah korkusunun hiçbir zaman ümitsizliğe, karamsarlığa düşürmeyen bir duygu olduğunun göstergesidir. Müminlerin sürekli bir umut içinde olmaları gerektiği Kuran'ın pek çok yerinde belirtilmiştir:

... O'na korkarak ve umut taşıyarak dua edin. Doğrusu Allah'ın rahmeti iyilik yapanlara pek yakındır. (Araf Suresi, 56)

De ki: "Ey kendi aleyhlerinde olmak üzere ölçüyü taşıran kullarım. Allah'ın rahmetinden umut kesmeyin. Şüphesiz Allah, bütün günahları bağışlar. Çünkü O, bağışlayandır, esirgeyendir." (Zümer Suresi, 53)

Umutsuzluğun ise inkar edenlerin bir vasfı olduğu yine ayetlerde bildirilmiştir:

Allah'ın ayetlerini ve O'na kavuşmayı 'yok sayıp inkâr edenler'; işte onlar, benim rahmetimden umut kesmişlerdir; ve işte onlar, acı azab onlarındır. (Ankebut Suresi, 23)

Ey iman edenler, Allah'ın kendilerine karşı gazablandığı bir kavmi veli (dost ve müttefik) edinmeyin; ki onlar, kafirlerin mezar halkından umut kesmeleri gibi ahiretten umut kesmişlerdir. (Mümtehine Suresi, 13)

MÜMİNLER ALLAH'TAN NİÇİN KORKARLAR?

Müminlerin Allah'tan korkma sebeplerine geçmeden önce, önceki sayfalarda da vurguladığımız bir noktayı tekrar hatırlatmakta fayda görüyoruz. Allah korkusu, müminin imanını, şevkini, Allah'a olan sevgi ve saygısını coşturan bir duygudur. Kişiyi Allah'ın razı olmayacağı bir tavır içine girmekten sakındıran, nefsinin taşkınlıklarını, sınır tanımaz kötülüklerini dizginleyen, sürekli iyilik yönünde harekete geçiren bir korkudur.

Bu korku onu Allah'ın azabından uzaklaştıran, Allah'ın rızasına, rahmetine ve cennetine yaklaştıran, bundan dolayı da çok büyük bir manevi haz içeren bir korkudur. Mümini Allah'ın sınırlarını korumada, Allah'ın rızasını aramada son derece yüksek bir şuura, uyanıklığa ve titizliğe iletir. Sonuçta müminin dünyadaki bu korkusu, onu kıyamet gününün korkusundan ve cehennemdeki ebedi korku ve dehşetten kurtaracaktır. Bir ayette şöyle buyrulmaktadır:

... Artık bunların ecirleri Rableri Katındadır, onlara korku yoktur ve onlar mahzun olmayacaklardır. (Bakara Suresi, 274)

Allah'ın tehdidinden ve azabından korkan müminler, O'nun emir ve hükümlerine son derece titizlikle uydukları için, Allah'ın beğendiği üstün bir ahlaka sahip olurlar. Mütevazi, hoşgörülü, ince düşünceli, fedakar, aklı ve şuuru açık, Allah'ın yaratmasındaki üstünlükleri en güzel biçimde takdir edebilen, yüksek bilince ve büyük bir duyarlılığa sahip ideal bir yapı geliştirirler. Kısaca Allah korkusu müminleri ruhen zenginleştiren, onları cennete layık bir duyarlılığa eriştiren, son derece ince hikmetlerle donatılmış asil bir duygudur; ebedi mükafat ve mutluluğun anahtarıdır.

Allah'ın Yüce Makamından Korkarlar

Allah'ı Kuran'da tanıtıldığı gibi tanıyan ve samimi olarak O'nun sıfatları hakkında düşünen bir mümin en başta Allah'ın bizzat Kendisi'nden, üstün ve şerefli makamından içi ürpererek korkmaya başlar. Allah'ın heybet ve azametinden, sonsuz kudret ve üstünlüğünden ötürü, O'nun zatına karşı son derece saygı ve hayranlık dolu bir korku besler. Bu korku, Allah'ın üstün ve yüce makamının bilincinde olan müminin kalbinde doğal olarak oluşan bir korkudur. Bu korkunun derecesi kişinin imanının

ve tefekkürünün derinliği derecesinde artar. Bu saygı dolu korku Kuran'da "haşyet" olarak da tanımlanır.

Allah sonsuz güç sahibidir, sonsuz bir ilme ve sonsuz bir akla sahiptir, dilediğini dilediği gibi yapar; Kendisi yaptığından sorulmaz, fakat O, insanları yaptıklarından sorguya çekecektir. Rabbimiz alemlerden müstağnidir, hiç kimseye ihtiyacı yoktur, fakat tüm varlıklar O'na muhtaçtır. Herkesi ve herşeyi yoktan var eden ve her an varlıkta tutan Allah'tır; herşeyin ve herkesin sahibi O'dur, dilerse herkesi yok edip yerine başkalarını yaratabilir. Hiçbir şeyi unutmaz; Allah bir şeyi diledi mi ona "ol" der ve olur, O'na hiçbir şey güç gelmez. Tüm bu sonsuz üstünlüklerin sahibi olan Allah'a karşı değil isyankar bir tavır almak, O'nu unutarak bir an geçirmek bile şuurlu bir insanın cesaret edebileceği bir şey değildir.

Allah'ı Kuran'da tanıtıldığı gibi tanıyan ve O'nun kudretini gereği gibi takdir eden bir insan Allah'tan saygıyla sakınır ve O'nun azametinden korkuya kapılır. Mümin Allah'ın büyüklüğünü, azametini, kudretini bildiği gibi "İntikam alan", "Kahreden", "Azap veren", "Zillete düşüren" sıfatlarını da bilir. Allah'ın rızasına ters düşen bir tavır ya da konuşmanın karşılıksız kalmayacağını bilir. Allah'ın her an herşeyden haberdar olduğunu, her yeri sarıp kuşattığını, kendisine şah damarından yakın olduğunu bilerek hareket eder.

İşte Allah müminin bu güzel tavrına karşılık onu dünyada ve ahirette ebediyen rahmeti, rızası ve cennetiyle ödüllendirir:

Rabbin makamından korkan kimse için ise iki cennet vardır. (Rahman Suresi, 46)

Elbette ki Allah'ı hakkıyla takdir edebilmek için Kuran ayetlerini çok iyi bilmek gerektiği gibi, O'nun dış dünyadaki ayetlerini -delillerini- de iyi bilip tanımak şarttır. En küçük bir atomdan ya da bir canlı hücresinden dev yıldızlara hatta galaksilere kadar Allah'ın sayısız yaratılış delilleri hakkında detaylı bilgi sahibi olmak insanın Allah korkusunu artırır. Çünkü bunları bilmek kişinin, Allah'ın yarattığı şeylerde tecelli eden sonsuz aklına, gücüne, ilmine çok daha yakından şahit olmasını, Allah'ın kudretini, diğer insanlara göre, çok daha fazla takdir edebilmesini sağlar. Bu da O'na karşı duyduğu korku ve haşyetin kat kat artmasına vesile olur. İşte Allah bu sırrı bir ayetinde şöyle açıklar:

... Kulları içinde ise Allah'tan ancak alim olanlar 'içleri titreyerek-korkar'. Şüphesiz Allah, üstün ve güçlü olandır, bağışlayandır. (Fatır Suresi, 28)

Allah'ın Tehdidinden Korkarlar

Allah bir ayetinde müminin, Kendi makamından korktuğu gibi, tehdidinden de korktuğunu belirtir:

... İşte bu, makamımdan korkana ve tehdidimden korkana ait (bir ayrıcalıktır). (İbrahim Suresi, 14)

Allah'ın tehdidi, Rabbimize iman ve itaat etmeyen, O'nun rızasını gözetmeyen, emir ve yasaklarını tanımayanlar için vaat ettiği maddi, manevi sonsuz bir azaptır. Bunun yeri de cehennemdir. Mümin, bu dünyada hiç kimsenin Allah'ın azabından emin olamayacağını çok iyi bilir. Bu yüzden Allah'ın, inkarcılara vaat ettiği cehennemdeki dayanılmaz ve sonsuz azaba düşmekten korkar. Müminlerin bu ruh hali Kuran'da şöyle tarif edilir:

Onlar, din gününü tasdik etmektedirler. Rablerinin azabına karşı (daimi) bir korku duymaktadırlar. Şüphesiz Rablerinin azabından emin olunamaz. (Mearic Suresi, 26-28)

Allah'tan içleri titreyerek korkan müminler, Kuran'ı okurken cehennemle ilgili ayetlerin hepsini tek tek kendi nefisleri üzerinde düşünürler. Zira Kuran ayetlerinde, Allah'ın sürekli müminlere hitab eden uyarıp korkutmaları yer alır; inkarcılar ise zaten Allah'ın kitabını okumazlar, okusalar da gereği gibi kavrayamazlar. Dolayısıyla müminler, bu ayetlerin Allah'ın mümin kullarını uyarmak ve onları cehennemden sakındırmak için olduğunu düşünürler. Çünkü, Kuran'dan öğüt alabilecek ve Allah'ın azabından korkup sakınabilecek yalnızca kendileridir. Bundan dolayı da diğer insanları değil, Kuran'da övülen takva sahibi müminleri ve üstün ahlak sahibi peygamberleri kendilerine örnek alırlar. İşte bunun doğal bir sonucu olarak "cehennem ayetleri diğer insanları ilgilendiriyor, ben ise müminim" gibi kendinden emin bir ruh hali içine girmezler. Elbette imanlarından dolayı Allah'tan daima kurtuluşu ve rahmetini umarlar. Ancak bu, "… Rablerine korku ve umutla dua ederler…" (Secde Suresi, 16) ayetinde dikkat çekildiği gibi yine korkuyla karışık bir ümittir.

Allah Kuran'da insanları cehennemden sakındırmak için pek çok uyarı ve hatırlatmada bulunmuştur. Belki korkup sakınırlar diye inkarcıları ahirette karşılaşacakları azapla tehdit etmiştir. Bu Kuran'da şöyle vurgulanır:

... Gerçekten hüsrana uğrayanlar, kıyamet günü hem kendilerini, hem yakınlarını hüsrana uğratanlardır. Haberiniz olsun; bu apaçık olan hüsranın kendisidir." Onların üstlerinde ateşten tabakalar, altlarında da tabakalar vardır. İşte Allah, Kendi kullarını bununla tehdit edip-korkutuyor. Ey kullarım öyleyse Benden sakının. (Zümer Suresi, 15-16)

Gerçek şu ki Allah insanları gerek ayetleriyle, gerek elçileri aracılığıyla, gerekse yaşadıkları olaylarla Kendisi'nden sakındırır. Onlara çağrıda bulunur, azabıyla korkutur. Ama bu uyarılar "... Biz onları korkutuyoruz. Fakat (bu) onlarda büyük bir azgınlıktan başka birşey artırmıyor." (İsra Suresi, 60) ayetinin bir tecellisi olarak inkarda diretenlere bir fayda sağlamadığı gibi, kaçışlarını daha da artırır. Ve o zaman da yalanladıkları azap üzerlerine hak olur. Allah ayetlerde şöyle buyurmaktadır:

Sen buna müstahaksın, dahasına müstahaksın. Yine müstahaksın, dahasına da müstahaksın. İnsan, 'kendi başına ve sorumsuz' bırakılacağını mı sanıyor? (Kıyamet Suresi, 34-36)

Dünyada bulundukları süre içinde Allah korkusundan uzak yaşayan ve Allah'ın azabını yalanlayanlar, hesaba çekildikten sonra kitaplarını sol yanlarından alırlar ve bu an artık haklarında hükmün verildiği ve sonsuz azaba mahkum oldukları andır. Bölük bölük cehenneme sevk başlar. Daha ulaşmadan başlarına geleceklerin korkusu tüm benliklerini kaplar. Psikolojik olarak tamamen çökmüş durumdadırlar. Sürüklenerek cehennemin kapısına varırlar. O anı Allah ayetlerinde şöyle bildirir:

İnkar edenler, cehenneme bölük bölük sevk edildiler. Sonunda oraya geldikleri zaman, kapıları açıldı ve onlara (cehennemin) bekçileri dedi ki: "Size Rabbinizin ayetlerini okuyan ve bugünle karşılaşacağınızı (söyleyip) sizi uyaran elçiler gelmedi mi?" Onlar: "Evet." dediler. Ancak azap kelimesi kafirlerin üzerine hak oldu. Dediler ki: "İçinde ebedi kalıcılar olarak cehennemin kapılarından (içeri) girin. Büyüklüğe kapılanların konaklama yeri ne kötüdür." (Zümer Suresi, 71-72)

Bu şekilde bir daha asla çıkmamak üzere cehennemin kapılarından içeri girerler. Cehennemin kapıları üzerlerine kapatılır ve kilitlenir. Hiçbir kaçış imkanı yoktur. Artık bedenleri ve ruhları sonsuza kadar dayanılmaz

acılar içinde kıvranacaktır. Ama uğrayacakları azapların hiçbiri onları öldürmeyecektir. Her seferinde derileri yenilenecek ve onlar işlerinin bitirilmesini isteyecek ama kendilerine şöyle cevap verilecektir:

(Cehennem bekçisine:) "Ey Malik (bekçi), Rabbin bizim işimizi bitirsin" diye haykırdılar. O: "Gerçek şu ki siz, (burada) kalacak kimselersiniz" dedi. (Zuhruf Suresi, 77)

Cehennemdeki azapların farklı çeşitleri vardır. Bunların her biri insanın hayal gücünün ötesindedir. İnkarcı cehennemin odunu olur (Cin Suresi, 15), ateşin üstünde tutulup mum gibi eritilir, yüzü ateşte evrilip çevrilir, elleri bağlı olarak ateşin dar yerine atılır, haşlanır, dağlanır, bu haldeyken demirden kamçılarla kırbaçlanır, katrandan elbiseler giyer, ateşten yataklara yatırılır, üstüne ateşten örtüler örtülür, darı dikeni ve zehirli zakkum yer, kan ve irin içer, başından aşağı kaynar su dökülür, içirilen kaynar su bağırsaklarını parça parça koparır, ateş yüzünü yalar, dişleri sırıtır halde kalır, nefes alıp vermesi bile kahır doludur. Bütün bunlar bir daha son bulmayacak olan fiziksel azabın sadece bir parçasıdırlar.

Cehennem ehli fiziksel olduğu gibi psikolojik olarak da acı çeker. Çaresizlik, ümitsizlik, pişmanlık, aşağılanma, rezil olma, küçük düşme, horlanma, öfke, kin ve çekişme duygularının karışımı sonucunda yaşadıkları azap da bir yandan kendilerini yer bitirir. Onca kalabalığın arasında herkes yalnızdır ve birbirine düşmandır. Sürekli birbirlerini lanetlerler. Çığlıklar, haykırışlar, yalvarmalar, kahır dolu inlemeler birbirine karışır.

Ancak şunu unutmayın: Cehennemde bu azapları yaşayanlar başka yaratıklar değildir. Dünyada sokaktan geçerken gördüğünüz, bir kısmını tanıdığınız bildiğiniz insanlardır. Hiçbir şey değişmemiştir, tümü aynı şuur açıklığında insanlardır. Belki de hiç ummadıkları bir anda ölüm melekleri canlarını almış ve kendilerini yaptıklarının karşılığını öderken bulmuşlardır. Allah'ın yarattıkları arasında, Allah'ın bu büyük tehdidinin şuurunda olup sürekli korku ve ümit içinde yaşayanlar ise yalnızca müminlerdir:

Onlar: "Rabbimiz, cehennem azabını bizden geri çevir; gerçekten, onun azabı ödenmesi kaçınılmaz bir borç (veya sürekli bir acıdır)" derler. (Furkan Suresi, 65)

Böyle olmakla beraber Allah’tan bir rahmet olarak Peygamber Efendimiz (sav)’nin şöyle bir hadisi de vardır:

Hz. Peygamber (sav) şöyle buyurdular: “Kalbinde zerre miktarı iman bulunan kimse ateşten çıkacaktır.” Ebu Said der ki: “Kim (bu ihbarın ifade ettiği hakikatten) şüpheye düşerse şu ayeti okusun: “Allah şüphesiz zerre kadar haksızlık yapmaz...” (Nisa Suresi, 40) (Tirmizi, Sıfatu Cehennem 10, (2601))

Allah'ın Rızasını ve Sevgisini Kaybetmekten Korkarlar

İçli ve derin bir Allah sevgisine sahip olan müminler bu sevgiyi besleyen en önemli duygunun yine içli, derin ve saygı dolu bir korku olduğunu gayet iyi bilirler. Allah sevgisinin tarifsiz manevi hazzını tadan müminler, Allah'a karşı bir hata ya da kusur işleyerek en çok sevdikleri varlığın sevgisini ve hoşnutluğunu, dostluğunu kaybetmekten çok korkarlar.

Allah korkusu aynı zamanda Allah sevgisinin de kaynağıdır. Çünkü Allah sevgisi ancak Allah'a yakınlaşmakla, Allah'la içli ve samimi bir bağlantı içine girmekle gerçekleşir. Allah'a yakınlaşmak ise O'nun sevgi ve rızasını kazanmakla, yani O'nun sınırlarını korumakla ve O'nun emirlerini yerine getirmekle mümkündür. Bu ise Allah korkusu olmadan elde edilebilecek bir durum değildir. Çünkü Allah'tan korkmayan bir insanın nefsi, onu sürekli olarak Allah'ın razı olmadığı şeyleri yapmaya, razı olacağı şeylerde ise ihmal ve gevşeklik göstermeye sürükler. Bu yüzden Allah rızasını kazanmanın yegane yolu Allah korkusudur. Bu, Allah'ın koyduğu bir kanundur. O halde Allah'tan gereği gibi korkmadan O'nun sevgisini ve rızasını kazanacağını sanmak büyük bir cahillik ve aldanış olacaktır.

Herşeyden önce Allah Kendisi'nden korkmalarını insanlara emretmiştir. Bu yüzden, Allah'ın bu emrini göz ardı edip, yalnızca Allah'ı sevmenin yeterli olduğunu söylemenin hiçbir mantığı olamaz. Allah'tan korkmadığı halde O'nu sevdiğini söyleyen bir kimse gerçekte kendini kandırmaktan, vicdanını rahatlatmaya çalışmaktan başka bir şey yapmaz. Allah sevgisi dediği şey, kendi ilkel ve yüzeysel bakış açısıyla kafasında kurduğu bir sevgi türüdür. Gerçek Allah sevgisiyle hiçbir ilgisi yoktur. Allah'ı gerçekten çok seven bir insan O'nun emirlerine uyma konusunda son derece titiz ve kararlı olur. Allah Kendisi'nden korkulmasını emrederken, bunun gerekli olmadığını savunan bir insan, ancak kendisini aldatabilir. Üstelik bu akılsızca iddianın "oruç, namaz gibi ibadetlere gerek yoktur" demekten hiçbir farkı bulunmamaktadır. Böyleleri, sadece Allah korkusu konusunda değil, Allah'ın birçok emrini uygulamamak için de çeşitli bahanelere başvururlar.

Allah'ın Dünyada da Karşılık Verebileceğini Bilirler

Kuran'da, Allah'ın kimi insanları işledikleri suçlar nedeniyle cezalandırmasıyla ilgili pek çok örnek aktarılmıştır. Allah kendilerine birçok fırsat verdiği halde inkarda direnen insanlar, yaptıklarının karşılığını daha dünyadayken almışlar ve insanların gözleri önünde ibret kılınmışlardır.

Bu ibret kılınma, kendisine Allah büyük bir mülk ve hazine verdiği için şımaran ve büyüklüğe kapılan Karun'un kıssasında özellikle vurgulanır. İnsanlar önce güç sahibi sandıkları Karun'a büyük bir hayranlık duymuşlar ama sonra Allah'a karşı korkusuzca büyüklenmesinden dolayı uğradığı sonu görünce gerçeği anlamışlardır. Karun azgınlığının karşılığını kimsenin hiç ummadığı bir zamanda, görülmemiş bir şekilde almış ve insanlara büyük bir ibret olmuştur:

Böylelikle kendi ihtişamlı-süsü içinde kavminin karşısına çıktı. Dünya hayatını istemekte olanlar: "Ah keşke, Karun'a verilenin bir benzeri bizim de olsaydı. Gerçekten o, büyük bir pay sahibidir" dediler. (Kasas Suresi, 79)

Sonunda onu da, konağını da yerin dibine geçirdik. Böylece Allah'a karşı ona yardım edecek bir topluluğu olmadı. Ve o, kendi kendine yardım edebileceklerden de değildi.

Dün, onun yerinde olmayı dileyenler, sabahladıklarında: "Vay, demek ki Allah, kullarından dilediğinin rızkını genişletip-yaymakta ve kısıp-daraltmaktadır. Eğer Allah, bize lütfetmiş olmasaydı, bizi de şüphesiz batırırdı. Vay, demek gerçekten inkar edenler felah bulamaz" demeye başladılar. (Kasas Suresi, 81-82)

Kuran'ın genelinde vurgulanan ve Karun kıssasında da özel olarak dikkat çekilen nokta, Allah'ın nice görkemli, güç sahibi toplulukları dünyada azaplandırması ve bununla insanlara Allah'ın azabından kendilerini koruyamayacaklarını göstermesidir. Bu gerçek başka birçok ayette bildirilmiştir:

Yeryüzünde gezip dolaşmıyorlar mı? Böylece kendilerinden öncekilerin nasıl bir sona uğradıklarını görsünler. Onlar, güç bakımından kendilerinden daha üstün idiler... (Rum Suresi, 9)

... Bilmez mi ki gerçekten Allah, kendisinden önceki nesillerden kuvvet bakımından kendisinden daha güçlü ve insan-sayısı bakımından daha çok olan kimseleri yıkıma uğratmıştır... (Kasas Suresi, 78)

Onlardan önce nice insan nesillerini yıkıma uğrattık, onlar mal bakımından da, gösteriş bakımından da daha güzeldiler. (Meryem Suresi, 74)

Mümini diğer insanlardan farklı kılan şey tüm bunların şuurunda olup Allah'tan içi titreyerek korkması ve sakınarak hareket etmesidir. Bir hata ya da günah işlediğinde Allah'ın o anda bunun karşılığını vermeyeceğinden emin olamayacağı için hemen Allah'a yönelip tevbe eder, Allah'tan bağışlanma diler ve pişmanlığını dile getirir.

Mümin, Allah'tan çok korkar ama bununla birlikte Allah'ın sonsuz merhametine de güvenir. Bu, sadece ahireti düşünmenin getirmiş olduğu bir duyarlılıktır.

Allah Kuran'da bunun tam tersinden yani kendilerine azabın geldiğini gördükleri halde hiç üstlerine kondurmayan ve aynı tavırlarını devam ettiren insanların durumundan şöyle bahseder:

Derken, onu (azabı) vadilerine doğru yönelerek gelen bir bulut şeklinde gördükleri zaman, "Bu bize yağmur yağdıracak bir buluttur" dediler. Hayır, o kendisi için acele ettiğiniz şeydir. Bir rüzgar, onda acı bir azab vardır.

Rabbinin emriyle herşeyi yerle bir eder. Böylece meskenlerinden başka, hiçbir şey(leri) görünemez duruma düştüler. İşte Biz, suçlu-günahkar bir kavmi böyle cezalandırırız. (Ahkaf Suresi, 24-25)

Sonuç olarak Kuran'a baktığımızda görüyoruz ki yapılan hiçbir kötülük ve günah -tevbe edilip vazgeçilmediği sürece- Allah'ın yüce adaletinin gereği, karşılıksız kalmamaktadır. Ama bu karşılık, kimi zaman dünyada insanlara erişmekte, kimi zaman da hesap gününde ortaya çıkmaktadır. Nankörlük edip de yaptıklarından vazgeçmeyenler Allah'ın kendilerini bir anda yakalayabilecek azabından asla güvende olmamalıdırlar. Bu durum Kuran'da şöyle bildirilmiştir:

Kara tarafında sizi yerin dibine geçirmeyeceğinden veya üzerinize taş yığınları yüklü bir kasırga göndermeyeceğinden emin misiniz? Sonra kendinize bir vekil bulamazsınız.

Veya sizi bir kere daha ona (denize) gönderip üzerinize kırıp geçiren bir fırtına salarak nankörlük etmeniz nedeniyle sizi batırmasına karşı emin misiniz? Sonra onun öcünü Bize karşı alacak (kimseyi de) bulamazsınız. (İsra Suresi, 68-69)

Bir insan sorumsuzca bir yaşam süremez. Çünkü insan başıboş değildir. Allah'a karşı sorumludur. Bunu reddederse çok şiddetli bir karşılık görür. Tüm güç Allah'ın elindeyken böyle bir cürette bulunmak o kişinin Allah'ın kadrini hakkıyla takdir edememesinden başka bir şey değildir. Çünkü Allah dilese o anda kişiden tüm nimetlerini çekip alabilir. Allah ayetlerinde insanlara, ellerindeki her türlü nimetin bir anda alınabileceğini şöyle hatırlatmıştır:

Eğer dilemiş olsaydık, gözlerinin üstüne bastırır-kör ederdik, böylece yola dökülüp-koşuşurlardı. Fakat nasıl göreceklerdi ki?

Eğer dilemiş olsaydık, oldukları yerde (en görkemli çağlarında) onları bir başka kalıba sokardık; böylece ne ileri gitmeye, ne geri dönmeye güç yetirebilirlerdi. (Yasin Suresi, 66-67)

Gerçek budur, insan sahip olduğu herşeyi, aldığı her nefesi, yaşadığı her anı Allah'a borçludur. İşte müminler bu gerçeklerin farkında olduklarından, Allah'tan, Allah'ın sınırlarını aşmaktan daimi bir korku duyarlar.

Ölüme Hazırlıksız Yakalanmaktan Korkarlar

İnsan ölümlü bir varlıktır. Ancak ortalama 60 sene gibi kısa bir süre dünyada kalacaktır. Bundan sonra ise kendisi için sonsuz bir hayat başlayacaktır. Bu sonsuz hayatı, ya nimetlerle donatılmış cennetler içinde ya da insanın ruhuna ve bedenine acı vermek için özel olarak yaratılmış bir azap mekanı olan cehennemin içinde sürüp gidecektir. Allah dilediği an insanın dünyadaki yaşamına son verip, ahirete geçirebilir. Emin olun ki bu geçiş, bir göz açıp kapaması kadar çabuk gerçekleşecektir.

İnsan öleceği, imtihanının son bulacağı ve hakkında kesin hüküm verileceği zamanı bilemez. Bu yüzden bu an geldiğinde hazırlıksız yakalanmaktan, hesabını veremeyeceği, ihmal ettiği, ertelediği, gevşek tuttuğu konuların olmasından çok korkup sakınması gereklidir. Çünkü ölüm melekleri geldiklerinde artık eksiklerini tamamlama, yapması gerekenleri telafi etme gibi bir imkan olmayacaktır. O ana kadar yapıp ettikleri yanına kar ya da zarar olarak kalacak ve bunlardan hesaba çekilerek hakkında hüküm verilecektir. Ölüm geriye dönüşü olmayan bir gerçektir. Kişiye, "öğüt alıp düşünen bir kimsenin öğüt alabileceği kadar"

(Fatır Suresi, 37) süre tanınmıştır. Ölüm geldiği anda bu süre tamamlanmıştır. Kişi ne kadar yalvarıp yakarsa da kendisine bir fırsat daha tanınmaz. Allah'a karşı yerine getirmediği sorumluluklarını yerine getirmesi için ek bir süre verilmez. Allah, böyle bir gaflete ve ihmalkarlığa düşmemeleri için müminleri şöyle uyarmıştır:

Sizden birinize ölüm gelip de: "Rabbim, beni yakın bir süreye kadar geciktirsen ben de böylece sadaka versem ve salihlerden olsam" demezden önce, size rızık olarak verdiklerimizden infak edin. Oysa Allah, kendi eceli gelmiş bulunan hiçbir kimseyi kesinlikle ertelemez. Allah, yaptıklarınızdan haberdârdır. (Münafikun Suresi, 10-11)

İnsan, hiçbir zaman kendini ve yaptıklarını yeterli görmemeli, ölümün her an gerçekleşebileceğinin bilincinde olarak, geri dönüşü olmayan bir sona hazırlıksız yakalanmaktan korkmalı, her anını Allah'ın sınırlarını en fazla gözetmeye çalışarak geçirmelidir.

Hesap Gününden Korkarlar

İman etmekte olanların Allah'a ve kıyamet gününe karşı besledikleri korku ayette şöyle tarif edilmektedir:

Onlar, Rablerine karşı gayb ile (O'nu görmedikleri halde) bir haşyet içindedirler ve onlar, kıyamet saatinden 'içleri titremekte olanlardır.' (Enbiya Suresi, 49)

Bir başka ayette de, iman edenlerin hesap gününe karşı içlerinde taşıdıkları korkudan şöyle bahsedilir:

(Öyle) Adamlar ki, ne ticaret, ne alış-veriş onları Allah'ı zikretmekten, dosdoğru namazı kılmaktan ve zekatı vermekten 'tutkuya kaptırıp alıkoymaz'; onlar, kalplerin ve gözlerin inkılaba uğrayacağı (dehşetten allak bullak olacağı) günden korkarlar. (Nur Suresi, 37)

Allah korkusundan uzak yaşayan insanların yaşamları boyunca göz ardı ettikleri, müminlerin ise sakınarak hareket ettikleri hesap anı geldiğinde, kişinin dünyada yaptıkları birer birer kendisine gösterilecektir. Dünyada bulunduğu süre içinde her yaptığı, her niyeti gözler önüne serilecektir. Üstelik en ufak bir ayrıntı bile unutulmadan...

O gün insanlar, amelleri kendilerine gösterilsin diye, bölük bölük fırlayıp-çıkarlar. Artık kim zerre ağırlığınca hayır işlerse, onu görür. Artık kim zerre ağırlığınca bir şer (kötülük) işlerse, onu görür. (Zelzele Suresi, 6-8)

İşte o anda, Allah'tan korkup sakınmadan sorumsuzca bir ömür sürenler, başlarına gelecekleri anlamışlardır. Korku ve pişmanlıktan ölmeyi, yok olmayı isterler. Yaşadıkları yıkım ayetlerde şöyle anlatılır:

Kitabı sol eline verilen ise; o da, der ki: "Bana keşke kitabım verilmeseydi. Hesabımı hiç bilmeseydim. Keşke o (ölüm herşeyi) kesip bitirseydi. Malım bana hiçbir yarar sağlayamadı. Güç ve kudretim yok olup gitti." (Hakka Suresi, 25-29)

Kimin de kitabı ardından verilirse, o da, helak (yok olmay)ı çağıracak. Çılgın alevli ateşe girecek. Çünkü o, (dünyada) kendi yakınları arasında sevinçliydi. Doğrusu o, (Rabbine) bir daha dönmeyeceğini sanmıştı. Hayır; gerçekten Rabbi, kendisini çok iyi görendi. (İnşikak Suresi, 10-15)

Bundan sonra artık kişinin kitabındaki amelleri Allah'ın hesap günü için hazırladığı hassas terazilerde tartılacaktır. Ve zerre kadar bile haksızlığa uğratılmayacaktır. İşte o an kişi eğer sakınanlardan değilse tartısı hafif gelecek ve tutuklanıp zincire vurularak ait olduğu yere götürülecektir. Kimse kimseye yardım edemeyeceği gibi kişinin kendisine

de bir faydası olamayacaktır. Çaresizliğin acısı bütün benliğini kaplayacaktır.

Kimin tartıları hafif kalırsa, artık onun da anası (son durağı) "haviye"dir (uçurum). Onun ne olduğunu (mahiyetini) sana bildiren nedir? O, kızgın bir ateştir. (Kaaria Suresi, 8-11)

Dünyada korkusuzca bir yaşam süren kişinin Allah'a karşı işlediği tüm suçlar tek tek ortaya dökülür. Sadece yaptıkları değil, kalbinden geçirdiği tüm kötülükler de. O an içinde bulunduğu utanç tarifsiz bir utançtır. Hiçbir şeyi inkar edemez. O inkar etmeye kalksa işitme, görme duyuları ve derileri Allah dilediği için dile gelip konuşur, aleyhine şahitlik ederler.

İşte iman edenlerin her an şuurlarını açık tutan, onları sakındıran ve titizliklerini artıran korku böyle bir günün korkusudur. Bilirler ki Allah'ın, "O inkar edenler Müslüman olmayı nice kereler dileyecekler" (Hicr Suresi, 2) ayeti o gün tecelli edecektir.

Şu anda da imtihan devam etmektedir ve az önce yukarıda tasvir edilen ortamda tartıya getirilecek olanlar içine, şu an yaşadıklarımız da dahil olacaktır. Bu yüzden insanın dünyada bulunduğu süre içinde hesabını veremeyeceği herşeyden sakınması gereklidir. Zaten akıl sahibi bir insan için bunun aksi mümkün değildir. Allah her yeri ve herşeyi sarıp kuşatmışken ve insana şah damarından daha yakınken, görevli melekler de en küçük ayrıntıyı dahi atlamadan kaydederlerken insanın geçici ve değersiz dünyevi konularla kendini meşgul etmesi ve hesap gününü unutması olabilecek en büyük gaflettir.

İnsan sabah gözünü açtığı andan itibaren Allah kendisine yeni bir gün, yeni bir fırsat daha yaratmış demektir. Kişi hemen Allah'a hesap vereceği anı hatırlayıp, güne samimi bir niyetle başlamalıdır. Niyeti ise, Allah'ın razı olmayacağı ve kendisinin de hesabını veremeyeceği herşeyden uzak durup sakınarak, hareket etmek olmalıdır. Unutmamak gerekir ki o an geldiğinde tutuklanarak sonsuz azaba yollanacak olanlar, "keşke" diyecek olan insanlardır.

Ey insanlar, Rabbinizden korkup-sakının ve öyle bir günün azabından çekinip-korkun ki, (o gün hiç) bir baba, çocuğu için bir karşılık veremez ve (hiç) bir çocuk da babası için bir şeyi verebilecek (durumda) değildir. Şüphesiz Allah'ın va'di haktır. Artık dünya hayatı sizi aldatmaya sürüklemesin ve aldatıcı(lar) da sizi Allah ile aldatmasın. (Lokman Suresi, 33)

ALLAH'TAN KORKAN BİR İNSAN NASIL BİR AHLAKA SAHİPTİR?

Ey Ademoğulları, Biz sizin çirkin yerlerinizi örtecek bir elbise ve size 'süs kazandıracak bir giyim' indirdik. Takva (Allah korkusu) ile kuşanıp-donanmak ise, bu daha hayırlıdır. Bu, Allah'ın ayetlerindendir. Umulur ki öğüt alıp-düşünürler. (Araf Suresi, 26)

Kuran'ın pek çok ayetinde Allah'tan korkan müminlerin tavır ve davranışlarından örnekler verilmiştir. Bu örnekler ışığında Allah'tan korkan kişilerin sahip oldukları temel ahlak özelliklerini açıklayarak şöyle maddelendirebiliriz:

Yalnızca Allah'tan Korkar

Mümin, "... onlardan korkmayın, Benden korkun, üzerinizdeki nimetimi tamamlayayım. Umulur ki hidayete erersiniz" (Bakara Suresi, 150) ayetinin hükmü gereği, Allah'tan başka hiçbir kimse ya da topluluktan korkmaz ve çekinmez. Yarar ve zararın, hayır ve şerrin yalnızca Allah'tan gelebileceğinin, başına gelecek tüm olayların ancak Allah'ın dilemesi ve yaratması ile, Allah'ın belirlediği bir kader üzere gerçekleşebileceğinin bilincindedir.

Bu özellik, Allah'ın dinini tebliğ ederken çoğu zaman tüm kavimlerini karşılarına alan, buna rağmen vazifelerinden en ufak taviz vermeyen bütün elçilerde görülür. Allah elçilerini bir ayetinde şöyle örnek vermektedir:

Ki onlar (o peygamberler) Allah'ın risaletini tebliğ edenler, O'ndan içleri titreyerek-korkanlar ve Allah'ın dışında hiç kimseden korkmayanlardır. Hesap görücü olarak Allah yeter. (Ahzab Suresi, 39)

Allah'a iman eden insan da peygamberlerin bu üstün özelliğini kendine örnek alır ve yaşar.

Sadece Allah'ı Hoşnut Etmeye Çalışır

Mümin, Allah'ın herşeyin hakimi olduğunu, yegane güç ve kuvvet sahibi olduğunu, herşeyin Allah'ın dilemesi ile var olup, varlıklarını sürdürdüklerini bilir. Bu yüzden, gerçekte hiçbir güç ve kuvvete, etkiye sahip olmayan yaratılmışların rızasını gözetmenin faydası olmayacağının

bilincindedir. Bu dünyada Allah'tan korkarak O'nun rızasını araması, onu, ahiretteki korkunç azaptan kurtaracaktır:

Allah'ın rızasına uyan kişi, Allah'tan bir gazaba uğrayan ve barınma yeri cehennem olan kişi gibi midir? Ne kötü barınaktır o. (Al-i İmran Suresi, 162)

Küçük büyük herşeyin ortaya döküleceği, ellerin ve derilerin şahitlik edeceği bir vakit gelecektir. Bundan korkan mümin hayatını bu gerçeğe göre yaşar ve Allah'ın rızasından kesinlikle hiçbir şart ve koşulda taviz vermez.

Hz. Yusuf'un tavrı bu konuda çok güzel bir örnektir. Yusuf Peygamber kendisiyle birlikte olmak isteyen kadının tüm tehdit ve entrikalarına rağmen iffetini korumuş, O'nun rızasından asla taviz vermemiş ve O'nun sınırlarını çiğnemektense zindana girmeyi tercih etmiştir. Allah bu üstün ahlakı ayetlerinde şöyle bildirir:

Kadın dedi ki: "Beni kendisiyle kınadığınız işte budur. Andolsun onun nefsinden ben murad istedim, o ise (kendini) korudu. Ve andolsun, eğer o kendisine emrettiğimi yapmayacak olursa, mutlaka zindana atılacak ve elbette küçük düşürülenlerden olacak."

(Yusuf) Dedi ki: "Rabbim, zindan, bunların beni kendisine çağırdıkları şeyden bana daha sevimlidir. Kurdukları düzeni benden uzaklaştırmazsan, onlara (korkarım) eğilim gösterir, (böylece) cahillerden olurum." (Yusuf Suresi, 32-33)

Her Zaman Vicdanıyla Hareket Eder

Allah'a kulluk eden kişi, nefsinin istek ve arzularına itaat etmez. Bile bile böyle davrandığı takdirde dünyada ve ahirette Allah'ın gazabına uğramaktan şiddetle çekinir. Aksi bir tavır gösterdiği takdirde aşağıdaki ayetlerin hükmüne gireceğinden korkar. Allah ayetlerinde şöyle buyurmaktadır:

Hayır, zulmedenler, hiçbir bilgiye dayanmaksızın kendi heva (istek ve tutku)larına uymuşlardır. Allah'ın saptırdığını kim hidayete erdirebilir? Onların hiçbir yardımcıları yoktur. (Rum Suresi, 29)

Şimdi sen, kendi hevasını ilah edinen ve Allah'ın bir ilim üzere kendisini saptırdığı, kulağını ve kalbini mühürlediği ve gözü üstüne

bir perde çektiği kimseyi gördün mü? Artık Allah'tan sonra ona kim hidayet verecektir? Siz yine de öğüt alıp-düşünmüyor musunuz? (Casiye Suresi, 23)

Kuran'da Tarif Edilen Tüm Güzel Ahlak Özelliklerini Yaşar

Allah'tan korkan kişi, sadakat, vefa, doğruluk, dürüstlük, samimiyet gibi tüm güzel ahlaka ait tavırları gösterir. Kuran'ın birçok yerinde bu üstün ahlak özelliklerini sergileyen müminlerden bahsedilir. Gerçekte, tüm insanların özlemini duyduğu insan modeli de budur. Fakat, Allah korkusu olmadığı takdirde bir insanda bu özelliklerin gerçek anlamda ve devamlı bulunması asla mümkün değildir. Çünkü Allah'tan korkmayan bir kişi kendi menfaatleriyle çatıştığı anda Kuran ahlakını değil, çıkarlarının gerektirdiği davranış biçimini benimseyecektir. Allah'tan, O'na hesap vermekten, cehenneme girip kötü davranışlarının karşılığını görmekten korkmadığı için böyle davranmasını engelleyen bir endişesi yoktur.

Kimse Görmediğinde de Allah'ın Sınırlarını Korur

Allah'a karşı derin bir haşyet duyan kişi, insanların arasında bulunduğu zaman da, kimsenin görmediği ortamlarda da Allah'a karşı gelmekten aynı titizlikle sakınır. Çünkü bir kötülüğü, ister herkesin içinde isterse yalnız başına yapsın, ister açığa vursun isterse saklasın, Allah'ın bunu bileceğini, Allah'ın açığı da gizliyi de, gizlinin gizlisini de bildiğini ve kendisini tümünden sorguya çekeceğini bilir. Bu konudaki samimiyetini Allah'ın deneyeceğini ve imtihan kastıyla kendisine çeşitli fırsatlar, uygun ortamlar yaratacağını da bilir. Allah bir ayetinde müminlere şöyle emretmiştir:

Günahın açıkta olanını da, gizlisini de terk edin. Çünkü günahı kazananlar, yüklenegeldikleri nedeniyle karşılık göreceklerdir. (Enam Suresi, 120)

Her Durumda Allah'a Yönelip Döner

Allah'tan gereği gibi korkup sakınan müminler Allah'tan karşılık görme konusunda son derece hassastırlar. Öyle ki kendilerine isabet eden bir musibet karşısında veya işlerinde bir olumsuzluk hissettiklerinde ya da herhangi bir sıkıntıya uğradıklarında hemen bir vicdan muhasebesi yapar, Allah'ın hoşnut olmayacağı bir şey yapıp yapmadıklarını gözden geçirirler. Ve Allah'tan bağışlanma dileyip, O'na dua ederler. Allah'ın rızasını kazanmaya olan düşkünlükleri ve aynı şekilde O'nun rızasını kaybetmekten

duydukları korku, onları son derece duyarlı hale getirmiştir. Bu konuda da Hz. Davud Peygamberin tavrı müminler için güzel bir örnek teşkil eder. Kuran'da Hz. Davud'un Allah'a gösterdiği derin saygı bu mübarek peygamberin yaşadığı bir olay anlatılarak şöyle haber verilir:

Sana o davacıların haberi geldi mi? Hani mihraba (Davud'un bulunduğu yere girmek için) yüksek duvardan tırmanmışlardı. Davud'a girdiklerinde, o, onlardan ürkmüştü; dediler ki: "Korkma, iki davacıyız, birimiz diğerimize haksızlıkta bulundu. Şimdi sen aramızda hak ile hükmet, kararında zulme sapma ve bizi doğru yolun ortasına yöneltip-ilet." "Bu benim kardeşimdir, doksan dokuz koyunu vardır, benimse bir tek koyunum var. Buna rağmen "Onu da benim payıma (koyunlarıma) kat" dedi ve bana, konuşmada üstün geldi." (Davud) Dedi ki: "Andolsun senin koyununu, kendi koyunlarına (katmak) istemekle sana zulmetmiştir. Doğrusu, (emek ve mali güçlerini) birleştirip katan (ortak)lardan çoğu, birbirlerine karşı tecavüz ederler; ancak iman edip salih amellerde bulunanlar başka. Onlar da ne kadar azdır." Davud, gerçekten Bizim onu imtihan ettiğimizi sandı, böylece Rabbinden bağışlanma diledi ve rüku ederek yere kapandı ve (Bize gönülden) yönelip-döndü. Böylece onu bağışladık. Şüphesiz onun Bizim Katımız'da gerçekten bir yakınlığı ve varılacak güzel bir yeri vardır. (Sad Suresi, 21-25)

Ayette görüldüğü gibi, Hz. Davud son derece adaletli bir karar verdiği ve hükmünün doğruluğu açıkça belli olduğu halde Allah korkusu ile Rabbimize yönelmiş ve yine de bağışlanma dilemiştir. Kuşkusuz içte yaşanan bu korkunun taklidi mümkün değildir. Bu, ancak Allah'ın kadrini hakkıyla takdir edenlerin O'na olan sevgisinden ve saygısından dolayı, Rabbimizin rızasını kaybetme korkusudur.

Tüm peygamberlerin ve salih müminlerin üsluplarına baktığımızda ortak bir nokta dikkatimizi çeker. Hepsi Allah'tan saygıyla korkan, azabından şiddetle çekinen kullardır. Fakat bu haşyetin ardında aynı zamanda çok içli bir sevgi ve dostluk hissedilir. Daima Allah'ı tesbih etmeye ve yüceltmeye devam etmeleri onların Allah'a kararlılıkla bağlandıklarının bir göstergesidir.

ALLAH KORKUSUNUN MÜMİNLERE KAZANDIRDIĞI ÖZELLİKLER

Allah Katında Üstünlük

... Şüphesiz, Allah Katında sizin en üstün (kerim) olanınız, takvaca (Allah korkusunda) en ileride olanınızdır. Şüphesiz Allah, bilendir, haber alandır. (Hucurat Suresi, 13)

Elbette ki bir insanın Allah Katındaki üstünlüğü, Allah'ı gereği gibi takdir ettiği, Allah'ın razı olduğu hayırlı işlerde bulunduğu, Kuran'ın hükümlerini yerine getirdiği, Allah'ın beğendiği ahlakı üzerinde taşıdığı, samimi ve ihlaslı olduğu oranda olacaktır. Allah'a yakınlaştıran tüm bu özelliklere de kişi Allah'tan korkup sakındığı ölçüde sahip olabilir. İşte bu nedenle kişinin kalbinde taşıdığı Allah korkusunun derecesi onun Allah Katındaki üstünlük derecesinin de bir göstergesidir.

Doğruyu Yanlıştan Ayıran Bir Nur ve Anlayış

Ey iman edenler, Allah'tan korkup-sakınırsanız, size doğruyu yanlıştan ayıran bir nur ve anlayış (furkan) verir, kötülüklerinizi örter ve sizi bağışlar. Allah büyük fazl sahibidir. (Enfal Suresi, 29)

Doğruyu yanlıştan ayıran bir nur, mümine verilen akletme yeteneğidir ve kuşkusuz insana dünyada verilebilecek en büyük ve en değerli nimetlerdendir.

Doğruyu yanlıştan ayırabilen bir akla sahip olan insanın her sözü, her tavrı, aldığı her karar, verdiği her tepki isabetlidir. İyiyle kötüyü derhal ayırt edebildiği için Allah'tan korkan bir insan, her işinde Allah'ın rızasına uygun hareket eder. Kararsızlık, çözümsüzlük, tereddüt, vesvese, aklının karışması gibi sorunları olmaz. Bunun tam tersi, yani insanın böyle bir yetenekten mahrum olması ise dünyada da ahirette de kişiyi helaka sürükleyecek bir eksikliktir.

Allah'ın Rahmetinden İki Kat Vermesi

Ey iman edenler, Allah'tan sakınıp-korkun ve O'nun elçisine iman edin, size Kendi rahmetinden iki kat (güzel karşılık) versin. Size kendisiyle yürüyeceğiniz bir nur kılsın ve size mağfiret etsin. Allah çok bağışlayandır, çok esirgeyendir. (Hadid Suresi, 28)

Allah Kuran'da, Kendisi'nden korkup sakınarak hareket eden kullarını hem dünyada hem de ahirette maddi manevi nimetlerinin içinde yaşatacağını vaat eder. Çünkü ayetin ifadesiyle, "Allah onlardan razı olmuş, onlar da Allah'tan razı olmuşlar"dır. (Maidesi Suresi 120) Bir mümin için Allah'ın kendisini rahmetine alması kuşkusuz herşeyin üzerindedir.

Unutulmamalıdır ki Allah dünyada bir insana güzellikler, bolluk, bereket, huzur ve güvenlik duygusu verebilir. Ahirette ise Allah'tan korkan bir insan için, dünyadakilerle kıyas edilemeyecek üstünlükte nimetler ve Allah'ın sonsuz rahmeti vardır.

İbadetlerin Kabulü

Onlara Adem'in iki oğlunun gerçek olan haberini oku: Onlar (Allah'a) yaklaştıracak birer kurban sunmuşlardı. Onlardan birininki kabul edilmiş, diğerininki kabul edilmemişti. (Kurbanı kabul edilmeyen) Demişti ki: "Seni mutlaka öldüreceğim." (Öbürü de:) "Allah, ancak korkup-sakınanlardan kabul eder." (Maide Suresi, 27)

Görüldüğü gibi Hz. Adem'in oğullarından biri "ancak Allah'tan korkan kimselerin amellerinin Allah Katında makbul" olduğunu söylemektedir. Çünkü Allah korkusu olmayan bir kimse en başta Allah'ın kudretini gereği gibi takdir edemeyen, Allah'a karşı duyması gereken saygıyı hissedemeyen bir kimse demektir. Böyle bir kişi zaten temelinde bozuk ve yanlış bir bakış açısına, Allah'ın razı olmadığı, beğenmediği bir ahlak yapısına sahip olduğu için, yaptığı işlerin de Allah Katında hiçbir değeri olmayabilir. Bu nedenle Allah, insanın herşeyden önce Allah korkusu ve rızası temeline dayanan bir kişilik edinmesi gerektiğini, aksine bir yapının hüsranla sonuçlanacağını şöyle bir örnekle bildirmiştir:

Binasının temelini, Allah korkusu ve hoşnutluğu üzerine kuran kimse mi hayırlıdır, yoksa binasının temelini göçecek bir yarın kenarına kurup onunla birlikte kendisi de cehennem ateşi içine yuvarlanan kimse mi? Allah, zulmeden bir topluluğa hidayet vermez. (Tevbe Suresi, 109)

Diğer yandan Allah korkusu ve rızası taşımayan bir kimsenin ibadetleri hiçbir zaman gerektiği gibi ihlaslı ve samimi olamaz. Yaptığı işlerin, ibadetlerin altında her zaman gösteriş, büyüklenme, başkalarının rızasını arama, rekabet hissi gibi çarpık niyet ve arayışlar bulunur. Bu yüzden hayatı boyunca yaptığı tüm işler -tevbe edip Allah'a yönelmezse- boşa gitmiş olur.

İşinde Bir Kolaylık Gösterilmesi

... Kim Allah'tan korkup-sakınırsa (Allah) ona işinde bir kolaylık gösterir. (Talak Suresi, 4)

Allah, Kendi rızasını gözeten ve sınırlarını koruyan müminlere her an, onlar üzerindeki rahmetini, korumasını ve desteğini hissettirir. Yaptıkları işlerde önlerini açar ve bir başka ayetin ifadesiyle "kolay olanda başarılı kılar" (Ala Suresi, 8). Bu kolaylık maddi ve manevi her konu için geçerlidir ve bazen açık, bazen de gizli olarak kullarına ulaşır.

Allah'ın Çıkış Yolu Göstermesi

... Kim Allah'tan korkup-sakınırsa, (Allah) ona bir çıkış yolu gösterir. (Talak Suresi, 2)

Allah'ın takva kulları için hiçbir işte çözümsüzlük ya da tıkanma söz konusu olmaz. Rabbimizin kendilerine verdiği akıl ve anlayış sayesinde her türlü engeli aşabilecek güçtedirler. En açmaz gibi görünen durumlarda dahi Allah kendilerine mutlaka bir çıkış gösterir. Ve zorlukları açıp giderinceye kadar onları içinde bulundukları durumda bırakmaz. Bu Allah'ın inananlara vaadidir.

Allah'ın Kötülüklerini Örtmesi, Bağışlaması ve Ecirlerini Artırması

Bu, Allah'ın size indirdiği emridir. Kim Allah'tan korkup-sakınırsa, Allah, kötülüklerini örter ve onun ecrini büyütür. (Talak Suresi, 5)

Ölümlerinden sonra Allah'ın huzurunda sorguya çekilen müminler için kolay bir hesap olacaktır. Çünkü iman edenler dünyadaki yaşamlarını,

kendilerini yaratan Rabbimizin istediği şekilde sürdürmüşlerdir. Elbette hatasız değildirler, günahları da olmuş olabilir ama sonsuz rahmet sahibi olan Allah bunları bağışlayacağını ayetlerinde bildirmiştir. Zümer Suresi'nde şöyle buyrulmaktadır:

"(Benden onlara) De ki: "Ey kendi aleyhlerinde olmak üzere ölçüyü taşıran kullarım. Allah'ın rahmetinden umut kesmeyin. Şüphesiz Allah, bütün günahları bağışlar. Çünkü O, bağışlayandır, esirgeyendir." (Zümer Suresi, 53)

Allah'ın günahlarını bağışladığı kişiler böylece dünyada yaptıklarının ecrini fazlasıyla alacakları, sınırsız nimetlerle dolu cennete kavuşurlar.

Allah'ın sonsuz şefkati müminler üzerinde dünyada da tecelli eder. Allah titizliklerinin ve kendisine olan bağlılıklarının karşılığında bu kullarına, sundukları güzelliklerin, iyiliklerin ve salih amellerin ecirlerini kat kat artırarak verir. Bu, Allah'ın şanındandır. Yoksa insan kendisine can bağışlayan, sayısız nimet içinde yaşatan Rabbimize karşı zaten kullukla sorumludur. Allah'ın bunun karşılığında onları ödüllendirmesi de tamamen lütfundan ve karşılıksız ihsan etmesindendir.

ALLAH'TAN KORKANLARIN GÖRECEKLERİ KARŞILIK

Dünyadayken Müjdelenmeleri

Dünyada Allah korkusundan uzak bir yaşam süren insanların, ahirette sonsuza kadar tarifsiz korkular yaşayacaklarını ve her an Allah'ın azametini tüm şiddetiyle hissedeceklerini ilerleyen bölümlerde ayetler doğrultusunda göreceğiz. Allah'tan korkup sakınanlar da bunun tam tersine, ahirette her türlü korkudan emniyete kavuşacaklar ve Allah'ın korumasında ve inayetinde bir yaşam süreceklerdir. Tüm hayatları boyunca kıyamet saatinden, hesap gününden ve cehennemden içleri titreyerek korkan müminler, o gün geldiğinde her türlü korkudan uzak tutulacaklar ve güvende olacaklardır. Allah bunun müjdesini daha dünyadayken ayetleriyle verirken, o gün geldiğinde de kullarına hitap edecek ve daha nice müjdeler verecektir:

"Ey kullarım, bugün sizin için korku yoktur ve siz mahzun olmayacaksınız."

Ki onlar, Benim ayetlerime iman edenler ve Müslüman olanlardır.

"Siz ve eşleriniz cennete girin; 'sevinç içinde ağırlanacaksınız."

Onların etrafında altın tepsiler ve testilerle dolaşılır; orada nefislerin arzu ettiği ve gözlerin lezzet (zevk) aldığı herşey var. Ve siz orada süresiz kalacaksınız.

"İşte, yaptıklarınız dolayısıyla mirasçı kılındığınız cennet budur."

"Orada sizin için birçok meyveler vardır; onlardan yiyeceksiniz." (Zuhruf Suresi, 68-73)

Bir başka ayetinde ise Allah bu müjdeyi melekleri aracılığı ile verir. Kuşkusuz bu, cenneti şiddetle arzulayan müminler için tarifsiz bir sevinçtir:

Şüphesiz: "Bizim Rabbimiz Allah'tır" deyip sonra dosdoğru bir istikamet tutturanlar (yok mu); onların üzerine melekler iner (ve der ki:) "Korkmayın ve hüzne kapılmayın, size vadolunan cennetle sevinin. Biz, dünya hayatında da, ahirette de sizin velilerinizdiz. Orada nefislerinizin arzuladığı herşey sizindir ve istediğiniz herşey de sizindir. Çok bağışlayan, çok esirgeyen (Allah)tan bir ağırlanma olarak." (Fussilet Suresi, 30-32)

Ayette de vurgulandığı gibi, sonsuz güzelliklere uzanan bu müjde mümin daha dünyadayken ona erişmeye başlar.

Güzel Bir Hayat

Allah iman etmeyen ve Kendisi'nden korkup sakınmayanların azabı hak ettikleri gibi, dünya hayatındaki bolluk ve bereketten de mahrum kaldıklarını şöyle haber verir:

Eğer o ülkeler halkı inansalardı ve korkup-sakınsalardı, gerçekten üzerlerine hem gökten, hem yerden (sayısız) bolluklar (bereketler) açardık; ancak onlar yalanladılar, Biz de onları kazanageldikleri nedeniyle yakalayıverdik. (Araf Suresi, 96)

İman eden ve Allah'tan korkup sakınanlar ise, ahirette cennetle müjdelendikleri gibi, bu dünyada da Allah'ın lütuf ve ikramından, nimetlerinden en güzel şekilde yararlandırılırlar. Allah ayetinde bunu güzel bir hayat olarak nitelendirmiştir:

Erkek olsun, kadın olsun, bir mü'min olarak kim salih bir amelde bulunursa, hiç şüphesiz Biz onu güzel bir hayatla yaşatırız ve onların karşılığını, yaptıklarının en güzeliyle muhakkak veririz. (Nahl Suresi, 97)

Nasıl inkarcıların ebedi azapları daha bu dünyadan başlıyorsa, sakınan müminler için vaat edilen ebedi güzellikler de kendilerine dünyada gösterilmeye başlanır. Zenginlik ve güzellik cennetin en temel özelliklerinden olduğundan Allah sevdiği takva kullarına cennetini tanıtacak, onların cennete olan özlemlerini ve arzularını artıracak nimetlerin ve ortamların benzerlerini bu dünyada da yaratır.

Öte yandan kendisini yaratan Allah'ın emir ve yasaklarına uymasından, din ahlakını yaşamasından ve en önemlisi daima O'na güvenip dayanmasından ve ahireti için umut beslemesinden dolayı mümin, dünyadaki yaşamı boyunca her türlü üzüntü ve sıkıntıdan uzak tutulur. Bunun yerine Allah kalbine "huzur ve güvenlik duygusu" indirmiştir. Küçük büyük yaptığı her işte, her ibadette ve sergilediği güzel ahlakta Allah'ın kendisini gördüğünü, meleklerin bunları amel defterlerine yazdığını, ahirette tüm bunların karşılığını alacağını bilmenin getirmiş olduğu bir huzurdur bu.

Ancak unutulmaması gereken bir nokta da vardır ki, dünya bir imtihan yeridir. Elbette mümin de çeşitli zorluk ve sıkıntılarla karşılaşabilir. Ancak Allah'tan korkan bir mümin her durumda Kuran'a uygun en güzel tavrı göstereceğinden bu zorluk ve sıkıntılar kendisi için rahmete ve ecre dönüşecektir. Kendisini yalanlayan kavmi tarafından ateşe atılmak istendiği halde, imanından, teslimiyetinden, tevekkülünden en ufak bir taviz vermeyen Hz. İbrahim'in durumu buna çok güzel örnektir. Görünüşte bir insan için çok büyük bir azap olan ateş, Hz. İbrahim'e "soğuk ve esenlik" kılınmış, ona hiçbir zarar ve sıkıntı vermemiştir. Sıkıntı, azap ve belanın ancak insanın kendi yanlış tutum ve davranışlarının bir karşılığı olarak, bir ceza ya da uyarı olarak verildiği, "Size isabet eden her musibet, (ancak) ellerinizin kazandığı dolayısıyladır..." (Şura Suresi, 30) ayetiyle bildirilmiştir. Yoksa Allah'tan gücü yettiğince korkan, her tutum ve davranışında Allah'ın rızasını gözeten, dosdoğru davranan samimi bir mümin için azap söz konusu değildir.

Dünyada imtihan olarak karşısına çıkan zorlukların tümü müminlerin Allah'a duydukları saygıyı ve korkuyu, cennete olan isteklerini daha da artırır. Çünkü mümin, bu zorlukların hem denenmesi ve olgunlaşması için yaratıldığının, hem de güzel bir ahlak sergilediği, sabrettiği ve Allah'a güvendiği takdirde ahiretini güzelleştirmek için ecir fırsatı olduğunun

bilincindedir. Nitekim tüm olaylara hayır gözüyle bakmanın Allah'tan sakınan müminlerin bir özelliği olduğunu ayetlerde görürüz. Allah bir ayetinde şöyle buyurmaktadır:

(Allah'tan) Sakınanlara: "Rabbiniz ne indirdi?" dendiğinde, "Hayır" dediler. Bu dünyada güzel davranışlarda bulunanlara güzellik vardır; ahiret yurdu ise daha hayırlıdır. Takva sahiplerinin yurdu ne güzeldir. (Nahl Suresi, 30)

Dünyada hayır içinde yaşatılan müminin ölümü de güzel ve rahat olacak, ahiret hayatı meleklerin karşılamasıyla başlayacaktır. Bunun devamında ise yine mümini rahatlık ve kolaylık beklemektedir.

Kolay Bir Hesap

Müminler, ahirette kötü hesapla karşılaşmaktan korktukları için hayatları boyunca hayırlarda yarışır, Allah'ın sınırlarını titizlikle gözetirler. Müminlerin bu korkuları ayetlerde şöyle tarif edilmektedir:

Adaklarını yerine getirirler ve şerri (kötülüğü) yaygın olan bir günden korkarlar. Kendileri, ona duydukları sevgiye rağmen yemeği, yoksula, yetime ve esire yedirirler.
"Biz size, ancak Allah'ın yüzü (rızası) için yediriyoruz; sizden ne bir karşılık istiyoruz, ne bir teşekkür. Çünkü biz, asık suratlı, zorlu bir gün nedeniyle Rabbimizden korkuyoruz." (İnsan Suresi, 7-9)

Allah'tan ve O'na verecekleri hesaptan korkanların Allah ahirette yüzlerini ağartır, onların kitapları sağ yanlarından verilir ve korktukları hesap kendilerine kolaylaştırılır:

Artık kimin kitabı sağ yanından verilirse, o, kolay bir hesap (sorgu) ile sorguya çekilecek, Ve kendi yakınlarına sevinç içinde dönmüş olacaktır. (İnşikak Suresi, 7-9)

Hesaba çekilmeleri bittiğinde artık müminler cehennem azabından kurtulmuş olmanın mutluluğu içindedirler. Ayette belirtildiği gibi yakınlarının yanına sevinç içinde dönerler.

Sonsuz Bir Cennet Hayatı

Ama Rablerinden korkup-sakınanlar; onlar için Allah Katında -bir şölen olarak- altlarından ırmaklar akan -içinde ebedi kalacakları- cennetler vardır. İyilik yapanlar için, Allah'ın Katında olanlar daha hayırlıdır. (Al-i İmran Suresi, 198)

Takva sahiplerine (Allah'tan korkanlara) vadedilen cennet; onun altından ırmaklar akar, yemişleri ve gölgelikleri süreklidir. Bu korkup-sakınanların (mutlu) sonudur, inkar edenlerin sonu ise ateştir. (Rad Suresi, 35)

Dünyada hayatları boyunca cenneti kaybetmekten, sonsuz cehennem azabına uğramaktan korkarak, Allah'a karşı gelmekten sakınmış olan müminler, Allah'ın korkup sakınanlara vaat ettiği mükafata kavuşmuşlardır. Artık, ebedi yurtlarına girmek üzere sevk edilirler:

Rablerinden korkup-sakınanlar da, cennete bölük bölük sevkedildiler. Sonunda oraya geldikleri zaman, kapıları açıldı ve onlara (cennetin) bekçileri dedi ki: "Selam üzerinizde olsun, hoş ve temiz geldiniz. Ebedi kalıcılar olarak ona girin." (Onlar da) Dediler ki: "Bize olan vaadinde sadık kalan ve bizi bu yere mirasçı kılan Allah'a hamd olsun ki, cennetten dilediğimiz yerde konaklayabiliriz. (Salih) Amellerde bulunanların ecri ne güzeldir. (Zümer Suresi, 73-74)

Cennete girecek müminleri burada bekleyen bir sürpriz daha vardır ki, bu an onlara herşeyin üzerinde bir mutluluk ve heyecan yaşatır: Rabbimizden kendilerine sözlü bir selam...

Çok esirgeyen Rabb'dan onlara bir de sözlü "Selam" (vardır). (Yasin Suresi, 58)

Allah cennetteki müminlere şöyle hitab eder:

"Ey kullarım, bugün sizin için korku yoktur ve siz mahzun olmayacaksınız." (Zuhruf Suresi, 68)

İnsanı yaratmış olan Allah, onun neler isteyebileceğini ondan daha iyi bilmektedir ve bunları bir mükafat olarak cennette mümin kulları için yaratacaktır. Nitekim nimetlerle donatılmış olan cennet insanın düşünce sınırlarının çok üzerinde özelliklere sahiptir. Daha önce hiçbir gözün görmediği, hiçbir kulağın işitmediği sayısız nimetler müminlere

sunulacaktır. Herşey ve her durum sonsuza kadar müminin tam istediği gibi olacaktır:

... Rableri Katında her diledikleri onlarındır. İşte büyük fazl (nimet ve üstünlük) budur. (Şura Suresi, 22)

Müminlerin cennette yaşadıkları yerler, doğal güzellikler, yiyecekler, giyecekler, bulundukları ortam, eşleri, kendilerini bekleyen nice sürprizler gibi cennetteki sonsuz yaşama dair tüm ayrıntılar Kuran ayetlerinde tasvir edilmiştir.

Bir ayette de Allah'tan korkanların içinde yaşadıkları ebedi hayat ile Allah'tan korkmayanların karşılaştıkları korkunç son şöyle karşılaştırılmıştır:

Takva sahiplerine (Allah'tan korkanlara) vadedilen cennetin misali (şudur): İçinde bozulmayan sudan ırmaklar, tadı değişmeyen sütten ırmaklar, içenler için lezzet veren şaraptan ırmaklar ve süzme baldan ırmaklar vardır ve orda onlar için meyvelerin her türlüsünden ve Rablerinden bir mağfiret vardır. Hiç (böyle mükafaatlanan bir kişi), ateşin içinde ebedi olarak kalan ve bağırsaklarını 'parça parça koparan' kaynar sudan içirilen kimseler gibi olur mu? (Muhammed Suresi, 15)

Hiç şüphesiz ki, vicdanlı bir kişinin yalnızca bu ayeti biraz tefekkür edip zihninde canlandırması, Allah'tan gücü yettiğince korkması için yeterli olacaktır.

En Büyük Mükafat: Allah'ın Ebedi Rızası

Allah, mü'min erkeklere ve mü'min kadınlara içinde ebedi kalmak üzere, altından ırmaklar akan cennetler ve Adn cennetlerinde güzel meskenler vaat etmiştir. Allah'tan olan hoşnutluk ise en büyüktür. İşte büyük kurtuluş ve mutluluk budur. (Tevbe Suresi, 72)

Cennete giren müminlerin duydukları en büyük manevi haz, Allah'ın bundan sonra kendilerinden razı olduğunu, kendilerini sevdiğini, onlara hiçbir zaman gazaplanmayacağını, ebediyen Allah'ın dostu olacaklarını bilmeleridir. Allah'ın rızasını kazanmış olmak insana hiçbir maddi

güzellikle karşılaştırılamayacak kadar büyük bir sevinç ve mutluluk verir. Nitekim cennet nimetlerini değerli kılan da Allah'ın rızasıdır. Sunulan nimetler son derece değerlidirler ama bunlardan daha değerli olan alemlerin Rabbi olan Allah'ın ikramına layık görülmenin vermiş olduğu zevktir. Ayetlerde şöyle buyrulmaktadır:

Ey mutmain (tatmin bulmuş) nefis. Rabbine, hoşnut edici ve hoşnut edilmiş olarak dön. Artık kullarımın arasına gir. Cennetime gir. (Fecr Suresi, 27-30)

ALLAH KORKUSUNDAKİ EKSİKLİĞİN NEDENLERİ

De ki: "Göklerden ve yerden sizlere rızık veren kimdir? Kulaklara ve gözlere malik olan kimdir? Diriyi ölüden çıkaran ve ölüyü diriden çıkaran kimdir? Ve işleri evirip- çeviren kimdir? Onlar: "Allah" diyeceklerdir. Öyleyse de ki: "Peki siz yine de korkup-sakınmayacak mısınız? (Yunus Suresi, 31)

Allah'ın yukarıdaki ayetinde açıkça belirttiği gibi, yüzeysel bir inanca sahip olan insanlar, kendilerine sorulduğunda Allah'a inandıklarını söyledikleri halde içlerinde samimi bir Allah korkusu taşımazlar. Bunun en gözle görülür delili ise, Allah'tan korkan bir insanın O'ndan sakınması ve her tavrının Kuran ahlakına uygun olması gerekirken, bu insanların ne hal ve tavırlarında ne de konuşmalarında Allah'tan korktuklarına ya da sakındıklarına dair bir alamet görülmemesidir. Bu tutumlarının altında yatan belli başlı nedenler vardır.

Allah'ı Gereği Gibi Takdir Edememeleri

Toplumun genelinde kulaktan dolma bir din anlayışı yaygındır. Bu yüzden çoğu insan Allah'ı, dinin gerçek kaynağında, yani Kuran'da bildirilen sıfatlarıyla, özellikleriyle tanımaz. Dolayısıyla O'nu gereği gibi de takdir edemez. Oysa Allah bize Kendisi'ni, Kuran'da en doğru ve açık bir biçimde tanıtmıştır.

Çoğu insanın Allah hakkında bildikleri ailelerinden, akrabalarından ya da sağdan soldan duyduklarından ibarettir. Bunun bir sonucu olarak da herkesin Allah hakkındaki düşüncesi farklı farklıdır. İşin ilginç yanı insanların büyük bir kısmı, o güne kadar çevrelerinden duyduklarının ve öğrendiklerinin yanlış veya eksik olabileceğine ihtimal vermezler. Verseler de doğrusunu araştırmayı ve öğrenmeyi önemli görmez. Bu ise onları cehennemle sonlanabilecek büyük bir yanılgıya sürükleyebilir. Çünkü Allah'ı tanımamak, beraberinde O'nun pek çok sıfatının sonucundan da habersiz olmayı getirir.

Bu tür insanlar Allah'ı genelde affeden, yardım eden, rızık veren, lutfeden, nimet veren, koruyan, merhametli olan gibi sıfatlarıyla düşünüp kendilerini rahatlatırlar. Oysa Allah'ın intikam alan, azap veren, cezası şiddetli olan, kahredici olan sıfatları vardır. Ancak söz konusu kişiler Allah'ın bu sıfatlarının kapsamını bilmez; Rabbimizi bu sıfatlarıyla

düşünemezler. Bu sıfatların kendi hareket, davranış ve konuşmalarına bakacak olan yönlerini akıllarına getirmezler. Allah'ın bazı sıfatlarını ismen bilseler bile, tam olarak ne anlama geldiklerinden, bu sıfatların kendi sonsuz hayatlarına nasıl yansıyıp, etki edeceklerinden habersizdirler. Ya da Allah'ın birçok sıfatını tek yönlü düşünüp, bu sıfatların kendilerini de kapsayacağını düşünmezler. Örneğin kendilerine bir haksızlık yapıldığında Allah'ın sonsuz adaletiyle ahirette bu haksızlığın cezasını vereceğini düşünürler. Fakat Allah'ın ayetlerine gereği gibi inanıp yerine getirmezlerse kendilerinin de Allah'ın azabı ile karşılık göreceklerini düşünmezler.

İnsan Allah'a kul olsun diye yaratılmıştır ama bu yaratılış amacını reddederse, mutlaka karşılığını görür. İşte böyle büyük bir suça da büyük bir ceza gerekir ki, cehennem bu adaleti yerine getirmek için vardır. Yaratılmış en kötü mekan olan cehennem, insanın hayal gücünün alabileceğinden çok öte bir azap kaynağıdır. Dünyada mümkün olan en büyük acılardan kat kat şiddetli acılar içerir.

Bahsettiğimiz türden insanlar, vicdanlarına uymamalarından kaynaklanan gaflet ve şuursuzlukları nedeniyle Allah'tan korkup sakınmazlar. O'nun gücünü ve kudretini, heybet ve azametini gereği gibi algılayamaz, O'nun makamından ve büyüklüğünden, O'nun gazabına maruz kalmaktan içleri titreyerek korkmazlar. Dolayısıyla Allah'ın rızasını kazanmaya ve O'nun emirlerini ellerinden gelenin en fazlasıyla yerine getirmeye çalışmazlar. O'nun yasaklarına uymaz, sınırsızca bir yaşam sürerler. O'nun verdiği nimetler karşısında gereken saygı ve şükrü yerine getirmez, Allah'a karşı sürekli bir nankörlük içinde bulunurlar. Sonuçta ise bu dünyada korkusuzca geçirdikleri yaşamlarının bedelini, korku ve azap içinde geçirecekleri sonsuz hayatlarıyla öderler.

İnkarcıların Yanlış Ahiret İnancı

Cahiliye toplumundaki pek çok insan, Allah'ı gereği gibi tanıyıp takdir edemediği gibi, cennet ve cehennem hakkında da pek çok eksik bilgiye ve batıl inanışa sahiptir. Bu kişiler dünya hayatından istedikleri kadar yararlanıp, Allah'a isyan edip, bunun karşılığında da cehennemde kısa bir süre kalacaklarını, daha sonra affedileceklerini zannederler. Ama kendilerini bekleyen son, tahmin ettiklerinden çok daha acıdır. Çünkü cehennem kendilerine yapılan uyarıları dinlemeyen azgın inkarcılar için sonsuza dek sürecek bir azap mekanıdır. Allah cehennemin inkarcılar için yaratıldığını ve inkarda direnen kişiler için geriye hiçbir dönüş olmadığını şöyle vurgulamaktadır:

Gerçekten cehennem, bir gözetleme yeridir. Taşkınlık edip-azanlar için son bir varış yeridir. Bütün zamanlar boyunca içinde kalacaklardır. (Nebe Suresi, 21-23)

Kaldı ki cehennem, insanın hayal gücünün alamayacağı kadar büyük acıları yaşatan bir yerdir. Şuurlu hiçbir insanın cehennem azabı gibi bir azabı göze alabilmesi mümkün değildir. Cehennem, Allah'ın Kahhar (kahreden) sıfatının en şiddetli tecelli ettiği ve dünyadaki hiçbir azapla kıyaslanamayacak azaplarla dolu korkunç bir ortamdır. Bir damla kaynar suya, biraz açlığa, soğuğa dayanamayan aciz insanın, ferah ve umarsız bir şekilde böyle bir azabı göze aldığını söylemesi, ancak şuurunun tam kapalı olduğunun bir göstergesi olabilir. Kendince Allah'ın azabını hafife alan, rahatlıkla karşılayan bir kimse, baştan beri bahsettiğimiz Allah'ın kadrini gereği gibi takdir edemeyen kimsedir.

Dünyada Kendilerine Tanınan Süreye Aldanmaları

Allah dünyadaki imtihan ortamının bir gereği olarak insanlara süre tanır. Yaptıkları hataları düzeltmeleri için onlara uyarılar gönderir ve çeşitli fırsatlar verir. İşte cahiliye insanlarının Allah'tan gereği gibi korkmamalarının altında yatan bir başka sebep de budur; yaptıklarının karşılığını o an görmemeleri... Çünkü genelde insanlar karşılığını hemen akabinde alacakları konularda son derece hassastırlar. Şöyle bir örnek üzerinde düşünelim:

Büyük bir şirkette iyi bir maaşla çalışan bir kişiye önemli bir sorumluluk verilse ve bu sorumluluğu başarılı şekilde yerine getirmediği takdirde şirketteki işine son verilecek olsa acaba bu kişi nasıl bir gayret ve dikkat içinde olur? Sonucunda uğrayabileceği kaybı bildiği halde bu işte herhangi bir gevşeklik ya da rehavet içinde bulunabilir mi? Elbette ki hayır. Bu kaybı asla göze almak istemeyecektir. Bunun için elinden gelen herşeyi yapacak, hatta gerektiğinde kendi rahatından, uykusundan, diğer işlerinden feragat edecek ama o işi başaracaktır. Çünkü bu kişi kendisini sıkıntıya sokacak bir sondan korkmaktadır. Peki ama aynı insanlar acaba bunların hepsinden daha gerçek olan Allah'a hesap vermeleri konusunda aynı korkuyu yaşarlar mı? Büyük çoğunluğu yaşamaz. Çünkü bu insanlar ölümü ve ahireti o kadar yakın görmezler, onlara göre içinde yaşadıkları hayat daha gerçektir.

Oysa bir ayette insanlara belirli bir süre tanındığı şöyle açıklanır:

Eğer Allah, kazandıkları dolayısıyla insanları (azap ile) yakalayıverecek olsaydı, (yerin) sırtı üzerinde hiçbir canlıyı bırakmazdı, ancak onları, adı konulmuş bir süreye kadar ertelemektedir. Sonunda ecelleri geldiği zaman, artık şüphesiz Allah Kendi kullarını görendir. (Fatır Suresi, 45)

Bu insanlar Allah'ın razı olmayacağı bir şey yaptıklarında, o anda "başlarına taş yağması" gibi bir azap gelmesini bekler, sonra da "nasıl olsa bir şey olmuyor" mantığı ile taşkınlıklarına devam ederler. Bu sapkın mantığa her dönemde yaşayan cahiliye toplumu insanlarında rastlanır ve Allah onların bu cahilce düşünce yapılarını bize şöyle haber verir:

... Ve kendi kendilerine: "Söylediklerimiz dolayısıyla Allah bize azap etse ya." derler. Onlara cehennem yeter; oraya gireceklerdir. Artık o, ne kötü bir gidiş yeridir. (Mücadele Suresi, 8)

İman etmeyen ya da yüzeysel bir inancı olan çoğu insan bu sapkın bakış açısına sahiptir. Oysa yaptıklarının karşılıksız kalacağını ve bundan dolayı da kendilerinin son derece uyanık olduklarını düşünen bu insanlar, aslında bu azaba bilmedikleri bir yönden yavaş yavaş sürüklenmektedirler:

Ayetlerimizi yalanlayanları ise, onları bilmeyecekleri bir yönden derece derece (günahları yükletip azaba) yaklaştıracağız. (Araf Suresi, 182)

Allah'ın ayetlerde bahsettiği, açıkça görülebilen azaplar olabileceği gibi gizli azaplar da her an insanı kuşatabilir. Öyle ki bu azap insanı daha dünyadayken de kuşatabilir. Örneğin kişi Allah'ın razı olmadığı bir tavrı ya da ahlakı sürdürürken, amansız bir hastalık kendisini içten içe sarıyor olabilir. Mutlaka fiziksel olması da gerekmez, Allah'ın insanın kalbine vereceği bir korku, sıkıntı bile o kişiye bulunduğu ortamı dar etmeye yeter. Allah korkunun bir ceza türü olduğunu Kuran'da şöyle bildirir:

... Böylece Allah yaptıklarına karşılık olarak, ona açlık ve korku elbisesini tattırdı. (Nahl Suresi, 112)

Hiçbir insan, Allah'ın hoşnut olmadığı bir hareket tarzı içindeyken üzerinde kendisine ansızın isabet edebilecek bir bela dolaşmadığından emin olamaz; Allah'ın hiçbir azabından güvende olamaz. Allah bu gerçeği ayetinde haber vermiştir:

O ülkeler halkı, geceleri uyurken, onlara zorlu azabımızın gelmeyeceğinden güvende miydiler?

Ya da o ülkeler halkı, kuşluk vakti eğlenceye dalmışken, onlara zorlu-azabımızın gelmeyeceğinden güvende miydiler? (Veya) Onlar, Allah'ın tuzağından güvende mi idiler? Allah'ın bir tuzak kurmasından, hüsrana uğrayan bir topluluktan başkası (akılsızca) güvende olmaz. (Araf Suresi, 97-99)

Aynı uyarı başka ayetlerde şöyle geçer:

Kara tarafında sizi yerin dibine geçirmeyeceğinden veya üzerinize taş yığınları yüklü bir kasırga göndermeyeceğinden emin misiniz? Sonra kendinize bir vekil bulamazsınız.

Veya sizi bir kere daha ona (denize) gönderip üzerinize kırıp geçiren bir fırtına salarak nankörlük etmeniz nedeniyle sizi

batırmasına karşı emin misiniz? Sonra onun öcünü Bize karşı alacak (kimseyi de) bulamazsınız. (İsra Suresi, 68-69)

Unutmamak gerekir ki, insan acizlik içinde olan, Allah'a sonsuz derecede muhtaç bir varlıktır. İmtihan ortamı içinde tüm zorluk ve sıkıntıları ancak Allah'a dayanarak ve O'ndan güç alarak göğüsleyebilir. Ama aczini kabul etmeyen ve Allah'tan korkmayanlar, gizli açık tüm bu azap ve belalarla baş etmek durumundadırlar ki, insan yaratılış olarak buna dayanabilecek güçte değildir. Bu yüzden gerek dünyadaki, gerekse ahiretteki bela ve azaplardan kurtulmanın tek yolu Allah'tan elinden geldiği kadar korkmak ve bu bilinçli tavır üzere bir yaşam sürmektir.

Azap Göreceklerin Yalnızca Çok Azgın Kişiler Olduğunu Düşünmeleri

İnsanların birçoğu ölümlerinden sonra Allah'ın, kendilerini yaşadıkları hayattan hesaba çekeceğinden ve bu hesabın sonucunda cennete ya da cehenneme sevkedileceklerinden haberdar oldukları halde ahiretleri için bir hazırlık yapmazlar. Nitekim bu insanların, ahiretin varlığına inandıklarını iddia ettikleri halde, iman etmeyenlerden pek de farklı bir yaşantıya sahip olmadıkları ve bundan da hiçbir tedirginlik duymadıkları görülür. İki tarafın da yaşam tarzları, tavır ve davranışları, hırsları, tepkileri neredeyse birbirinin aynıdır. Aradaki tek fark birinin Müslüman olduğunu iddia etmesi, diğerinin ise böyle bir iddiasının olmamasıdır.

Hem Kuran'a inandığını iddia eden hem de iman ettiği kitabın hükümlerine uymayan bu insanların rahatlıklarının sebebi, kalplerinin temiz olduğu, zaten hiçbir kötülükte bulunmadıkları iddiasında olmalarıdır. Dolayısıyla bunun temelinde yatan inanç da, kendilerinin cehenneme gidebileceklerine asla ihtimal vermemeleri, başka bir deyişle cennete gideceklerini kesin olarak görmeleridir.

Bu inancın bir özelliği de, cehenneme gidecek olan insan modelini kendi mantıklarına göre belirlemiş olmaları ve diğer insanları da cennet ehli ilan etmeleridir.

Onlara göre cehennemlik olan insanlar, çoğunlukla televizyonda seyrettikleri ve gazetelerde okudukları katiller, hırsızlar, teröristler ve insanlara zarar verme peşinde koşan dengesiz kişilerdir. Bunun dışında kalanlar ise hemen her günahlarının affedileceğini sandıkları, halkın arasında çoğunluğu oluşturan sıradan insanlardır. Kendi aralarında belirledikleri bu ölçüler, adam öldürmediklerine, hırsızlık yapmadıklarına ve terörist olmadıklarına göre, kendilerinin cennet halkından oldukları zannını doğurur. İşte kendilerini Müslüman kabul ettikleri halde her türlü günahı işleyebilmelerinin, ibadet etmemelerinin, Kuran'ı yaşamamalarının ve Allah'ın sınırlarından uzak bir hayat sürebilmelerinin ve bundan da hiçbir korku ve tedirginlik duymamalarının altında yatan sebep budur; bunların hiçbirinin cehenneme gitmek için bir sebep teşkil etmediği zannına kapılmaları... Oysa bu kendilerini ateş çukuruna sürükleyen korkunç bir yanılgıdır.

İçlerinde Allah korkusu taşımayan cahiliye insanlarının Müslümanlık adına türettikleri kurallar, Kuran'ın hükümlerinden çok farklıdır. Örneğin Kuran'a göre çok önemli olan ve Allah'ın uyulmasını kesin emrettiği bir konu, kendi yüzeysel mantıklarına göre o kadar da fazla önemi olmayan, üzerinde durulmayacak bir konu olarak değerlendirilir. Böylece kendi

uydurdukları dinin ölçüleri kendilerine, Allah korkusundan tamamen uzak bir hayat modeli sunar. Allah bir ayetinde bu insanların bozuk mantığına şöyle dikkat çekmiştir:

De ki: "Göklerden ve yerden sizlere rızık veren kimdir? Kulaklara ve gözlere malik olan kimdir? Diriyi ölüden çıkaran ve ölüyü diriden çıkaran kimdir? Ve işleri evirip-çeviren kimdir? Onlar: "Allah" diyeceklerdir. Öyleyse de ki: "Peki siz yine de korkup-sakınmayacak mısınız? (Yunus Suresi, 31)

Bütün ömrü boyunca kendi bildiği dini uygulayan ve böylece gerçek dinin hiçbir hükmünü yerine getirmeyen üstelik de bu şekilde cennete gireceklerini iddia eden bu tür kişiler büyük bir aldanış içinde yaşantılarını korkup sakınmaksızın geçirirler. Fakat her ne kadar kendilerini kandırsalar da vicdanları her fırsatta kendilerine gerçeği hatırlatır. Kuran'ın gerçekleriyle karşılaşıp koskoca bir ömrü günahlarla ve yanlışlarla geçirdiklerini öğrenmek istemedikleri için kendilerine gerçek dini anlatan kişileri de kesinlikle dinlemek istemezler. Bu konu üzerinde düşünmemek için bilinçli olarak başka konularla dikkatlerini dağıtırlar. Başka bir deyişle, korkmalarına sebep olacak bir konu geçtiğinde ya da akıllarına bir düşünce geldiğinde bunu hemen örtbas ederek eski rahatlıklarına, gafletlerine geri dönmek isterler. Allah'ı, O'nun tehdidini, O'nun azabını akıllarına getirmekten, diğer bir deyişle Allah korkusundan sürekli bir kaçış içindedirler. Halbuki bu çok büyük bir akılsızlıktır. Çünkü bu kaçış onları kendilerini bekleyen korkunç sondan kurtaramayacaktır.

"Allah Nasıl Olsa Affeder" Şeklindeki Düşünceleri

Onların ardından yerlerine kitaba mirasçı olan birtakım 'kötü kimseler' geçti. (Bunlar) Şu değersiz olan (dünya)ın geçici-yararını alıyor ve: "Yakında bağışlanacağız" diyorlar... (Araf Suresi, 169)

Ayette de dikkat çekildiği gibi, insanların bir kısmı Allah'ın isteklerine uygun bir hayat sürmemelerine rağmen yine de Allah'ın kendilerini affedeceği düşüncesindedirler. Kuşkusuz bunun en temel sebebi Allah'ın sıfatlarını, adaletini takdir edememeleri ve olayları Kuran mantığından uzak bir şekilde değerlendirmeleridir. Elbette ki Allah affedecidir ve kullarının günahlarını bağışlayıcıdır. Fakat bunun şartının ne olduğunu Allah Kuran'da şöyle bildirmiştir:

Allah'ın (kabulünü) üzerine aldığı tevbe, ancak cehalet nedeniyle kötülük yapanların, sonra hemencecik tevbe edenlerin(kidir). İşte Allah böylelerinin tevbelerini kabul eder. Allah bilendir, hüküm ve hikmet sahibi olandır.

Tevbe, ne kötülükleri yapıp-edip de onlardan birine ölüm çatınca: "Ben şimdi gerçekten tevbe ettim" diyenler, ne de kafir olarak ölenler için değil. Böyleleri için acı bir azap hazırlamışızdır. (Nisa Suresi, 18)

Ancak Allah korkusundan uzak olan insanlar gizli-açık sürekli uyarılmalarına, hakkı bilmelerine rağmen "nasıl olsa Allah affeder" gibi çarpık bir mantıkla günahları üzerinde ısrarlı davranırlar. Oysa bu, şeytanın insanları aldatmaya çalıştığı konulardan biridir. Şeytan böyle bir kandırmaca ile insanları her türlü günaha ve sahtekarlığa peşi sıra sürükler.

Dahası Allah bir başka ayette, "Şüphesiz Rablerinin azabından emin olunamaz" (Mearic Suresi, 28) ifadesiyle insanlardan hiç kimsenin böyle bir garantisinin olmadığını açıkça belirtmiştir.

Kendilerini Cennete Layık Görmeleri

Kuşkusuz Kuran'dan uzak çarpık bir din anlayışının doğurduğu ahiret inancı da çarpık olacaktır. Nitekim cahiliye insanlarının büyük bir bölümünün ortak özelliği kendilerini cennet ehli olarak görmeleridir. Birçoğunun öldükten sonra, yaptıklarından sorguya çekileceğine pek kanaati yoktur. Kendilerince böyle bir ihtimal olsa bile, yine de iyi bir sonuçla karşılaşacaklarını düşünür ve böylece kendilerini kandırıp rahatlatırlar.

Allah bu garip kendinden eminliğe Kuran'da bir bağ sahibinden örnek vererek dikkat çekmiştir. Ayetlerde bildirildiğine göre, Allah'tan korkmayan bağ sahibi malca zengin olmasından kaynaklanan, kendinden son derece emin bir şımarıklık içindedir. Bahçesinin verimli olması ve görünümünün güzelliği onun kendine olan güveninin temel dayanağıdır.

Bağlarının güzelliğini ve bereketini gördüğünde güçlü olmak için Allah'a ihtiyacı olmadığı zannına kapılmış ve şöyle demiştir:

Kendi nefsinin zalimi olarak (böylece) bağına girdi (ve): "Bunun sonsuza kadar kuruyup-yok olacağını sanmıyorum" dedi.

"Kıyamet-saati'nin kopacağını da sanmıyorum. Buna rağmen Rabbime döndürülecek olursam, şüphesiz bundan daha hayırlı bir sonuç bulacağım." (Kehf Suresi, 35-36)

İşte bu bağ sahibi, aslında, ahireti ve hesap gününü akıllarından çıkararak her türlü taşkınlığı ve sınır tanımazlığı işleyen, daha sonra da sonsuza kadar yok olma ya da "bir ihtimal" cehenneme gidip yanma düşüncesinin dehşeti karşısında, nasılsa cennete gideceği avuntusuyla kendisini kandıran günümüz insanına da bir örnektir. İşine gelmediği anda kıyamet saatini inkar eden, işine gelince de cennetlik olduğunu düşünen bu şuursuz zihniyete sahip olanların elbette ki içlerinde Allah korkusu bulunduğuna dair hiçbir belirti yoktur.

Allah'ı Sevdiğini Söylemeyi Yeterli Sanmaları

İnsanların Allah'tan sakınmamalarının ve gereği gibi korkmamalarının altında yatan bir başka sebep de, Allah'ı sevdiklerini söylemeleri fakat bu konuda samimi davranmamalarıdır. Çünkü gerçek sevgi beraberinde saygıyı ve Allah'ın beğenmediği şeylerden sakınmayı da getirir. Fakat ilginç olan, bu insanların yaşamlarına ve hareket tarzlarına bakıldığında buna dair hiçbir alamet görülmemesidir. Çünkü samimi olarak Allah'ı seven bir insan herşeyden önce O'nun sınırlarına son derece titizlik gösterecek, O'nun sevip beğendiği şeyleri sevecek, beğenmediği, kınadığı, sakındırdığı şeylerden şiddetle sakınacaktır. Bu sevgisini, ölene dek yaşamının tüm detaylarında O'nun rızasını arayarak, O'na olan derin saygısı, güveni, boyun eğiciliği ve sadakatiyle gösterecektir. Yoksa bunun dışında sadece sözlü olarak sevgi iddiasında bulunmak ancak Allah'ın sınırlarını aşarak pervasızca bir yaşam sürmek, kuşkusuz samimiyetten son derece uzak bir tavır olacaktır. Ve elbette ki bu samimiyetsizlik karşılıksız kalmayacak, çok büyük bir hüsrana uğrayacaktır.

Şu nokta çok önemlidir: Allah'ın hükümleri son derece açıkken ve cehennemin varlığı kesin bir gerçekken, bir insanın sadece sözlü bir sevgi ifadesini yeterli görmesi, kendini temize çıkarıp vicdanını rahatlatmaktan başka bir amaç taşımaz. Bu ise Kuran mantığı ve ruhuyla taban tabana zıt bir tutumdur.

Samimi Müslümanlar Allah'tan korkarlar ve Rabbimiz'in hükümlerini titizlikle yerine getirmeye çalışırlar. Bunun en güzel örneklerinden biri de Peygamberimiz (sav) döneminde yaşamış olan Müslüman kadınlardır. O dönemde mümin kadınlar Cenab-ı Allah’ın tesettür konusundaki emrini büyük bir şevk ve istekle karşılamışlar, hemen itaat etmişlerdi. Tesettürle ilgili ayetlerin indiği dönemde Müslüman kadınların güzel tavırlarıyla ilgili olarak Hz. Ayşe (radiyAllahu anh)'dan şunlar rivayet edilmiştir:

“Başörtülerini yakalarının üstüne koysunlar” ayetini inzal edince harmaniyelerini yırtarak onunla örtünmüşlerdir.” (İbn-i Kesir, Hadislerle Kuran-ı Kerim Tefsiri, cilt:11, s. 5880)

Nitekim onlardan sonra gelen Müslümanlar da aynı şevk ve kararlılıkla bu emri yerine getirmişlerdir.

Cahiliye Korkusu ile Korkmaları

Allah insanın her türlü halini, kusurlarını, aklından geçenleri, dualarını bilmektedir. O halde yapılması gereken şey Allah'a samimiyetle yönelip O'nu dost edinmektir. Allah'a karşı duyulması gereken içli korku, insanı teslimiyetli ve güzel ahlaklı hale getirerek onu Allah'ın sevgisini kazanmaya, Allah'a yakınlaşmaya teşvik eder.

Cahiliye insanlarının korkuları ise daha farklıdır. Onların duydukları korkular geçicidir. Bir sıkıntıyla karşılaştıkları zaman Allah'ın azabını hatırlar, onunla karşılaşmaktan korkarlar. Ama Allah bir deneme olarak onları kurtardığında tekrar eski inkarlarına geri dönerler. Kuran'da bu konuyla ilgili şöyle bir örnek verilmiştir:

Karada ve denizde sizi gezdiren O'dur. Öyle ki siz gemide bulunduğunuz zaman, onlar da güzel bir rüzgarla onu yüzdürürlerken ve (tam) bununla sevinmektelerken, ona çılgınca bir rüzgar gelip çatar ve her yandan dalgalar onları kuşatıverir; onlar artık bu (dalgalarla) gerçekten kuşatıldıklarını sanmışlarken, dinde O'na 'gönülden katıksız bağlılar (muhlisler)' olarak Allah'a dua etmeye başlarlar: "Andolsun eğer bundan bizi kurtaracak olursan, muhakkak Sana şükredenlerden olacağız." Ama (Allah) onları kurtarınca, hemen haksız yere, yeryüzünde taşkınlığa koyulurlar. Ey insanlar, sizin taşkınlığınız, ancak kendi aleyhinizedir; (bu) dünya hayatının geçici metaıdır. Sonra dönüşünüz Bizedir, Biz de yaptıklarınızı size haber vereceğiz. (Yunus Suresi, 22-23)

Görüldüğü gibi, cahiliye insanlarının korkuları onlara bir fayda sağlamaz. İman edenlerin aksine, karşılaştıkları olaylardan öğüt alıp düşünmezler. Nitekim Allah ancak "içi titreyerek korkan"ların öğüt alabileceklerini Kuran'da şöyle bildirmiştir:

Allah'tan 'İçi titreyerek korkan' öğüt alır-düşünür.

'Mutsuz-bedbaht' olan ondan kaçınır. (Ala Suresi, 10-11)

İşte cahiliye insanları yukarıdaki ayetlerde bildirilen ikinci gruptandır. Yani Allah'a karşı derin ve içli bir korku duymadıkları için karşılaştıkları olaylar onları doğruya ulaştırmaz. Allah Kuran'da bu insanların tutumunu daha pek çok ayetiyle haber vermiştir. Bu ayetlerden bazıları şöyledir:

De ki: "Eğer biliyorsanız (söyleyin:) Yeryüzü ve onun içinde olanlar kimindir?" "Allah'ındır" diyecekler. De ki: "Yine de öğüt alıp-düşünmeyecek misiniz?" De ki: "Yedi göğün Rabbi ve büyük Arş'ın Rabbi kimdir?" "Allah'ındır" diyecekler. De ki: "Yine de sakınmayacak mısınız?" De ki: "Eğer biliyorsanız (söyleyin:) Herşeyin melekutu (mülk ve yönetimi) kimin elindedir? Ki O, koruyup kolluyorken Kendisi korunmuyor." "Allah'ındır" diyecekler. De ki: "Öyleyse nasıl oluyor da böyle büyüleniyorsunuz?" Hayır, Biz onlara hakkı getirdik, ancak onlar gerçekten yalancıdırlar. (Müminun Suresi, 84-90)

ALLAH'TAN KORKMAYAN İNSAN NASIL BİR AHLAKA SAHİPTİR?

Güzel bir ahlaka sahip olabilmek ancak Allah'tan korkmakla ve O'nun emirlerine kesin olarak boyun eğmekle mümkündür. Bir insanın güzel ahlaka sahip olması ve bunu kararlılıkla sürdürebilmesi için, güçlü bir Allah sevgisi ile birlikte güçlü ve derin bir Allah korkusu taşıması gerekir. Allah'tan gereği gibi korkabilmek ise, Allah'ın büyüklüğünü, şanını ve azametini, üstün makamını, sonsuz ilim ve kudretini, kulları üzerindeki kayıtsız şartsız güç ve hakimiyetini, dilediğini dilediği gibi gerçekleştirebileceğini sürekli akılda tutmak ve tefekkür etmekle, Allah'ın vaadine, tehdidine, hesap gününe, cezasının şiddetine, cehennem azabının sonsuzluğuna ve korkunçluğuna kesin olarak iman etmekle mümkündür. Bu iman, güçlü bir Allah korkusunu doğurur. Bu korku da insanın tüm tavır ve davranışlarını, hareket ve konuşmalarını Allah'ın beğendiği, hoşnut olduğu ahlak doğrultusunda düzenlemesini sağlar. Allah'tan korkan kişi O'nun sınırlarını korumaya karşı derin bir hassasiyet içinde olur.

Allah'tan korkmayan insanlar ise, Allah'ın beğenmediği her türlü tavrı gösterebilirler. Allah'a hesap vereceğini unutmuş bir insanın dürüstlük göstermesi, insanlara fedakarlıkta bulunması, adil ve namuslu olması, kısacası güzel ahlaklı olması için hiçbir nedeni yoktur. Onun tüm ahlakını yalnızca kendi kişisel hırsları ve çıkarları şekillendirir. Ve ölümlü insanlara güzel ahlak göstermenin onun için bir anlamı olamaz.

Bu bakış açısının bir sonucu olarak kişinin kendi çıkarları uğruna yapmayacağı şey yoktur. Allah'ın kadrini gereği gibi takdir edemediğinden Allah'ın azabı onun için caydırıcı bir unsur olmaz. Allah'tan korkmadığı ve karşılık göreceğini düşünmediği için haddi aşmada, insanlara zalimce bir tavır göstermede hiçbir sınır tanımaz ve alabildiğine azgın bir karakter sergiler. Allah'ın azametini ve intikam alacağını aklına getirmediği için rahatlıkla Allah'ın sınırlarını aşar.

Bu nedenlerden dolayı Allah korkusu olmayan insanlar, her türlü günaha ve ahlaki bozukluğa açıktırlar. Hem Allah'ın dinine uymazlar, hem de zalimce bir tavır göstererek diğer insanları da Kuran ahlakından uzaklaştırmaya çalışırlar. Dinin sunduğu güzel ahlakın yaşanmasına kesinlikle tahammül edemezler. Elbette bu insanlar dünyada işledikleri zulümlerin karşılıklarını ahirette göreceklerdir. Allah Kuran'da bu insanları ve uğrayacakları sonu şöyle haber vermiştir:

Şüphesiz, inkar edenler ve Allah yolundan alıkoyanlar gerçekten uzak bir sapıklıkla sapmışlardır. Gerçek şu ki, inkar edenler ve zulmedenler, Allah onları bağışlayacak değildir, onları bir yola da iletecek değildir. Ancak, onda ebedi kalmaları için cehennem yoluna (iletecektir.) Bu da Allah'a pek kolaydır. (Nisa Suresi, 167-169)

Bu bölümde Allah'tan korkmayan zalim insanların Kuran'da tarif edilen belli başlı çarpık karakter özellikleri incelenecektir.

Şeytanla Olan Benzerlik: Şuursuzluk

Allah'ın varlığını ve gücünü bildikleri halde, Allah'ın dilediği biçimde davranmayan, O'ndan gerçek manada korkmayan insanların durumu şeytanın durumuyla benzerlik taşır. Şeytanın sürekli telkini ve etkisi altında bulunan bu kimseler, neredeyse şeytanla aynı tür bir zihniyet ve ruh hali içine girmişlerdir. Bu ortak ruh halinin en belirgin özelliği ise şuursuzluktur. Yani insanın bildiği ve gördüğü bir gerçek karşısında vermesi gereken mantıklı tepkiyi, göstermesi gereken en akılcı tutum ve davranışı, ruh halini değil, göz göre göre çarpık, dengesiz ve kendi zararına sonuçlanacak tepki ve davranışı göstermesidir. Bu çarpık davranış tarzının en somut örneğini şeytanın Allah'a başkaldırmasında görürüz. Kuran'da bu olay tüm insanlar için bir ibret vesilesi olarak aktarılır.

Allah Hz. Adem'den önce melekleri ve cinleri yaratmıştı. Onlar Allah'ı övgü ile tesbih ediyorlardı. Sonra Allah ilk insan olan Hz. Adem'i yarattı ve meleklere ona secde etmelerini emretti. Melekler Allah'ın emrine gönülden itaat ederek Hz. Adem'e secde ettiler. Ancak meleklerin arasında bulunan ve cinlerden olan İblis, Allah'ın bu emrine başkaldırarak O'na isyankar oldu. Çünkü kendisinin Hz. Adem'den daha üstün olduğuna inanıyordu. Bu kibiri yüzünden, Allah kendisine, "Ey İblis, iki elimle yarattığıma seni secde etmekten alıkoyan neydi? Büyüklendin mi, yoksa yüksekte olanlardan mı oldun?" (Sad Suresi, 75) diye sorduğunda şöyle cevap vermişti:

..."Ben ondan daha hayırlıyım; Sen beni ateşten yarattın, onu ise çamurdan yarattın." (Sad Suresi, 76)

Allah'ın emrine karşı böyle bir itaasizliğe cüret eden İblis'i Allah lanetledi ve kendisi için ebedi cehennem azabı takdir etti. Kuşkusuz

İblis'in bu isyanında esrarengiz bir ruh hali hakimdir. İblis Allah'ın varlığına bizzat şahittir. Öyle ki, Allah'la konuşmuştur. Allah'ın sıfatlarını, gücünü ve sonsuz cehennem azabını da çok iyi bilmektedir.

Şeytanın ve Allah korkusundan uzak tüm insanların esrarengiz benzerliği burada gizlidir: Allah'ın varlığını bildikleri halde O'nun hükmüne karşı gelebilmek ve inkarcılardan olmak. Bu aslında son derece mucizevi bir olaydır. Çünkü bu bilgilere sahip olan şeytanın çok üstün bir imana ve korkuya sahip olması gereklidir. Şuur seviyesi de aynı oranda yüksek olmalı, Allah'a son derece itaatli ve saygılı olmalıdır. Oysa şeytan çirkin bir cüret ve cesaret göstermiştir.

Hem Allah'ın varlığını tanımak, O'nun sonsuz gücünü ve ilmini kabul etmek, hem de O'na kasıtlı olarak isyan etmek açık bir şuurla izah edilemeyecek bir durumdur.

Bir ayette bu kişilerin durumu şöyle tarif edilir:

De ki: "Göklerden ve yerden sizlere rızık veren kimdir? Kulaklara ve gözlere malik olan kimdir? Diriyi ölüden çıkaran ve ölüyü diriden çıkaran kimdir? Ve işleri evirip-çeviren kimdir? Onlar: "Allah" diyeceklerdir. Öyleyse de ki: "Peki siz yine de korkup-sakınmayacak mısınız? (Yunus Suresi, 31)

Bir başka ayette ise inkarcıların şuursuzca davranışları ve ruh halleri şöyle haber verilmiştir:

İnkar edenlerin örneği bağırıp çağırmadan başka bir şey işitmeyip (duyduğu veya bağırdığı şeyin anlamını bilmeyen ve sürekli) haykıran (bir hayvan)ın örneği gibidir. Onlar, sağırdırlar, dilsizdirler, kördürler; bundan dolayı akıl erdiremezler. (Bakara Suresi, 171)

Bu insanların şuursuzca inkar ettikleri konulardan biri de, yeniden diriliştir. Ancak yokken var edilmiş ve öleceğini kesin olarak bilen bir insanın bir daha nasıl diriltileceğini sorması kuşkusuz son derece hayret vericidir. Bir ayette, insanların yeniden dirilişi inkar etmelerinin şaşırtıcı olduğuna şöyle dikkat çekilir:

Eğer şaşıracaksan, asıl şaşkınlık konusu onların şöyle söylemeleridir: "Biz toprak iken mi, gerçekten biz mi yeniden yaratılacağız?" İşte onlar Rablerine karşı inkara sapanlar, işte onlar

boyunlarına (ateşten) halkalar geçirilenler ve işte onlar -içinde ebedi kalacakları- ateşin arkadaşları olanlardır. (Rad Suresi, 5)

Gururlu ve Kibirlidir

Ona: "Allah'tan kork" denildiğinde, büyüklük gururu onu günaha sürükler, kuşatır. Böylesine cehennem yeter; ne kötü bir yataktır o. (Bakara Suresi, 206)

Allah korkusu olmayan insanların en belirgin özellikleri boş bir kibir ve gurur içinde olmalarıdır. Bunun temelinde kişinin kendisini Allah'tan bağımsız bir varlık olarak görüp, sahip olduğu bazı özelliklerin kendinden kaynaklandığını zannetmesi yatar. Oysa bu son derece anlamsız bir düşüncedir. Çünkü insan son derece aciz ve pek çok eksikliği olan bir varlıktır. İstediği kadar kendini üstün ve kusursuz zannetsin, mutlaka yorulur, acıkır, susar, başı ağrır, uyumadan yapamaz, hasta olur, yaşlanır ve eninde sonunda ölür, bedeni çürüyüp parçalanır.

Allah'ın büyüklüğünü, herşeyi yoktan var ettiğini, insanlara sahip oldukları bütün imkan ve özellikleri verenin O olduğunu, dilediği anda hepsini geri alabileceğini, tüm canlıların ölümlü olduğunu, yalnızca Allah'ın varlığının baki olduğunu bilen ve sürekli bunun bilincinde olan bir insanın, kibirli ve azgın bir tavır içinde olması mümkün değildir. Ancak bunları kavrayamayan, eksikliklerini, acizliklerini ve ölümlü olduğunu unutan, şuuru bulanık bir insan böyle bir şeye cüret edebilir. Tıpkı Allah'ın Kuran'da insanlara bu konuda ibret olarak aktardığı Karun gibi...

Karun'un Allah'tan korkmadan azmasına ve kibirlenmesine sebep olan şey zenginliğidir. Mülkün tamamının Allah'ın olduğunu ve dilerse hepsini geri alabileceğini unutmuş, bu hazineleri kendisinin sahip olduğu bazı özelliklerinden dolayı hak ettiğini düşünmüştü:

Gerçek şu ki, Karun, Musa'nın kavmindendi, ancak onlara karşı azgınlaştı. Biz, ona öyle hazineler vermiştik ki, anahtarları, birlikte (taşımaya) davranan güçlü bir topluluğa ağır geliyordu. Hani kavmi ona demişti ki: "Şımararak sevinme, çünkü Allah, şımararak sevince kapılanları sevmez."

"Allah'ın sana verdiğiyle ahiret yurdunu ara, dünyadan da kendi payını (nasibini) unutma. Allah'ın sana ihsan ettiği gibi, sen de ihsanda bulun ve yeryüzünde bozgunculuk arama. Çünkü Allah, bozgunculuk yapanları sevmez."

Dedi ki: "Bu, bende olan bir bilgi dolayısıyla bana verilmiştir." Bilmez mi, ki gerçekten Allah, kendisinden önceki nesillerden kuvvet bakımından kendisinden daha güçlü ve insan-sayısı bakımından daha çok olan kimseleri yıkıma uğratmıştır. Suçlu-günahkarlardan kendi günahları sorulmaz. (Kasas Suresi, 76-78)

Ayetlerde görüldüğü gibi, Karun aynı ahlaktaki tüm insanlara ibret olarak daha dünyadayken azaplandırılmıştır. Eğer iddia ettiği gibi bir güç sahibi olsaydı kuşkusuz önce kendini bu azaptan kurtarırdı. Ancak ne bilgisi, ne hazineleri, ne de topluluğu ve itibarı onu Allah'ın gazabından koruyamamıştır:

Sonunda onu da, konağını da yerin dibine geçirdik. Böylece Allah'a karşı ona yardım edecek bir topluluğu olmadı. Ve o, kendi kendine yardım edebileceklerden de değildi. Dün, onun yerinde olmayı dileyenler, sabahladıklarında: "Vay, demek ki Allah, kullarından dilediğinin rızkını genişletip-yaymakta ve kısıp-daraltmaktadır. Eğer Allah, bize lütfetmiş olmasaydı, bizi de şüphesiz batırırdı. Vay, demek gerçekten inkar edenler felah bulamaz" demeye başladılar. (Kasas Suresi, 81-82)

Karun'un durumu, Allah korkusu taşımadıkları için büyüklenme tutkusuna kapılan ve kendilerini acıklı bir sona sürükleyenlere apaçık bir örnek teşkil etmektedir. Ahiretteki güzel sonucun ise ancak büyüklenmeyen takva sahiplerine ait olduğu bir ayette şöyle bildirilmektedir:

İşte ahiret yurdu; Biz onu, yeryüzünde büyüklenmeyenlere ve bozgunculuk yapmak istemeyenlere (armağan) kılarız. (Güzel) Sonuç takva sahiplerinindir. (Kasas Suresi, 83)

Kıskanç ve Saldırgandır

Allah korkusundan uzak insanlar içlerindeki kibiri öyle büyütüp beslemişlerdir ki, iyi olan herşeye yalnız kendilerinin layık olduğunu düşünür, bu yüzden de başkalarının sahip oldukları üstünlükleri kıskanırlar. Bu konuyla ilgili Allah, Kuran'da ibret olarak Hz. Adem'in iki oğlu arasındaki olayı anlatmıştır:

Onlara Adem'in iki oğlunun gerçek olan haberini oku: Onlar (Allah'a) yaklaştıracak birer kurban sunmuşlardı. Onlardan birininki kabul edilmiş, diğerininki kabul edilmemişti. (Kurbanı

kabul edilmeyen) Demişti ki: "Seni mutlaka öldüreceğim." (Öbürü de:) "Allah, ancak korkup-sakınanlardan kabul eder."

"Eğer beni öldürmek için elini bana uzatacak olursan, ben seni öldürmek için elimi sana uzatacak değilim. Çünkü ben, alemlerin Rabbi olan Allah'tan korkarım."

"Şüphesiz kendi günahını ve benim günahımı yüklenmeni ve böylelikle ateşin halkından olmanı isterim. Zulmedenlerin cezası budur."

Sonunda nefsi ona kardeşini öldürmeyi (tahrik edip zevkli göstererek) kolaylaştırdı; böylece onu öldürdü, bu yüzden hüsrana uğrayanlardan oldu. (Maide Suresi, 27-30)

Allah korkusu olan bir insan nefsinin kötülüklerinden sakınır. Bunun dışında hiçbir korku insanda, kendi olumsuz özelliklerini köklü bir şekilde düzeltme isteği ve gayreti doğurmaz. Bu nedenle yukarıdaki ayetlerde de açıklandığı üzere Allah'tan korkmayan kardeşlerden biri nefsinin sınır tanımaz kötülüklerine kendini teslim etmiştir. Kardeşine karşı olan rekabet duygusundan ve kendi kurbanının kabul edilmemesinden kaynaklanan kıskançlık ve öfkesi yüzünden, bir anda öz kardeşini öldürmeye kalkışabilecek bir duruma girmiştir. Bu örnek, nefsine uymanın ve Allah'tan korkmamanın insana neler yaptırabileceğini, ne kadar korkunç bir hale sokabileceğini gösteren önemli bir ibrettir.

Allah'tan korkmayan insan, nefsine dokunan bir olayda, sırf kendi nefsinin istekleri için karşısındakilere maddi ve manevi zarar vermekten asla çekinmez. Kıskançlık aynı zamanda şeytanın karakterinin de temel özelliğidir. Şeytan da Allah'ın huzurundan kovulduğunda, Hz. Adem'e karşı olan kin ve kıskançlığı tümüyle ortaya çıkmış ve var gücüyle onun soyundan gelecek insanları cehenneme sürükleyeceğine dair yemin etmiştir. Ne var ki bu yemini yine ancak kendi yandaşları ve dostları için geçerlidir. Allah'tan korkup sakınan samimi müminler üzerinde ise hiçbir etkisi yoktur.

Müstağnidir

"Müstağni", hiçbir şeye ihtiyacı olmayan, her türlü kusur, eksiklik ve sorundan uzak demektir ve bu sıfat ancak Allah'a mahsustur. İnsanlar ve diğer tüm canlılar da Allah'ın yarattığı ve her an O'nun dilemesiyle yaşamlarını sürdüren, birçok acizlik ve ihtiyaç içinde olan varlıklardır. Ancak başta da belirttiğimiz gibi, Allah'tan korkmayan insanlar, akıl ve şuurları kapandığı için Allah'a karşı acizlik içinde olduklarını görmezden gelirler. Kendi akıllarını beğenirler ve eksik ya da hatalı olabileceklerini

düşünmezler. Kendilerinden son derece emin oldukları için de günaha girmekten sakınmaz, endişe duymazlar. Allah Kuran'da, bu zihniyetin sonucunun "azgınlık" olacağını bildirmiştir:

Hayır; gerçekten insan, azar.
Kendini müstağni gördüğünden. (Alak Suresi, 6-7)

Bu insanlar kendilerini herşeyden müstağni gördükleri gibi yaptıklarının cezasını görmekten, bela ve azapla karşılaşmaktan da kendilerini uzak görürler. Bu nedenle azgınlıklarını ısrarla ve şuursuz bir cesaretle sürdürürler.

Allah'ın bir denemesi olarak nimetlerde bir artış olursa azgınlıkları iyice pekişir. Halbuki bu, Allah'ın onlar için hazırladığı bir denemedir. Ve azgınca yaşadıkları süre arttıkça, cehennemde görecekleri azabın şiddeti de aynı oranda artacaktır:

Onların malları ve evlatları seni imrendirmesin; Allah bunlarla, ancak onları dünyada azablandırmak ve canlarının onlar inkar içindeyken zorluk içinde çıkmasını istiyor. (Tevbe Suresi, 85)

Onlar bu gerçeğin farkında olmadıkları için, Allah'ın denemek için verdiği güç ve imkanların, kendilerini Allah'ın azabından koruyabileceği gibi bir yanılgıya düşerler. Örneğin, sağlam ve lüks bir arabanın kendilerini kazadan, yaralanmaktan ya da ölümden, sağlam bir binanın ise depremlerden, felaketlerden, saldırılardan koruyacağını düşünürler. İnsan elbette korunabilmek amacıyla sağlam bir binada oturabilir. Ancak dünyanın en sağlam binası bile yeri geldiğinde büyük bir felaket karşısında yıkılabilir. Bunun gibi söz konusu insanlar, sahip oldukları imkanlarla alacakları diğer pek çok tedbirin kendilerini her türlü tehlike ve beladan koruyabileceğini, sağlıkları ve bedenleri ile ilgili alacakları her türlü önlemin kendilerini sarsılmaz kılacağını sanırlar.

Oysa bu, tamamen sonuçsuz bir çabadır. Tek bir virüs bile Allah'ın azabını bu insanlara taşımaya yeterlidir. Ya da beyinlerindeki tek bir kılcal damarın çatlaması bu kişilerin sonsuza kadar yaşayacakları azabın başlangıcı olabilir. Hiç kimse ve hiçbir güç, bir insanı Allah'ın gazabından koruyamaz. Allah bu gerçeğe; "... Benim gazabım, kimin üzerine inerse, muhakkak o, tepetaklak düşmüştür." (Taha Suresi, 81) ayetiyle dikkat çekmiştir.

Allah'tan korkmayan kimseler kendilerini ölümden bile müstağni görürler. Bu insanlar için, yakın çevrelerinden henüz yaşı genç bir insanın ölümü ya da makam-mevki, kültür seviyesi gibi konularda kendilerinden üstün gördükleri bir insanın ölümü ani ve beklenmedik durumlardır. Bu kişinin özellikle, bir kaza ya da ağır bir hastalık sonucu ölmüş olması, genç

ve sağlıklı görülen bedeninin tanınamayacak, hatta bakılamayacak hale gelmesi, ölümü unutmak isteyen bu tip insanlara büyük bir darbe olur.

Belki de daha bir-iki gün önce beraber oldukları bir insanı, hurda şeklinde yol kenarına çekilmiş bir arabanın kenarında, yerde tanınmayacak şekilde yatarken görmeleri, daha sonra da siyah bir naylon torbanın içine konulup fermuarının boydan boya çekilmesi, unutmaya çalıştıkları birçok şeyi akıllarına getirir. Kendilerine hem yaş, hem hayat tarzı, hem de ruh hali olarak çok benzeyen bir insanı, etrafına üşüşmüş bir kalabalık tarafından yolda yatan cesedi seyredilirken görmek, kalplerini kendi ölümlerine ve ahiretlerine hiç hazırlık yapmamış olmanın verdiği korkuyla doldurur. Çünkü belki de bir-iki gün öncesine kadar üzerindeki kıyafetlerle insanlara hava atan, bütün amacının mesleğinde en üst seviyeye gelmek olduğunu ve din ile ilgilenecek vakti olmadığını anlatan ya da ahiret konusunda alaycı espriler yapan bu tanıdıkları, şimdi çok farklı bir durumdadır. Görevliler yola saçılan ve parçalanmış olan gözlüğünü, ezilen ayakkabılarını veya marka olduğu için hava attığı diğer eşyalarını süpürerek çöpe atarlar. Oldukça beğendiği vücudunun kokmaması için hemen morga kaldırılan ve orada diğer ölülerin bulunduğu soğuk dolaba bırakılan bu insan, bir iki gün içinde de beyaz bir bezin içine sarılarak kendisi için açılan çukurun içine atılır.

Ancak çoğu kişinin, yakını olan bir insanın ölümünden ve bu durumunu görmekten duyduğu korku, çok kısa sürer. Aradan az bir süre geçmeden umursuz ve pervasız zihniyetlerine yeniden geri döner ve ölümü yine kendilerinden uzak görmeye başlarlar. Etraflarında sürekli ölen insanları görmelerine, ahiretin varlığını bilmelerine, bedenlerinin de gitgide yıpranmasına ve ölüme adım adım yaklaşmalarına rağmen Allah'tan korkup sakınmadıkları için ölümü ısrarla düşünmez kendilerinden uzak görürler. Bu yüzden de çok kısa süreleri kalmasına rağmen kendilerine çeki düzen vereceklerine, kendilerini Allah'ın dilediği biçimde düzelteceklerine, daha kalın bir gaflet perdesine bürünürler.

Dünyevi Korku ve Endişelerle Doludur

Allah inancına ve korkusuna sahip olmayan insan için tüm dünya kaos ve belirsizliklerden oluşur. Herşeyin tesadüfler sonucu geliştiğini, etrafında olup biten olayların da başıboş işlediğini sanır. Bu durumda hiçbir zaman gerçek bir emniyet ve huzur duygusu yaşayamaz. Çünkü her an başına bir şeyler gelebilir, onu üzecek, yıpratacak, zarar verecek olaylar gelişebilir. Gelecekle ilgili sayısız endişeleri ve korkuları vardır. Örneğin amansız bir hastalığa yakalanabilir, tüm parasını kaybedebilir ya da sevdiği bir insandan ayrılabilir. Veya hiç ummadığı felaketler kendisinin

ya da yakınlarının başına gelebilir. Tüm bu muhtemel olayları kontrolsüz zannettiği için her birinden ayrı ayrı endişe ve tedirginlik duyar. Her birini kendi kontrolü altına almanın mümkün olmadığını da bildiği için büyük bir çaresizlik ve ümitsizlik içine düşer.

Etrafında kendisini ezmeye, alt etmeye çalışacak sayısız rakipleri vardır. Bunlarla başa çıkabilmesi mümkün değildir. İnsanların kendisi hakkında ne düşündüğüne kadar herşeyi tek tek hesaplamak zorundadır. Bu, ona tarifsiz bir gerilim ve stres yaşatır.

Oysa yalnızca Allah'tan korkan bir insan saydığımız bu korkuların hiçbiriyle muhatap olmaz. Allah korkusu ve iman bu korkuların hepsini ortadan kaldırır. Herşeyin sahibinin ve yaratıcısının Allah olduğunu, olayların Allah'ın kontrolünde ve çizdiği kader doğrultusunda geliştiğini, Kendisi'ne inanıp güvenen kullarını Allah'ın koruyup kollayacağını bilmek iman eden bir insanı her türlü korku ve bağımlılıktan özgürlüğe kavuşturur. Bir ayette şöyle buyrulur:

Allah (ortak koşanlar için) bir örnek verdi: Kendisi hakkında uyumsuz ve geçimsiz bulunan, sahipleri de çok ortaklı olan (köle) bir adam ile yalnızca bir kişiye teslim olmuş bir adam. Bu ikisinin durumu bir olur mu? Hamd, Allah'ındır. Hayır onların çoğu bilmiyorlar. (Zümer Suresi, 29)

Allah'a iman etmeyen, dolayısıyla Allah'tan korkmayan insanlar milyonlarca farklı korku yaşarlar. Bu insanlar, insanlardan korkup, çekinirler de bir tek Allah'tan korkmazlar. Allah'ın huzurunda hesaba çekilecekleri anı asla akıllarından geçirmez ama işyerinde kendilerinden daha üst mevkideki bir insana, eşlerine, annelerine, babalarına bunun gibi birçok insana verecekleri hesaptan titizlikle sakınırlar.

Yalnızca Allah'a yöneltilmesi gereken korku hissi O'nun yarattıklarına duyulduğunda bu korku kişinin tüm tavır ve davranışlarını da etkileyerek kendisini son derece aşağılık bir konuma sokar. Çünkü kendisinden gerçekten korkulmaya layık olan tek varlık Allah'tır. Mutlak gücün sahibi O'dur, herşey O'nun dilemesi ve kontrolü altındadır. Allah'ın bilgisi, ve izni dışında hiçbir şey gerçekleşemez. O'nun dilemesi olmadıkça hiçbir şey insana zarar veremez. Dolayısıyla Allah'tan başka korkup sakınılması gereken varlık yoktur.

Başta da belirttiğimiz gibi, Allah'tan değil de başkalarından korkan insanlar, Allah'ın yarattıklarını Allah'tan bağımsız bir güç ve irade sahibi olarak görürler. Allah'ı bırakıp O'nun yarattıklarından medet ummak gibi büyük bir yanılgıya düşerler. Bu beklentilerinin karşılığını hiçbir zaman alamadıkları gibi ömürleri aşağılanarak ve ezilerek geçer. Allah'a kul

olmakta kibirlenen, büyüklenen bu insanlar aslında binlerce insanı razı etmeye çalışırlar.

Allah iman edenlere kesinlikle insanlardan korkmamalarını, yalnızca Kendisi'nden korkmalarını emretmiştir:

... Öyleyse insanlardan korkmayın, Benden korkun ve ayetlerimi az bir değere karşılık satmayın... (Maide Suresi, 44)

... Onlardan korkmayın, Benden korkun, üzerinizdeki nimetimi tamamlayayım. Umulur ki hidayete erersiniz. (Bakara Suresi, 150)

Vicdansız ve Nankördür

Kuran'da Allah'tan korkup sakınmayanların nankörlüklerine dair pek çok örnek vardır. Fakat bunların içinde belki de en ayrıntılı olarak aktarılan örnek, İsrailoğulları'nın Allah'a ve peygamberlerine karşı gösterdikleri vicdansızlık ve nankörlüklerdir. İsrailoğulları kimseye verilmeyen nimetlerle donatılmış, kendilerine sayısız mucizeler gösterilmiş, aralarından peygamberler çıkmış bir kavim olduğu halde, içlerindeki birtakım azgın kimseler bunlardan hiç etkilenmemişlerdir. Hz. Musa her defasında onları sabırla eğitmeye çalışmış, ancak onlar "gerçek iman"a ve "Allah'a kul olmaya" asla yanaşmamışlardır. Azabı görünce Allah'ın affına sığınmışlar, Allah kendilerinden azabı kaldırınca ise yeniden zulme sapmışlardır. Allah onları her affettiğinde, onlar yeniden inkara dönmüşler, hatta O'ndan başka ilahlar edinmişlerdir. Peygamberleri inkarcılara karşı zorlu bir mücadele içindeyken, İsrailoğulları içindeki münafıklar kendi arzu ve beklentilerini, menfaatlerini ön planda tutmuşlar, hiçbir zaman samimi olarak Allah'a ve O'nun dinine bağlanmamışlardır. Büyük bir nankörlük göstererek, peygamberleri Hz. Musa'yı mücadelenin en zorlu anında tek başına bırakmış ve kendi canlarının ve çıkarlarının derdine düşmüşlerdir. Bununla da kalmamış, son derece küstah ve nankörce tavır ve ifadeler sergilemişlerdir:

Dediler ki: "Ey Musa biz, onlar durduğu sürece hiçbir zaman oraya girmeyeceğiz. Sen ve Rabbin git, ikiniz savaşın. Biz burada duracağız. (Maide Suresi, 24)

Görüldüğü gibi bu insanlar içlerinde Allah korkusu taşımadıklarından, nefisleriyle çatışan bir olay karşısında, derhal Allah'a ve peygamberine karşı nankör ve asi bir tavır göstermişlerdir. Allah'ın ve elçisinin daha önce, kendilerini en zorlu düşmanları olan Firavun'un zulmünden

kurtardığını, sayısız nimetler verdiğini, onları sürekli imana ve ebedi kurtuluşa davet ettiğini bir anda unutuvermişlerdir.

ALLAH'TAN KORKMAYANLARIN GÖRDÜKLERİ KARŞILIK

Dünyada Gördükleri Karşılık

Allah Kendisi'nden korkup sakınmayan insanlara dünyada gerek fiziki gerekse manevi sıkıntılar yaşatır. Her ne kadar onlar açıkça görülen bir musibet bekleseler de, aslında farkında olmadan maddi manevi sayısız musibetle içiçe bir yaşam sürerler. Onları en çok yanıltan sebeplerden biri de herşeye rağmen birtakım nimetlere hala sahip olabilmeleridir. Örneğin böyle bir kişi zengin olabilir ya da güzel bir görünüme sahip olabilir. O, tüm bunlara aldanarak herşeyin yolunda gittiğini zanneder ve taşkınlıklarına devam eder. Halbuki kendisi farkında değildir ama yaptığı herşeyin Allah Katında an an hesabı tutulmaktadır. Cehennemde ise tüm bunlar karşısına sonsuz bir azap kaynağı olarak çıkacaktır. Allah insanları bu konuda şöyle uyarmıştır:

Artık sen onları, belli bir süreye kadar kendi gafletleri içinde bırak. Onlar sanıyorlar mı ki, kendilerine verdiğimiz mal ve çocuklarla Biz onların hayırlarına koşuyoruz (veya yardım ediyoruz)? Hayır, onlar şuurunda değiller. (Müminun Suresi, 54-56)

Ama elbette bu insanların hepsinin durumu bir değildir. Kimisinin de azabı dünyada başlar. Hastalıklar, kazalar, sakatlanmalar, büyük maddi kayıplar, sevdiklerini yitirme gibi sürekli bir kayıp içindedirler. Başlarına gelenlerin Allah'tan bir deneme olduğunu düşünmedikleri ve tevekküllü olmadıkları için, karşılaştıkları her sıkıntı onlar için azap olur. Allah hiçbir yönden işlerini rast getirmez. Daima bir bereketsizlik ve terslik olur. Küçük büyük ne ile ilgilenseler, hangi işe yönelseler hep maddi veya manevi zararla sonuçlanır. Nitekim Allah Kuran'da onların bu durumlarını geçim sıkıntılı bir hayat olarak nitelendirmiştir:

"Kim de Benim zikrimden yüz çevirirse, artık onun için sıkıntılı bir geçim vardır ve Biz onu kıyamet günü kör olarak haşredeceğiz." (Taha Suresi, 124)

Allah'tan korkmayan bir insanın, sahip olduğu karanlık ruh hali yüzüne yansır. Yüzündeki nursuz ifade, konuşmasındaki bozuklukla birleşince son derece tedirgin edici bir görünüme bürünür. Kuşkusuz bu,

manevi bir pisliğin ve çirkinliğin fiziksel görünüme yansımasıdır. Allah ayette bunu "zillet" olarak tanımlamıştır:

Kötülükler kazanmış olanlar ise; her bir kötülüğün karşılığı, kendi misliyledir. Bunları bir zillet sarıp kaplar. Onları Allah'tan (kurtaracak) hiçbir koruyucu yok. Onların yüzleri, sanki bir karanlık gecenin parçalarına bürünmüş gibidir. İşte bunlar ateşin halkıdırlar; orada süresiz kalacaklardır. (Yunus Suresi, 27)

Bu insanların uğradıkları gizli kayıplardan biri de akıllarının ve kavrama kabiliyetlerinin ellerinden alınmasıdır. En basit gerçekleri bile kavrayamazlar. Örneğin içinde bulundukları mutsuzluğun, huzursuzluğun, korku ve sıkıntı dolu ruh halinin sebebini göremezler.

Kuşkusuz Allah'tan korkmayan bir insanın başına gelebilecek azap türleri burada sayılamayacak kadar çeşitlidir.

İnsanı Allah yaratmıştır ve ona en acı verecek şeyleri de yine O bilir. İnsanın hiç tahmin edemeyeceği yönlerden sıkıntılar yaratarak onu cezalandırabilir. Allah'ın gazabı bir ayette şöyle haber verilmiştir:

... Allah'ın gazablanması, elbette sizin kendi nefislerinize gazablanmanızdan daha büyüktür. Çünkü siz, imana çağrıldığınız zaman inkar ediyordunuz. (Mümin Suresi, 10)

Hiç kuşkusuz şuuru açık hiçbir insan, sonsuz güç ve kuvvet sahibi Allah'ın gazabını üzerine çekecek bir ahlakı benimsemez. Kaldı ki insan o kadar zayıf yaratılmış bir varlıktır ki çoğu zaman çok küçük ve sıradan sıkıntılara bile katlanamaz. Örneğin bağırtacak, yalvartacak derecede bir acı insan için dayanılmazdır. Ama buna gelene kadar, sırf bu çığlığı uzaktan duymak bile aslında insana tarifsiz bir sıkıntı yaşatır. Çünkü insanın hem ruhu hem de fiziği acıya, korkuya, gerilime son derece tahammülsüz bir şekilde yaratılmıştır. Biraz dar ve sıkışık bir mekanda bulunmaya, tiksinti verici bir kokuya, biraz mide bulantısı ya da diş ağrısına bile tahammülü yoktur. Üstelik bunlar bir azap çeşidi değil, dünyada karşılaşılabilen son derece sıradan eksikliklerdir.

Bu açık gerçeklere rağmen insanların çoğu gaflet ve şuursuzluklarından dolayı Allah korkusundan uzak bir yaşam sürerler. Oysa bu insanların ruhlarına ve bedenlerine dünyada tattırılan acılar cehennemde karşılaşacakları azapların çok küçük birer yansımasıdırlar ve sadece ibret ve uyarı mahiyetindedirler. Ama bir ömrü, Allah'ın sonsuz gücünü, kudretini göz ardı ederek geçiren bu insanlar, kendilerine ölüm gelince Allah'ın azametini tüm şiddetiyle hissedecek ve dünyadaki hiçbir korku ile kıyaslanamayacak, tarifi mümkün olmayan bir korkuya kapılacaklardır.

Kişisel azapların yanı sıra Kuran, Allah'ın Kendi Katından gönderdiği azaplarla helak olmuş insan topluluklarının örnekleri ile doludur. Bu insanlar Allah'ın sınırlarını tanımayarak başkaldırdıkları için onlar hiç şuurunda değillerken ansızın büyük felaketlerle yok edilmişlerdir. Allah kimine evlerini yerinden söken kasırgalar göndermiş, kimine içinde oturdukları şehirleri yerle bir eden sağanaklar isabet ettirmiştir. Depremlerle nice insan topluluklarını, mülkleriyle beraber yerin dibine geçirmiştir. Kimini suda boğmuş, kimini de püsküren lavların altında bırakarak taş haline getirmiştir.

Ahiretteki Durumları

İnsanların dünyada geçirebilecekleri ortalama 60-70 sene gibi çok az bir zamanları vardır. Okul yılları, iş hayatına atılma, para kazanıp iyi bir ev, araba sahibi olma, uygun bir insanla evlenme, çoluk çocuk sahibi olma derken göz açıp kapayıncaya kadar geçen elli senelik bir ömrün ardından kırışıklıklarla dolu bir derinin altında, fiziksel işlevlerini büyük ölçüde yitirmeye başlamış bir insan kalır. Aşağı yukarı bir beş on senelerinin kaldığını gören insanlar artık kendilerini ölüme daha yakın hissetmeye başlarlar. Fakat işin ilginç yanı buna rağmen şuursuz ve anlayışsız olmaya devam eder, kalan bu birkaç yıllarını da ölümü fazla düşünmemeye çalışarak geçirmeye gayret ederler. Allah bu durumlarına karşılık insanları şöyle uyarır:

Bize gelecekleri gün, neler işitecekler, neler görecekler. Ama bugün o zalimler apaçık bir sapıklık içindedirler. İş(in) hükme bağlanıp biteceği, hasret gününe karşı onları uyar; onlar bir gaflet içindedirler ve onlar inanmıyorlar. (Meryem Suresi, 38-39)

Ancak sorumsuzca geçirilen bu yaşamın ardından kolayca canlarını teslim edeceklerini ve huzur içinde öleceklerini zanneden bu insanların ölümleri, hiç de onların bekledikleri sakinlikte gerçekleşmez. Hissetmeden, kolaylıkla hayatı terk edip ebedi uykularına yatacaklarını zannederlerken, hiç beklemedikleri bir anda kendilerine vekil kılınan ölüm meleklerini karşılarında bulurlar. Ölüm melekleri ise insanların yalvarmasına göre değil, Allah'ın emrine göre hareket ederler. Birdenbire sırtlarında şiddetli bir darbe duydukları ve tarifsiz bir acı hissederek meleklerin canlarını almaya geldiklerini gördükleri zaman herşeyi anlarlar:

Melekleri, onların yüzlerine ve arkalarına vurarak, "yakıcı azabı tadın" diye o inkar edenlerin canlarını alırken görmelisin. (Enfal Suresi, 50)

İnkarcıların işlediği suç çok büyük bir suçtur ve cezası bütün zamanlar boyu sürecektir. Bu kişilerin kaçmaları, ölmeleri kısacası hiçbir şekilde kurtulmaları mümkün değildir. Çünkü herşeyi yoktan var eden ve herşeyin gerçek sahibi olan, sonsuz bir güç ve ilim sahibi, alemlerin Rabbi olan Allah'a isyan etmişlerdir.

Bu insanlar, dünyadayken Allah'tan korkmazlar ama Allah buna karşılık ahirette onlara benzerini hiç yaşamadıkları, tatmadıkları kadar büyük korkular yaşatır. Onlara özel olarak hazırlanmış korkunç bir azap ortamı sunar. Sonsuza dek korku, dehşet ve gerilim içinde kahreder:

(O gün) Zalimleri kazandıkları dolayısıyla korkuyla titrerlerken görürsün; o (yaptıkları) da üstlerine çöküvermiştir... (Şura Suresi, 22)

Korku ve dehşet hissi, hızla tükenen bir ömrü Allah'tan korkup sakınmadan pervasızca geçiren bu insanların artık sonsuza kadar peşlerini bırakmayacaktır. Çünkü Allah o zamana dek "... onları yalnızca gözlerin dehşetle belireceği bir güne ertelemektedir." (İbrahim Suresi, 42) Kıyamet ve hesap günü yaşadıkları korku, şaşkınlıkla da karışık bir korkudur ve bu ruh hali Kuran'da şöyle tarif edilir:

Sur'a üfürüleceği gün, Allah'ın dilediği kimseler dışında, göklerde ve yerde olan herkes artık korkuya kapılmıştır ve her biri 'boyun bükmüş' olarak O'na gelmişlerdir. (Neml Suresi, 87)

Kıyamet günü insanlar panik halinde çırpınırlarken gebe kadınlar da korkudan çocuklarını düşürürler. Uğrayacakları azabın korkusunun şiddeti insanların akıllarını başlarından alır. Ayetlerde insanların o günkü durumu şöyle haber verilir:

Ey insanlar, Rabbinizden korkup-sakının, çünkü kıyamet saatinin sarsıntısı büyük bir şeydir.

Onu gördüğünüz gün, her emzikli kendi emzirdiğini unutup geçecek ve her gebe kendi yükünü düşürecektir. İnsanları da sarhoş olmuş görürsün, oysa onlar sarhoş değillerdir. Ancak Allah'ın azabı pek şiddetlidir. (Hac Suresi, 1-2)

Ama korku, panik ve dehşete kapılmaları kendilerine bir fayda sağlamaz. Kendilerine yardım edilmez. Üstelik bu daha başlangıçtır. Hayal

bile edemeyeceği kadar büyük ızdıraplar çekecek, korkular yaşayacaklardır. Sonsuz güç ve adalet sahibi Allah, Muntakim (intikam alan) sıfatının bir tecellisi olarak intikam alacaktır. Ağlamanın, yalvarmanın, feryat etmenin, çırpınmanın, pişman olmanın, af dilemenin hiçbir şeyin faydası yoktur. Kimse inkarcılara yardım edemez. Ne yaparlarsa yapsınlar faydası yoktur; günahlarını itiraf etmeleri, sabretmeleri ya da sabretmemeleri de bir şeyi değiştirmez. Allah bu ümitsiz çırpınışlara ayette dikkat çekmiştir:

"Girin ona; artık ister sabredin, ister sabretmeyin. Sizin için birdir. Siz ancak, yaptıklarınızla cezalandırılıyorsunuz." (Tur Suresi, 16)

Bu duruma gelen kişiler öyle bir açmaza girmişlerdir ki sonsuza kadar bir çıkış yolu bulamayacaklardır. Oysa dünyada hayatları boyunca kendilerine sayısız hatırlatmalar, uyarıp korkutan haberler gelmiştir. Yine önlerine sayısız imkan ve nimetler sunulmuş, onlardan sadece vicdanlarını kullanmaları ve Allah'tan korkup sakınarak hareket etmeleri istenmiştir. Ama cehennemde Allah'a yakaracak bu kişiler dünyadayken kibirlerinden dolayı Allah'a yalvarıp yakarmazlar. Korkusuzca büyüklenir, ölümü ve ahireti hiç hesaba katmazlar.

Dünyadayken Allah'a karşı büyüklenmekten korkup çekinmeyenler, kıyamet günü yüzüstü sürüklenerek azap yerlerine götürülürler. Artık sonsuza dek hem fiziksel hem manevi olarak akıllarının alamayacağı kadar şiddetli acılar yaşayacaklardır.

İnkarcılar zaten daha dirilişle birlikte hemen kibirleri kırılmış, perişan duruma düşmüşlerdir. Ama bu sadece başlangıçtır. Bölükler halinde cehenneme girdiklerinde cehennemin kapıları üstlerine kapatılır ve olabilecek en dehşet verici görüntülerle karşılaşırlar. Ve sonra da ateşe atılırlar. Kuşkusuz dünyadaki hiçbir acı, cehennem azabının şiddeti ile kıyaslanamaz. Çünkü Allah'ın verdiği dayanılmaz azabın bir benzeri yoktur. Bir ayette şöyle buyrulur:

Artık o gün hiç kimse (Allah'ın) vereceği azab gibi azablandıramaz. Onun vuracağı bağı hiç kimse vuramaz. (Fecr Suresi, 25-26)

Fiziksel acıların yanı sıra manevi azaplar da bir yandan bu insanları kahreder. Cehennemden sonsuza kadar asla çıkamayacaklarını anlamanın verdiği ümitsizlik hissi bütün ruhlarını kaplar. Bu arada sürekli horlanır,

aşağılanır, rezil olur, küçük düşerler. Ama çaresizdirler. Korku, dehşet ve ümitsizlik dolu bir sonsuzluk kendilerini beklemektedir.

SONSÖZ

Şu anda cehennemin kenarında olsanız ve oradaki zebanilerin cehennem ehline yaptıkları dayanılmaz işkenceleri gözünüzle görseniz, cayır cayır yanan ateşin uğultusunu, cehennem ehlinin çığlıklarını, kemiklerini çatırdatan inlemelerini, kahırla nefes alıp vermelerini, bir kez daha dünyaya geri dönmek isteyen pişmanlık dolu yalvarışlarını duysanız ve sonra tekrar dünyadaki yaşamınıza geri döndürülseniz acaba hayatınızda neler değişirdi? Hiç kuşku yok ki içinizi tarifsiz bir korku kaplar, bambaşka bir insan olurdunuz. Hayatınızı bütünüyle farklı düzenlerdiniz. Etrafınızdaki insanların bu gerçeği göz ardı ettikleri için büyük bir gaflet içinde olduğunu düşünür, olanca gücünüzle ahiret için çabalardınız. Allah'a karşı günah olabilecek herşeyden şiddetle sakınırdınız. Ahiret hayatınızı riske sokabilecek en ufak bir söz ya da davranış korkudan içinizi titretir, hemen Allah'a yalvara yalvara, ürpertiyle dua eder, bağışlanma dilerdiniz. Gördükleriniz, duyduklarınız bir an olsun aklınızdan çıkmazdı, kendi sonunuz için aynı ihtimali düşünmekten Allah'a sığınırdınız.

Allah'ın sevgisini kazanmak, O'nun azabından kurtulmak için malınızı, canınızı, tüm enerjinizi kullanırdınız. Üstelik bunların hepsinde ölene dek sabırlı ve kararlı olur, karşınıza bir zorluk çıksa bile bu size zorluk gibi görünmezdi. Kimse sizi yolunuzdan çeviremez, Allah'ın rızasından taviz verdiremezdi. Her şart ve koşulda, her durumda ahiretiniz için yapabileceğinizin en fazlasını yapardınız. İnsanların, toplumların ne yaptıkları, nasıl bir hayat tarzını benimsedikleri, hangi ideolojilerin peşinden koştukları sizi hiç mi hiç ilgilendirmezdi. Her halinizle ve her tavrınızla sadece Allah'ın hoşnutluğunu kazanmaya çalışırdınız. Allah'ın emir ve yasakları konusunda son derece titiz olduğunuz gibi insanlara da bunu anlatır, her gördüğünüz kimseyi bu gerçekle uyarırdınız. En büyük hedefiniz, tek amacınız Allah'ın dostluğunu kazanmak olurdu ve kendinizi tamamen O'na teslim ederdiniz. "... taşlardan öyleleri vardır ki, onlardan ırmaklar fışkırır, öyleleri vardır ki yarılır, ondan sular çıkar, öyleleri vardır ki Allah korkusuyla yuvarlanır..." (Bakara Suresi, 74) ayetindeki benzetmeyle vurgulanan korkunun şiddeti sizin de üzerinizde tecelli ederdi.

Peki şu an cehennemi görmemiş olmanız mı sizi gereği gibi korkup sakınmaktan ve buna göre yaşamaktan alıkoyan? Oysa Allah cehennemin varlığını pek çok ayetinde haber vermekte, cehennemi insanlara tüm detaylarıyla tanıtıp, ondan sakındırmaktadır. Kaldı ki vakti geldiğinde

cehennemi görmeyen insan kalmayacaktır. Allah bunu kesin olarak haber vermiştir. Ancak ondan yalnızca Allah'tan korkup sakınanlar kurtarılacak, diğerleri diz üstü çökmüş bir biçimde bırakılacaktır:

Sizden ona girmeyecek hiç kimse yoktur. Bu, Rabbinin kesin olarak üzerine aldığı bir karardır. Sonra, takva sahiplerini kurtarırız ve zulmedenleri diz üstü çökmüş olarak bırakıveririz." (Meryem Suresi, 71-72)

Ama unutmayın ki, orada diz üstü çökmüş olarak kaldıktan sonra cehennemi görmenin insana bir faydası olmaz. Çünkü orası artık geri dönüşü olmayan bir yerdir…

DARWINİZM'İN ÇÖKÜŞÜ

Darwinizm, yani evrim teorisi, yaratılış gerçeğini reddetmek amacıyla ortaya atılmış, ancak başarılı olamamış bilim dışı bir safsatadan başka bir şey değildir. Canlılığın, cansız maddelerden tesadüfen oluştuğunu iddia eden bu teori, evrende ve canlılarda çok mucizevi bir düzen bulunduğunun bilim tarafından ispat edilmesiyle çürümüştür. Böylece Allah'ın tüm evreni ve canlıları yaratmış olduğu gerçeği, bilim tarafından da kanıtlanmıştır. Bugün evrim teorisini ayakta tutmak için dünya çapında yürütülen propaganda, sadece bilimsel gerçeklerin çarpıtılmasına, taraflı yorumlanmasına, bilim görüntüsü altında söylenen yalanlara ve yapılan sahtekarlıklara dayalıdır.

Ancak bu propaganda gerçeği gizleyememektedir. Evrim teorisinin bilim tarihindeki en büyük yanılgı olduğu, son 20-30 yıldır bilim dünyasında giderek daha yüksek sesle dile getirilmektedir. Özellikle 1980'lerden sonra yapılan araştırmalar, Darwinist iddiaların tamamen yanlış olduğunu ortaya koymuş ve bu gerçek pek çok bilim adamı tarafından dile getirilmiştir. Özellikle ABD'de, biyoloji, biyokimya, paleontoloji gibi farklı alanlardan gelen çok sayıda bilim adamı, Darwinizm'in geçersizliğini görmekte, canlıların kökenini artık yaratılış gerçeğiyle açıklamaktadırlar.

Evrim teorisinin çöküşünü ve yaratılışın delillerini diğer pek çok çalışmamızda bütün bilimsel detaylarıyla ele aldık ve almaya devam ediyoruz. Ancak konuyu, taşıdığı büyük önem nedeniyle, burada da özetlemekte yarar vardır.

Darwin'i Yıkan Zorluklar

Evrim teorisi, tarihi eski Yunan'a kadar uzanan bir öğreti olmasına karşın, kapsamlı olarak 19. yüzyılda ortaya atıldı. Teoriyi bilim dünyasının gündemine sokan en önemli gelişme, Charles Darwin'in 1859 yılında yayınlanan Türlerin Kökeni adlı kitabıydı. Darwin bu kitapta dünya üzerindeki farklı canlı türlerini Allah'ın ayrı ayrı yarattığı gerçeğine karşı çıkıyordu. Darwin'e göre, tüm türler ortak bir atadan geliyorlardı ve zaman içinde küçük değişimlerle farklılaşmışlardı.

Darwin'in teorisi, hiçbir somut bilimsel bulguya dayanmıyordu; kendisinin de kabul ettiği gibi sadece bir "mantık yürütme" idi. Hatta Darwin'in kitabındaki "Teorinin Zorlukları" başlıklı uzun bölümde itiraf ettiği gibi, teori pek çok önemli soru karşısında açık veriyordu.

Darwin, teorisinin önündeki zorlukların gelişen bilim tarafından aşılacağını, yeni bilimsel bulguların teorisini güçlendireceğini umuyordu. Bunu kitabında sık sık belirtmişti. Ancak gelişen bilim, Darwin'in umutlarının tam aksine, teorinin temel iddialarını birer birer dayanaksız bırakmıştır.

Darwinizm'in bilim karşısındaki yenilgisi, üç temel başlıkta incelenebilir:

1) Teori, hayatın yeryüzünde ilk kez nasıl ortaya çıktığını asla açıklayamamaktadır.

2) Teorinin öne sürdüğü "evrim mekanizmaları"nın, gerçekte evrimleştirici bir etkiye sahip olduğunu gösteren hiçbir bilimsel bulgu yoktur.

3) Fosil kayıtları, evrim teorisinin öngörülerinin tam aksine bir tablo ortaya koymaktadır.

Bu bölümde, bu üç temel başlığı ana hatları ile inceleyeceğiz.

Aşılamayan İlk Basamak: Hayatın Kökeni

Evrim teorisi, tüm canlı türlerinin, bundan yaklaşık 3.8 milyar yıl önce ilkel dünyada ortaya çıkan tek bir canlı hücreden geldiklerini iddia etmektedir. Tek bir hücrenin nasıl olup da milyonlarca kompleks canlı türünü oluşturduğu ve eğer gerçekten bu tür bir evrim gerçekleşmişse neden bunun izlerinin fosil kayıtlarında bulunamadığı, teorinin açıklayamadığı sorulardandır. Ancak tüm bunlardan önce, iddia edilen evrim sürecinin ilk basamağı üzerinde durmak gerekir. Sözü edilen o "ilk hücre" nasıl ortaya çıkmıştır?

Evrim teorisi, yaratılışı reddettiği, hiçbir doğaüstü müdahaleyi kabul etmediği için, o "ilk hücre"nin, hiçbir tasarım, plan ve düzenleme olmadan, doğa kanunları içinde rastlantısal olarak meydana geldiğini iddia eder. Yani teoriye göre, cansız madde tesadüfler sonucunda ortaya canlı bir hücre çıkarmış olmalıdır. Ancak bu, bilinen en temel biyoloji kanunlarına aykırı bir iddiadır.

"Hayat Hayattan Gelir"

Darwin, kitabında hayatın kökeni konusundan hiç söz etmemişti. Çünkü onun dönemindeki ilkel bilim anlayışı, canlıların çok basit bir yapıya sahip olduklarını varsayıyordu. Ortaçağ'dan beri inanılan "spontane jenerasyon" adlı teoriye göre, cansız maddelerin tesadüfen biraraya gelip, canlı bir varlık oluşturabileceklerine inanılıyordu. Bu dönemde böceklerin yemek artıklarından, farelerin de buğdaydan oluştuğu yaygın bir

düşünceydi. Bunu ispatlamak için de ilginç deneyler yapılmıştı. Kirli bir paçavranın üzerine biraz buğday konmuş ve biraz beklendiğinde bu karışımdan farelerin oluşacağı sanılmıştı.

Etlerin kurtlanması da hayatın cansız maddelerden türeyebildiğine bir delil sayılıyordu. Oysa daha sonra anlaşılacaktı ki, etlerin üzerindeki kurtlar kendiliklerinden oluşmuyorlar, sineklerin getirip bıraktıkları gözle görülmeyen larvalardan çıkıyorlardı.

Darwin'in Türlerin Kökeni adlı kitabını yazdığı dönemde ise, bakterilerin cansız maddeden oluşabildikleri inancı, bilim dünyasında yaygın bir kabul görüyordu.

Oysa Darwin'in kitabının yayınlanmasından beş yıl sonra, ünlü Fransız biyolog Louis Pasteur, evrime temel oluşturan bu inancı kesin olarak çürüttü. Pasteur yaptığı uzun çalışma ve deneyler sonucunda vardığı sonucu şöyle özetlemişti:

"Cansız maddelerin hayat oluşturabileceği iddiası artık kesin olarak tarihe gömülmüştür." (Sidney Fox, Klaus Dose, Molecular Evolution and The Origin of Life, New York: Marcel Dekker, 1977, s. 2)

Evrim teorisinin savunucuları, Pasteur'ün bulgularına karşı uzun süre direndiler. Ancak gelişen bilim, canlı hücresinin karmaşık yapısını ortaya çıkardıkça, hayatın kendiliğinden oluşabileceği iddiasının geçersizliği daha da açık hale geldi.

20. Yüzyıldaki Sonuçsuz Çabalar

20. yüzyılda hayatın kökeni konusunu ele alan ilk evrimci, ünlü Rus biyolog Alexander Oparin oldu. Oparin, 1930'lu yıllarda ortaya attığı birtakım tezlerle, canlı hücresinin tesadüfen meydana gelebileceğini ispat etmeye çalıştı. Ancak bu çalışmalar başarısızlıkla sonuçlanacak ve Oparin şu itirafı yapmak zorunda kalacaktı:

"Maalesef hücrenin kökeni, evrim teorisinin tümünü içine alan en karanlık noktayı oluşturmaktadır." (Alexander I. Oparin, Origin of Life, (1936) New York, Dover Publications, 1953 (Reprint), s.196)

Oparin'in yolunu izleyen evrimciler, hayatın kökeni konusunu çözüme kavuşturacak deneyler yapmaya çalıştılar. Bu deneylerin en ünlüsü, Amerikalı kimyacı Stanley Miller tarafından 1953 yılında düzenlendi. Miller, ilkel dünya atmosferinde olduğunu iddia ettiği gazları bir deney düzeneğinde birleştirerek ve bu karışıma enerji ekleyerek, proteinlerin yapısında kullanılan birkaç organik molekül (aminoasit) sentezledi. O yıllarda evrim adına önemli bir aşama gibi tanıtılan bu deneyin geçerli olmadığı ve deneyde kullanılan atmosferin gerçek dünya koşullarından çok farklı olduğu, ilerleyen yıllarda ortaya çıkacaktı. ("New Evidence on Evolution of Early Atmosphere and Life", Bulletin of the American Meteorological Society, c. 63, Kasım 1982, s. 1328-1330)

Uzun süren bir sessizlikten sonra Miller'in kendisi de kullandığı atmosfer ortamının gerçekçi olmadığını itiraf etti. (Stanley Miller, Molecular Evolution of Life: Current Status of the Prebiotic Synthesis of Small Molecules, 1986, s. 7)

Hayatın kökeni sorununu açıklamak için 20. yüzyıl boyunca yürütülen tüm evrimci çabalar hep başarısızlıkla sonuçlandı. San Diego Scripps Enstitüsü'nden ünlü jeokimyacı Jeffrey Bada, evrimci Earth dergisinde 1998 yılında yayınlanan bir makalede bu gerçeği şöyle kabul eder:

Bugün, 20. yüzyılı geride bırakırken, hala, 20. yüzyıla girdiğimizde sahip olduğumuz en büyük çözülmemiş problemle karşı karşıyayız: Hayat yeryüzünde nasıl başladı? (Jeffrey Bada, Earth, Şubat 1998, s. 40)

Hayatın Kompleks Yapısı

Evrim teorisinin hayatın kökeni konusunda bu denli büyük bir açmaza girmesinin başlıca nedeni, en basit sanılan canlı yapıların bile inanılmaz derecede karmaşık yapılara sahip olmasıdır. Canlı hücresi, insanoğlunun yaptığı bütün teknolojik ürünlerden daha karmaşıktır. Öyle ki bugün dünyanın en gelişmiş laboratuvarlarında bile cansız maddeler biraraya getirilerek canlı bir hücre üretilememektedir.

Bir hücrenin meydana gelmesi için gereken şartlar, asla rastlantılarla açıklanamayacak kadar fazladır. Hücrenin en temel yapı taşı olan proteinlerin rastlantısal olarak sentezlenme ihtimali; 500 aminoasitlik ortalama bir protein için, 10950'de 1'dir. Ancak matematikte 1050'de 1'den küçük olasılıklar pratik olarak "imkansız" sayılır. Hücrenin çekirdeğinde yer alan ve genetik bilgiyi saklayan DNA molekülü ise, inanılmaz bir bilgi bankasıdır. İnsan DNA'sının içerdiği bilginin, eğer kağıda dökülmeye kalkılsa, 500'er sayfadan oluşan 900 ciltlik bir kütüphane oluşturacağı hesaplanmaktadır.

Bu noktada çok ilginç bir ikilem daha vardır: DNA, yalnız birtakım özelleşmiş proteinlerin (enzimlerin) yardımı ile eşlenebilir. Ama bu enzimlerin sentezi de ancak DNA'daki bilgiler doğrultusunda gerçekleşir. Birbirine bağımlı olduklarından, eşlemenin meydana gelebilmesi için ikisinin de aynı anda var olmaları gerekir. Bu ise, hayatın kendiliğinden oluştuğu senaryosunu çıkmaza sokmaktadır. San Diego California Üniversitesi'nden ünlü evrimci Prof. Leslie Orgel, Scientific American dergisinin Ekim 1994 tarihli sayısında bu gerçeği şöyle itiraf eder:

Son derece kompleks yapılara sahip olan proteinlerin ve nükleik asitlerin (RNA ve DNA) aynı yerde ve aynı zamanda rastlantısal olarak oluşmaları aşırı derecede ihtimal dışıdır. Ama bunların birisi olmadan diğerini elde etmek de mümkün değildir. Dolayısıyla insan, yaşamın kimyasal yollarla ortaya çıkmasının asla mümkün olmadığı sonucuna varmak zorunda kalmaktadır. (Leslie E. Orgel, The Origin of Life on Earth, Scientific American, c. 271, Ekim 1994, s. 78)

Kuşkusuz eğer hayatın doğal etkenlerle ortaya çıkması imkansız ise, bu durumda hayatın doğaüstü bir biçimde "yaratıldığını" kabul etmek gerekir. Bu gerçek, en temel amacı yaratılışı reddetmek olan evrim teorisini açıkça geçersiz kılmaktadır.

Evrimin Hayali Mekanizmaları

Darwin'in teorisini geçersiz kılan ikinci büyük nokta, teorinin "evrim mekanizmaları" olarak öne sürdüğü iki kavramın da gerçekte hiçbir evrimleştirici güce sahip olmadığının anlaşılmış olmasıdır. Darwin, ortaya attığı evrim iddiasını tamamen "doğal seleksiyon" mekanizmasına bağlamıştı. Bu mekanizmaya verdiği önem, kitabının isminden de açıkça anlaşılıyordu: Türlerin Kökeni, Doğal Seleksiyon Yoluyla...

Doğal seleksiyon, doğal seçme demektir. Doğadaki yaşam mücadelesi içinde, doğal şartlara uygun ve güçlü canlıların hayatta kalacağı düşüncesine dayanır. Örneğin yırtıcı hayvanlar tarafından tehdit edilen bir geyik sürüsünde, daha hızlı koşabilen geyikler hayatta kalacaktır. Böylece

geyik sürüsü, hızlı ve güçlü bireylerden oluşacaktır. Ama elbette bu mekanizma, geyikleri evrimleştirmez, onları başka bir canlı türüne, örneğin atlara dönüştürmez.

Dolayısıyla doğal seleksiyon mekanizması hiçbir evrimleştirici güce sahip değildir. Darwin de bu gerçeğin farkındaydı ve Türlerin Kökeni adlı kitabında "Faydalı değişiklikler oluşmadığı sürece doğal seleksiyon hiçbir şey yapamaz" demek zorunda kalmıştı. (Charles Darwin, The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition, Harvard University Press, 1964, s. 189)

Lamarck'ın Etkisi

Peki bu "faydalı değişiklikler" nasıl oluşabilirdi? Darwin, kendi döneminin ilkel bilim anlayışı içinde, bu soruyu Lamarck'a dayanarak cevaplamaya çalışmıştı. Darwin'den önce yaşamış olan Fransız biyolog Lamarck'a göre, canlılar yaşamları sırasında geçirdikleri fiziksel değişiklikleri sonraki nesle aktarıyorlar, nesilden nesile biriken bu özellikler sonucunda yeni türler ortaya çıkıyordu. Örneğin Lamarck'a göre zürafalar ceylanlardan türemişlerdi, yüksek ağaçların yapraklarını yemek için çabalarken nesilden nesile boyunları uzamıştı.

Darwin de benzeri örnekler vermiş, örneğin Türlerin Kökeni adlı kitabında, yiyecek bulmak için suya giren bazı ayıların zamanla balinalara dönüştüğünü iddia etmişti. (Charles Darwin, The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition, Harvard University Press, 1964, s. 184)

Ama Mendel'in keşfettiği ve 20. yüzyılda gelişen genetik bilimiyle kesinleşen kalıtım kanunları, kazanılmış özelliklerin sonraki nesillere aktarılması efsanesini kesin olarak yıktı. Böylece doğal seleksiyon "tek başına" ve dolayısıyla tümüyle etkisiz bir mekanizma olarak kalmış oluyordu.

Neo-Darwinizm ve Mutasyonlar

Darwinistler ise bu duruma bir çözüm bulabilmek için 1930'ların sonlarında, "Modern Sentetik Teori"yi ya da daha yaygın ismiyle neo-Darwinizm'i ortaya attılar. Neo-Darwinizm, doğal seleksiyonun yanına "faydalı değişiklik sebebi" olarak mutasyonları, yani canlıların genlerinde radyasyon gibi dış etkiler ya da kopyalama hataları sonucunda oluşan bozulmaları ekledi.

Bugün de hala dünyada evrim adına geçerliliğini koruyan model neo-Darwinizm'dir. Teori, yeryüzünde bulunan milyonlarca canlı türünün, bu canlıların, kulak, göz, akciğer, kanat gibi sayısız kompleks organlarının "mutasyonlara", yani genetik bozukluklara dayalı bir süreç sonucunda

oluştuğunu iddia etmektedir. Ama teoriyi çaresiz bırakan açık bir bilimsel gerçek vardır: Mutasyonlar canlıları geliştirmezler, aksine her zaman için canlılara zarar verirler.

Bunun nedeni çok basittir: DNA çok kompleks bir düzene sahiptir. Bu molekül üzerinde oluşan herhangi rastgele bir etki ancak zarar verir. Amerikalı genetikçi B. G. Ranganathan bunu şöyle açıklar:

Mutasyonlar küçük, rasgele ve zararlıdırlar. Çok ender olarak meydana gelirler ve en iyi ihtimalle etkisizdirler. Bu üç özellik, mutasyonların evrimsel bir gelişme meydana getiremeyeceğini gösterir. Zaten yüksek derecede özelleşmiş bir organizmada meydana gelebilecek rastlantısal bir değişim, ya etkisiz olacaktır ya da zararlı. Bir kol saatinde meydana gelecek rasgele bir değişim kol saatini geliştirmeyecektir. Ona büyük ihtimalle zarar verecek veya en iyi ihtimalle etkisiz olacaktır. Bir deprem bir şehri geliştirmez, ona yıkım getirir. (B. G. Ranganathan, Origins?, Pennsylvania: The Banner Of Truth Trust, 1988)

Nitekim bugüne kadar hiçbir yararlı, yani genetik bilgiyi geliştiren mutasyon örneği gözlemlenmedi. Tüm mutasyonların zararlı olduğu görüldü. Anlaşıldı ki, evrim teorisinin "evrim mekanizması" olarak gösterdiği mutasyonlar, gerçekte canlıları sadece tahrip eden, sakat bırakan genetik olaylardır. (İnsanlarda mutasyonun en sık görülen etkisi de kanserdir.) Elbette tahrip edici bir mekanizma "evrim mekanizması" olamaz. Doğal seleksiyon ise, Darwin'in de kabul ettiği gibi, "tek başına hiçbir şey yapamaz." Bu gerçek bizlere doğada hiçbir "evrim mekanizması" olmadığını göstermektedir. Evrim mekanizması olmadığına göre de, evrim denen hayali süreç yaşanmış olamaz.

Fosil Kayıtları: Ara Formlardan Eser Yok

Evrim teorisinin iddia ettiği senaryonun yaşanmamış olduğunun en açık göstergesi ise fosil kayıtlarıdır.

Evrim teorisine göre bütün canlılar birbirlerinden türemişlerdir. Önceden var olan bir canlı türü, zamanla bir diğerine dönüşmüş ve bütün türler bu şekilde ortaya çıkmışlardır. Teoriye göre bu dönüşüm yüz milyonlarca yıl süren uzun bir zaman dilimini kapsamış ve kademe kademe ilerlemiştir.

Bu durumda, iddia edilen uzun dönüşüm süreci içinde sayısız "ara türler"in oluşmuş ve yaşamış olmaları gerekir.

Örneğin geçmişte, balık özelliklerini taşımalarına rağmen, bir yandan da bazı sürüngen özellikleri kazanmış olan yarı balık-yarı sürüngen canlılar yaşamış olmalıdır. Ya da sürüngen özelliklerini taşırken, bir

yandan da bazı kuş özellikleri kazanmış sürüngen-kuşlar ortaya çıkmış olmalıdır. Bunlar, bir geçiş sürecinde oldukları için de, sakat, eksik, kusurlu canlılar olmalıdır. Evrimciler geçmişte yaşamış olduklarına inandıkları bu teorik yaratıklara "ara-geçiş formu" adını verirler.

Eğer gerçekten bu tür canlılar geçmişte yaşamışlarsa bunların sayılarının ve çeşitlerinin milyonlarca hatta milyarlarca olması gerekir. Ve bu ucube canlıların kalıntılarına mutlaka fosil kayıtlarında rastlanması gerekir. Darwin, Türlerin Kökeni'nde bunu şöyle açıklamıştır:

Eğer teorim doğruysa, türleri birbirine bağlayan sayısız ara-geçiş çeşitleri mutlaka yaşamış olmalıdır... Bunların yaşamış olduklarının kanıtları da sadece fosil kalıntıları arasında bulunabilir. (Charles Darwin, The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition, Harvard University Press, 1964, s. 179)

Darwin'in Yıkılan Umutları

Ancak 19. yüzyılın ortasından bu yana dünyanın dört bir yanında hummalı fosil araştırmaları yapıldığı halde bu ara geçiş formlarına rastlanamamıştır. Yapılan kazılarda ve araştırmalarda elde edilen bütün bulgular, evrimcilerin beklediklerinin aksine, canlıların yeryüzünde birdenbire, eksiksiz ve kusursuz bir biçimde ortaya çıktıklarını göstermiştir.

Ünlü İngiliz paleontolog (fosil bilimci) Derek W. Ager, bir evrimci olmasına karşın bu gerçeği şöyle itiraf eder:

Sorunumuz şudur: Fosil kayıtlarını detaylı olarak incelediğimizde, türler ya da sınıflar seviyesinde olsun, sürekli olarak aynı gerçekle karşılaşırız; kademeli evrimle gelişen değil, aniden yeryüzünde oluşan gruplar görürüz. (Derek A. Ager, "The Nature of the Fossil Record", Proceedings of the British Geological Association, c. 87, 1976, s. 133)

Yani fosil kayıtlarında, tüm canlı türleri, aralarında hiçbir geçiş formu olmadan eksiksiz biçimleriyle aniden ortaya çıkmaktadırlar. Bu, Darwin'in öngörülerinin tam aksidir. Dahası, bu canlı türlerinin yaratıldıklarını gösteren çok güçlü bir delildir. Çünkü bir canlı türünün, kendisinden evrimleştiği hiçbir atası olmadan, bir anda ve kusursuz olarak ortaya çıkmasının tek açıklaması, o türün yaratılmış olmasıdır. Bu gerçek, ünlü evrimci biyolog Douglas Futuyma tarafından da kabul edilir:

Yaratılış ve evrim, yaşayan canlıların kökeni hakkında yapılabilecek yegane iki açıklamadır. Canlılar dünya üzerinde ya tamamen mükemmel ve eksiksiz bir biçimde ortaya çıkmışlardır ya da böyle olmamıştır. Eğer böyle olmadıysa, bir değişim süreci sayesinde kendilerinden önce var olan bazı canlı türlerinden evrimleşerek meydana gelmiş olmalıdırlar. Ama eğer

eksiksiz ve mükemmel bir biçimde ortaya çıkmışlarsa, o halde sonsuz güç sahibi bir akıl tarafından yaratılmış olmaları gerekir. (Douglas J. Futuyma, Science on Trial, New York: Pantheon Books, 1983. s. 197)

Fosiller ise, canlıların yeryüzünde eksiksiz ve mükemmel bir biçimde ortaya çıktıklarını göstermektedir. Yani "türlerin kökeni", Darwin'in sandığının aksine, evrim değil yaratılıştır.

İnsanın Evrimi Masalı

Evrim teorisini savunanların en çok gündeme getirdikleri konu, insanın kökeni konusudur. Bu konudaki Darwinist iddia, bugün yaşayan modern insanın maymunsu birtakım yaratıklardan geldiğini varsayar. 4-5 milyon yıl önce başladığı varsayılan bu süreçte, modern insan ile ataları arasında bazı "ara form"ların yaşadığı iddia edilir. Gerçekte tümüyle hayali olan bu senaryoda dört temel "kategori" sayılır:

1- Australopithecus

2- Homo habilis

3- Homo erectus

4- Homo sapiens

Evrimciler, insanların sözde ilk maymunsu atalarına "güney maymunu" anlamına gelen "Australopithecus" ismini verirler. Bu canlılar gerçekte soyu tükenmiş bir maymun türünden başka bir şey değildir. Lord Solly Zuckerman ve Prof. Charles Oxnard gibi İngiltere ve ABD'den dünyaca ünlü iki anatomistin Australopithecus örnekleri üzerinde yaptıkları çok geniş kapsamlı çalışmalar, bu canlıların sadece soyu tükenmiş bir maymun türüne ait olduklarını ve insanlarla hiçbir benzerlik taşımadıklarını göstermiştir. (Solly Zuckerman, Beyond The Ivory Tower, New York: Toplinger Publications, 1970, s. 75-94; Charles E. Oxnard, "The Place of Australopithecines in Human Evolution: Grounds for Doubt", Nature, c. 258, s. 389)

Evrimciler insan evriminin bir sonraki safhasını da, "homo" yani insan olarak sınıflandırırlar. İddiaya göre homo serisindeki canlılar, Australopithecuslar'dan daha gelişmişlerdir. Evrimciler, bu farklı canlılara ait fosilleri ardı ardına dizerek hayali bir evrim şeması oluştururlar. Bu şema hayalidir, çünkü gerçekte bu farklı sınıfların arasında evrimsel bir ilişki olduğu asla ispatlanamamıştır. Evrim teorisinin 20. yüzyıldaki en önemli savunucularından biri olan Ernst Mayr, "Homo sapiens'e uzanan zincir gerçekte kayıptır" diyerek bunu kabul eder. (J. Rennie, "Darwin's Current Bulldog: Ernst Mayr", Scientific American, Aralık 1992)

Evrimciler "Australopithecus > Homo habilis > Homo erectus > Homo sapiens" sıralamasını yazarken, bu türlerin her birinin, bir

sonrakinin atası olduğu izlenimini verirler. Oysa paleoantropologların son bulguları, Australopithecus, Homo habilis ve Homo erectus'un dünya'nın farklı bölgelerinde aynı dönemlerde yaşadıklarını göstermektedir. (Alan Walker, Science, c. 207, 1980, s. 1103; A. J. Kelso, Physical Antropology, 1. baskı, New York: J. B. Lipincott Co., 1970, s. 221; M. D. Leakey, Olduvai Gorge, c. 3, Cambridge: Cambridge University Press, 1971, s. 272)

Dahası Homo erectus sınıflamasına ait insanların bir bölümü çok modern zamanlara kadar yaşamışlar, Homo sapiens neandertalensis ve Homo sapiens sapiens (modern insan) ile aynı ortamda yan yana bulunmuşlardır. (Time, Kasım 1996)

Bu ise elbette bu sınıfların birbirlerinin ataları oldukları iddiasının geçersizliğini açıkça ortaya koymaktadır. Harvard Üniversitesi paleontologlarından Stephen Jay Gould, kendisi de bir evrimci olmasına karşın, Darwinist teorinin içine girdiği bu çıkmazı şöyle açıklar:

Eğer birbiri ile paralel bir biçimde yaşayan üç farklı hominid (insanımsı) çizgisi varsa, o halde bizim soy ağacımıza ne oldu? Açıktır ki, bunların biri diğerinden gelmiş olamaz. Dahası, biri diğeriyle karşılaştırıldığında evrimsel bir gelişme trendi göstermemektedirler. (S. J. Gould, Natural History, c. 85, 1976, s. 30)

Kısacası, medyada ya da ders kitaplarında yer alan hayali birtakım "yarı maymun, yarı insan" canlıların çizimleriyle, yani sırf propaganda yoluyla ayakta tutulmaya çalışılan insanın evrimi senaryosu, hiçbir bilimsel temeli olmayan bir masaldan ibarettir.

Bu konuyu uzun yıllar inceleyen, özellikle Australopithecus fosilleri üzerinde 15 yıl araştırma yapan İngiltere'nin en ünlü ve saygın bilim adamlarından Lord Solly Zuckerman, bir evrimci olmasına rağmen, ortada maymunsu canlılardan insana uzanan gerçek bir soy ağacı olmadığı sonucuna varmıştır.

Zuckerman bir de ilginç bir "bilim skalası" yapmıştır. Bilimsel olarak kabul ettiği bilgi dallarından, bilim dışı olarak kabul ettiği bilgi dallarına kadar bir yelpaze oluşturmuştur. Zuckerman'ın bu tablosuna göre en "bilimsel" -yani somut verilere dayanan- bilgi dalları kimya ve fiziktir. Yelpazede bunlardan sonra biyoloji bilimleri, sonra da sosyal bilimler gelir. Yelpazenin en ucunda, yani en "bilim dışı" sayılan kısımda ise, Zuckerman'a göre, telepati, altıncı his gibi "duyum ötesi algılama" kavramları ve bir de "insanın evrimi" vardır! Zuckerman, yelpazenin bu ucunu şöyle açıklar:

Objektif gerçekliğin alanından çıkıp da, biyolojik bilim olarak varsayılan bu alanlara -yani duyum ötesi algılamaya ve insanın fosil tarihinin yorumlanmasına- girdiğimizde, evrim teorisine inanan bir kimse

için herşeyin mümkün olduğunu görürüz. Öyle ki teorilerine kesinlikle inanan bu kimselerin çelişkili bazı yargıları aynı anda kabul etmeleri bile mümkündür. (Solly Zuckerman, Beyond The Ivory Tower, New York: Toplinger Publications, 1970, s. 19)

İşte insanın evrimi masalı da, teorilerine körü körüne inanan birtakım insanların buldukları bazı fosilleri ön yargılı bir biçimde yorumlamalarından ibarettir.

Darwin Formülü!

Şimdiye kadar ele aldığımız tüm teknik delillerin yanında, isterseniz evrimcilerin nasıl saçma bir inanışa sahip olduklarını bir de çocukların bile anlayabileceği kadar açık bir örnekle özetleyelim.

Evrim teorisi canlılığın tesadüfen oluştuğunu iddia eder. Dolayısıyla bu iddiaya göre cansız ve şuursuz atomlar biraraya gelerek önce hücreyi oluşturmuşlardır ve sonrasında aynı atomlar bir şekilde diğer canlıları ve insanı meydana getirmişlerdir. Şimdi düşünelim; canlılığın yapıtaşı olan karbon, fosfor, azot, potasyum gibi elementleri biraraya getirdiğimizde bir yığın oluşur. Bu atom yığını, hangi işlemden geçirilirse geçirilsin, tek bir canlı oluşturamaz. İsterseniz bu konuda bir "deney" tasarlayalım ve evrimcilerin aslında savundukları, ama yüksek sesle dile getiremedikleri iddiayı onlar adına "Darwin Formülü" adıyla inceleyelim:

Evrimciler, çok sayıda büyük varilin içine canlılığın yapısında bulunan fosfor, azot, karbon, oksijen, demir, magnezyum gibi elementlerden bol miktarda koysunlar. Hatta normal şartlarda bulunmayan ancak bu karışımın içinde bulunmasını gerekli gördükleri malzemeleri de bu varillere eklesinler. Karışımların içine, istedikleri kadar amino asit, istedikleri kadar da (bir tekinin bile rastlantısal oluşma ihtimali 10-950 olan) protein doldursunlar. Bu karışımlara istedikleri oranda ısı ve nem versinler. Bunları istedikleri gelişmiş cihazlarla karıştırsınlar. Varillerin başına da dünyanın önde gelen bilim adamlarını koysunlar. Bu uzmanlar babadan oğula, kuşaktan kuşağa aktararak nöbetleşe milyarlarca, hatta trilyonlarca sene sürekli varillerin başında beklesinler. Bir canlının oluşması için hangi şartların var olması gerektiğine inanılıyorsa hepsini kullanmak serbest olsun. Ancak, ne yaparlarsa yapsınlar o varillerden kesinlikle bir canlı çıkartamazlar. Zürafaları, aslanları, arıları, kanaryaları, bülbülleri, papağanları, atları, yunusları, gülleri, orkideleri, zambakları, karanfilleri, muzları, portakalları, elmaları, hurmaları, domatesleri, kavunları, karpuzları, incirleri, zeytinleri, üzümleri, şeftalileri, tavus kuşlarını, sülünleri, renk renk kelebekleri ve bunlar gibi milyonlarca canlı türünden hiçbirini oluşturamazlar. Değil burada birkaçını saydığımız bu canlı varlıkları, bunların tek bir hücresini bile elde edemezler.

Kısacası, bilinçsiz atomlar biraraya gelerek hücreyi oluşturamazlar. Sonra yeni bir karar vererek bir hücreyi ikiye bölüp, sonra art arda başka kararlar alıp, elektron mikroskobunu bulan, sonra kendi hücre yapısını bu mikroskop altında izleyen profesörleri oluşturamazlar. Madde, ancak Allah'ın üstün yaratmasıyla hayat bulur. Bunun aksini iddia eden evrim teorisi ise, akla tamamen aykırı bir safsatadır. Evrimcilerin ortaya attığı

iddialar üzerinde biraz bile düşünmek, üstteki örnekte olduğu gibi, bu gerçeği açıkça gösterir.

Göz ve Kulaktaki Teknoloji

Evrim teorisinin kesinlikle açıklama getiremeyeceği bir diğer konu ise göz ve kulaktaki üstün algılama kalitesidir.

Gözle ilgili konuya geçmeden önce "Nasıl görürüz?" sorusuna kısaca cevap verelim. Bir cisimden gelen ışınlar, gözde retinaya ters olarak düşer. Bu ışınlar, buradaki hücreler tarafından elektrik sinyallerine dönüştürülür ve beynin arka kısmındaki görme merkezi denilen küçücük bir noktaya ulaşır. Bu elektrik sinyalleri bir dizi işlemden sonra beyindeki bu merkezde görüntü olarak algılanır. Bu bilgiden sonra şimdi düşünelim:

Beyin ışığa kapalıdır. Yani beynin içi kapkaranlıktır, ışık beynin bulunduğu yere kadar giremez. Görüntü merkezi denilen yer kapkaranlık, ışığın asla ulaşmadığı, belki de hiç karşılaşmadığınız kadar karanlık bir yerdir. Ancak siz bu zifiri karanlıkta ışıklı, pırıl pırıl bir dünyayı seyretmektesiniz.

Üstelik bu o kadar net ve kaliteli bir görüntüdür ki 21. yüzyıl teknolojisi bile her türlü imkana rağmen bu netliği sağlayamamıştır. Örneğin şu anda okuduğunuz kitaba, kitabı tutan ellerinize bakın, sonra başınızı kaldırın ve çevrenize bakın.

Şu anda gördüğünüz netlik ve kalitedeki bu görüntüyü başka bir yerde gördünüz mü? Bu kadar net bir görüntüyü size dünyanın bir numaralı televizyon şirketinin ürettiği en gelişmiş televizyon ekranı dahi veremez. 100 yıldır binlerce mühendis bu netliğe ulaşmaya çalışmaktadır. Bunun için fabrikalar, dev tesisler kurulmakta, araştırmalar yapılmakta, planlar ve tasarımlar geliştirilmektedir. Yine bir TV ekranına bakın, bir de şu anda elinizde tuttuğunuz bu kitaba. Arada büyük bir netlik ve kalite farkı olduğunu göreceksiniz. Üstelik, TV ekranı size iki boyutlu bir görüntü gösterir, oysa siz üç boyutlu, derinlikli bir perspektifi izlemektesiniz.

Uzun yıllardır on binlerce mühendis üç boyutlu TV yapmaya, gözün görme kalitesine ulaşmaya çalışmaktadırlar. Evet, üç boyutlu bir televizyon sistemi yapabildiler ama onu da gözlük takmadan üç boyutlu görmek mümkün değil, kaldı ki bu suni bir üç boyuttur. Arka taraf daha bulanık, ön taraf ise kağıttan dekor gibi durur. Hiçbir zaman gözün gördüğü kadar net ve kaliteli bir görüntü oluşmaz. Kamerada da, televizyonda da mutlaka görüntü kaybı meydana gelir.

İşte evrimciler, bu kaliteli ve net görüntüyü oluşturan mekanizmanın tesadüfen oluştuğunu iddia etmektedirler. Şimdi biri size, odanızda duran televizyon tesadüfler sonucunda oluştu, atomlar biraraya geldi ve bu

görüntü oluşturan aleti meydana getirdi dese ne düşünürsünüz? Binlerce kişinin biraraya gelip yapamadığını şuursuz atomlar nasıl yapsın?

Gözün gördüğünden daha ilkel olan bir görüntüyü oluşturan alet tesadüfen oluşamıyorsa, gözün ve gözün gördüğü görüntünün de tesadüfen oluşamayacağı çok açıktır. Aynı durum kulak için de geçerlidir. Dış kulak, çevredeki sesleri kulak kepçesi vasıtasıyla toplayıp orta kulağa iletir; orta kulak aldığı ses titreşimlerini güçlendirerek iç kulağa aktarır; iç kulak da bu titreşimleri elektrik sinyallerine dönüştürerek beyne gönderir. Aynen görmede olduğu gibi duyma işlemi de beyindeki duyma merkezinde gerçekleşir.

Gözdeki durum kulak için de geçerlidir, yani beyin, ışık gibi sese de kapalıdır, ses geçirmez. Dolayısıyla dışarısı ne kadar gürültülü de olsa beynin içi tamamen sessizdir. Buna rağmen en net sesler beyinde algılanır. Ses geçirmeyen beyninizde bir orkestranın senfonilerini dinlersiniz, kalabalık bir ortamın tüm gürültüsünü duyarsınız. Ama o anda hassas bir cihazla beyninizin içindeki ses düzeyi ölçülse, burada keskin bir sessizliğin hakim olduğu görülecektir.

Net bir görüntü elde edebilmek ümidiyle teknoloji nasıl kullanılıyorsa, ses için de aynı çabalar onlarca yıldır sürdürülmektedir. Ses kayıt cihazları, müzik setleri, birçok elektronik alet, sesi algılayan müzik sistemleri bu çalışmalardan bazılarıdır. Ancak, tüm teknolojiye, bu teknolojide çalışan binlerce mühendise ve uzmana rağmen kulağın oluşturduğu netlik ve kalitede bir sese ulaşılamamıştır. En büyük müzik sistemi şirketinin ürettiği en kaliteli müzik setini düşünün. Sesi kaydettiğinde mutlaka sesin bir kısmı kaybolur veya az da olsa mutlaka parazit oluşur veya müzik setini açtığınızda daha müzik başlamadan bir cızırtı mutlaka duyarsınız. Ancak insan vücudundaki teknolojinin ürünü olan sesler son derece net ve kusursuzdur. Bir insan kulağı, hiçbir zaman müzik setinde olduğu gibi cızırtılı veya parazitli algılamaz; ses ne ise tam ve net bir biçimde onu algılar. Bu durum, insan yaratıldığı günden bu yana böyledir.

Şimdiye kadar insanoğlunun yaptığı hiçbir görüntü ve ses cihazı, göz ve kulak kadar hassas ve başarılı birer algılayıcı olamamıştır.

Ancak görme ve işitme olayında, tüm bunların ötesinde, çok büyük bir gerçek daha vardır.

Beynin İçinde Gören ve Duyan Şuur Kime Aittir?

Beynin içinde, ışıl ışıl renkli bir dünyayı seyreden, senfonileri, kuşların cıvıltılarını dinleyen, gülü koklayan kimdir?

İnsanın gözlerinden, kulaklarından, burnundan gelen uyarılar, elektrik sinyali olarak beyne gider. Biyoloji, fizyoloji veya biyokimya kitaplarında bu görüntünün beyinde nasıl oluştuğuna dair birçok detay okursunuz. Ancak, bu konu hakkındaki en önemli gerçeğe hiçbir yerde rastlayamazsınız: Beyinde, bu elektrik sinyallerini görüntü, ses, koku ve his olarak algılayan kimdir? Beynin içinde göze, kulağa, burna ihtiyaç duymadan tüm bunları algılayan bir şuur bulunmaktadır. Bu şuur kime aittir?

Elbette bu şuur beyni oluşturan sinirler, yağ tabakası ve sinir hücrelerine ait değildir. İşte bu yüzden, herşeyin maddeden ibaret olduğunu zanneden Darwinist-materyalistler bu sorulara hiçbir cevap verememektedirler. Çünkü bu şuur, Allah'ın yaratmış olduğu ruhtur. Ruh, görüntüyü seyretmek için göze, sesi duymak için kulağa ihtiyaç duymaz. Bunların da ötesinde düşünmek için beyne ihtiyaç duymaz.

Bu açık ve ilmi gerçeği okuyan her insanın, beynin içindeki birkaç santimetreküplük, kapkaranlık mekana tüm kainatı üç boyutlu, renkli, gölgeli ve ışıklı olarak sığdıran Yüce Allah'ı düşünüp, O'ndan korkup, O'na sığınması gerekir.

Materyalist Bir İnanç

Buraya kadar incelediklerimiz, evrim teorisinin bilimsel bulgularla açıkça çelişen bir iddia olduğunu göstermektedir. Teorinin hayatın kökeni hakkındaki iddiası bilime aykırıdır, öne sürdüğü evrim mekanizmalarının hiçbir evrimleştirici etkisi yoktur ve fosiller teorinin gerektirdiği ara formların yaşamadıklarını göstermektedir. Bu durumda, elbette, evrim teorisinin bilime aykırı bir düşünce olarak bir kenara atılması gerekir. Nitekim tarih boyunca dünya merkezli evren modeli gibi pek çok düşünce, bilimin gündeminden çıkarılmıştır. Ama evrim teorisi ısrarla bilimin gündeminde tutulmaktadır. Hatta bazı insanlar teorinin eleştirilmesini "bilime saldırı" olarak göstermeye bile çalışmaktadırlar. Peki neden?..

Bu durumun nedeni, evrim teorisinin bazı çevreler için, kendisinden asla vazgeçilemeyecek dogmatik bir inanış oluşudur. Bu çevreler, materyalist felsefeye körü körüne bağlıdırlar ve Darwinizm'i de doğaya getirilebilecek yegane materyalist açıklama olduğu için benimsemektedirler.

Bazen bunu açıkça itiraf da ederler. Harvard Üniversitesi'nden ünlü bir genetikçi ve aynı zamanda önde gelen bir evrimci olan Richard Lewontin, "önce materyalist, sonra bilim adamı" olduğunu şöyle itiraf etmektedir:

Bizim materyalizme bir inancımız var, 'a priori' (önceden kabul edilmiş, doğru varsayılmış) bir inanç bu. Bizi dünyaya materyalist bir açıklama getirmeye zorlayan şey, bilimin yöntemleri ve kuralları değil. Aksine, materyalizme olan 'a priori' bağlılığımız nedeniyle, dünyaya materyalist bir açıklama getiren araştırma yöntemlerini ve kavramları kurguluyoruz. Materyalizm mutlak doğru olduğuna göre de, İlahi bir açıklamanın sahneye girmesine izin veremeyiz. (Richard Lewontin, "The Demon-Haunted World", The New York Review of Books, 9 Ocak 1997, s. 28)

Bu sözler, Darwinizm'in, materyalist felsefeye bağlılık uğruna yaşatılan bir dogma olduğunun açık ifadeleridir. Bu dogma, maddeden başka hiçbir varlık olmadığını varsayar. Bu nedenle de cansız, bilinçsiz maddenin, hayatı yarattığına inanır. Milyonlarca farklı canlı türünün; örneğin kuşların, balıkların, zürafaların, kaplanların, böceklerin, ağaçların, çiçeklerin, balinaların ve insanların maddenin kendi içindeki etkileşimlerle, yani yağan yağmurla, çakan şimşekle, cansız maddenin içinden oluştuğunu kabul eder. Gerçekte ise bu, hem akla hem bilime aykırı bir kabuldür. Ama Darwinistler kendi deyimleriyle "İlahi bir açıklamanın sahneye girmemesi" için, bu kabulü savunmaya devam etmektedirler.

Canlıların kökenine materyalist bir ön yargı ile bakmayan insanlar ise, şu açık gerçeği göreceklerdir: Tüm canlılar, üstün bir güç, bilgi ve akla sahip olan bir Yaratıcının eseridirler. Yaratıcı, tüm evreni yoktan var eden, en kusursuz biçimde düzenleyen ve tüm canlıları yaratıp şekillendiren Allah'tır.

Evrim Teorisi Dünya Tarihinin En Etkili Büyüsüdür

Burada şunu da belirtmek gerekir ki, ön yargısız, hiçbir ideolojinin etkisi altında kalmadan, sadece aklını ve mantığını kullanan her insan, bilim ve medeniyetten uzak toplumların hurafelerini andıran evrim teorisinin inanılması imkansız bir iddia olduğunu kolaylıkla anlayacaktır.

Yukarıda da belirtildiği gibi, evrim teorisine inananlar, büyük bir varilin içine birçok atomu, molekülü, cansız maddeyi dolduran ve bunların karışımından zaman içinde düşünen, akleden, buluşlar yapan profesörlerin, üniversite öğrencilerinin, Einstein, Hubble gibi bilim adamlarının, Frank Sinatra, Charlton Heston gibi sanatçıların, bunun yanı sıra ceylanların, limon ağaçlarının, karanfillerin çıkacağına inanmaktadırlar. Üstelik, bu saçma iddiaya inananlar bilim adamları, profesörler, kültürlü, eğitimli insanlardır. Bu nedenle evrim teorisi için

"dünya tarihinin en büyük ve en etkili büyüsü" ifadesini kullanmak yerinde olacaktır. Çünkü, dünya tarihinde insanların bu derece aklını başından alan, akıl ve mantıkla düşünmelerine imkan tanımayan, gözlerinin önüne sanki bir perde çekip çok açık olan gerçekleri görmelerine engel olan bir başka inanç veya iddia daha yoktur. Bu, Afrikalı bazı kabilelerin totemlere, Sebe halkının Güneş'e tapmasından, Hz. İbrahim'in kavminin elleri ile yaptıkları putlara, Hz. Musa'nın kavminin altından yaptıkları buzağıya tapmalarından çok daha vahim ve akıl almaz bir körlüktür. Gerçekte bu durum, Allah'ın Kuran'da işaret ettiği bir akılsızlıktır. Allah, bazı insanların anlayışlarının kapanacağını ve gerçekleri görmekten aciz duruma düşeceklerini birçok ayetinde bildirmektedir. Bu ayetlerden bazıları şöyledir:

Şüphesiz, inkar edenleri uyarsan da, uyarmasan da, onlar için fark etmez; inanmazlar. Allah, onların kalplerini ve kulaklarını mühürlemiştir; gözlerinin üzerinde perdeler vardır. Ve büyük azap onlaradır. (Bakara Suresi, 6-7)

...Kalpleri vardır bununla kavrayıp-anlamazlar, gözleri vardır bununla görmezler, kulakları vardır bununla işitmezler. Bunlar hayvanlar gibidir, hatta daha aşağılıktırlar. İşte bunlar gafil olanlardır. (Araf Suresi, 179)

Allah Hicr Suresi'nde ise, bu insanların mucizeler görseler bile inanmayacak kadar büyülendiklerini şöyle bildirmektedir:

Onların üzerlerine gökyüzünden bir kapı açsak, ordan yukarı yükselseler de, mutlaka: "Gözlerimiz döndürüldü, belki biz büyülenmiş bir topluluğuz" diyeceklerdir. (Hicr Suresi, 14-15)

Bu kadar geniş bir kitlenin üzerinde bu büyünün etkili olması, insanların gerçeklerden bu kadar uzak tutulmaları ve 150 yıldır bu büyünün bozulmaması ise, kelimelerle anlatılamayacak kadar hayret verici bir durumdur. Çünkü, bir veya birkaç insanın imkansız senaryolara, saçmalık ve mantıksızlıklarla dolu iddialara inanmaları anlaşılabilir. Ancak dünyanın dört bir yanındaki insanların, şuursuz ve cansız atomların ani bir kararla biraraya gelip; olağanüstü bir organizasyon, disiplin, akıl ve şuur gösterip kusursuz bir sistemle işleyen evreni, canlılık için uygun olan her türlü özelliğe sahip olan Dünya gezegenini ve sayısız kompleks sistemle donatılmış canlıları meydana getirdiğine inanmasının, "büyü"den başka bir

açıklaması yoktur. Nitekim, Allah Kuran'da, inkarcı felsefenin savunucusu olan bazı kimselerin, yaptıkları büyülerle insanları etkilediklerini Hz. Musa ve Firavun arasında geçen bir olayla bizlere bildirmektedir. Hz. Musa, Firavun'a hak dini anlattığında, Firavun Hz. Musa'ya, kendi "bilgin büyücüleri" ile insanların toplandığı bir yerde karşılaşmasını söyler. Hz. Musa, büyücülerle karşılaştığında, büyücülere önce onların marifetlerini sergilemelerini emreder. Bu olayın anlatıldığı ayet şöyledir:

(Musa:) "Siz atın" dedi. (Asalarını) atıverince, insanların gözlerini büyüleyiverdiler, onları dehşete düşürdüler ve (ortaya) büyük bir sihir getirmiş oldular. (Araf Suresi, 116)

Görüldüğü gibi Firavun'un büyücüleri yaptıkları "aldatmacalar"la -Hz. Musa ve ona inananlar dışında- insanların hepsini büyüleyebilmişlerdir. Ancak, onların attıklarına karşılık Hz. Musa'nın ortaya koyduğu delil, onların bu büyüsünü, Kuran'daki ifadeyle "uydurduklarını yutmuş" yani etkisiz kılmıştır:

Biz de Musa'ya: "Asanı fırlatıver" diye vahyettik. (O da fırlatıverince) bir de baktılar ki, o bütün uydurduklarını derleyip-toparlayıp yutuyor. Böylece hak yerini buldu, onların bütün yapmakta oldukları geçersiz kaldı. Orada yenilmiş oldular ve küçük düşmüşler olarak tersyüz çevrildiler. (Araf Suresi, 117-119)

Ayetlerde de bildirildiği gibi, daha önce insanları büyüleyerek etkileyen bu kişilerin yaptıklarının bir sahtekarlık olduğunun anlaşılması ile, söz konusu insanlar küçük düşmüşlerdir. Günümüzde de bir büyünün etkisiyle, bilimsellik kılıfı altında son derece saçma iddialara inanan ve bunları savunmaya hayatlarını adayanlar, eğer bu iddialardan vazgeçmezlerse gerçekler tam anlamıyla açığa çıktığında ve "büyü bozulduğunda" küçük duruma düşeceklerdir. Nitekim yaklaşık 60 yaşına kadar evrimi savunan ve ateist bir felsefeci olan, ancak daha sonra gerçekleri gören Malcolm Muggeridge evrim teorisinin yakın gelecekte düşeceği durumu şöyle açıklamaktadır:

Ben kendim, evrim teorisinin, özellikle uygulandığı alanlarda, geleceğin tarih kitaplarındaki en büyük espri malzemelerinden biri olacağına ikna oldum. Gelecek kuşak, bu kadar çürük ve belirsiz bir hipotezin inanılmaz bir saflıkla kabul edilmesini hayretle karşılayacaktır. (Malcolm Muggeridge, The End of Christendom, Grand Rapids: Eerdmans, 1980, s.43)

Bu gelecek, uzakta değildir aksine çok yakın bir gelecekte insanlar "tesadüfler"in ilah olamayacaklarını anlayacaklar ve evrim teorisi dünya tarihinin en büyük aldatmacası ve en şiddetli büyüsü olarak tanımlanacaktır. Bu şiddetli büyü, büyük bir hızla dünyanın dört bir yanında insanların üzerinden kalkmaya başlamıştır. Artık evrim aldatmacasının sırrını öğrenen birçok insan, bu aldatmacaya nasıl kandığını hayret ve şaşkınlıkla düşünmektedir.

... Sen Yücesin, bize öğrettiğinden başka bizim
hiçbir bilgimiz yok. Gerçekten Sen, herşeyi bilen,
hüküm ve hikmet sahibi olansın.
(Bakara Suresi, 32)

Şu anda cehennemin kenarında olsanız ve oradaki zebanilerin cehennem ehline yaptıkları dayanılmaz işkenceleri gözünüzle görseniz, cayır cayır yanan ateşin uğultusunu, cehennem ehlinin çığlıklarını, kemikleri çatırdatan inlemelerini, kahırla nefes alıp vermelerini, bir kez daha dünyaya geri dönmek isteyen pişmanlık dolu yalvarışlarını duysanız ve sonra tekrar dünyadaki yaşamınıza geri döndürülseniz acaba hayatınızda neler değişirdi?

Hiç kuşku yok ki içinizi tarifsiz bir korku kaplar, bambaşka bir insan olurdunuz. Hayatınızı bütünüyle farklı düzenlerdiniz.

Peki şu an cehennemi görmemiş olmanız mı sizi gereği gibi korkup sakınmaktan ve buna göre yaşamaktan alıkoyan? Oysa Allah cehennemin kesin bir gerçek olduğunu Kuran'da haber vermekte, cehennemi insanlara tüm detaylarıyla tanıtıp, ondan sakındırmaktadır.

Her insana düşen ise bu gerçeği unutmadan Allah'tan gereği gibi korkup sakınarak, yaşamını Allah'ın hoşnut olacağı umulan şekilde düzenlemektir. Allah korkusu bir insan için hem imanının çok keskin bir göstergesi hem de onun ebedi hayatını belirleyecek çok önemli bir özelliktir.

YAZAR HAKKINDA

Harun Yahya müstear ismini kullanan Adnan Oktar, 1956 yılında Ankara'da doğdu. 1980'li yıllardan bu yana, imani, bilimsel ve siyasi konularda pek çok eser hazırladı. Bunların yanı sıra, yazarın evrimcilerin sahtekarlıklarını, iddialarının geçersizliğini ve Darwinizm'in kanlı ideolojilerle olan karanlık bağlantılarını ortaya koyan çok önemli eserleri bulunmaktadır.

Yazarın tüm çalışmalarındaki ortak hedef, Kuran'ın tebliğini dünyaya ulaştırmak, böylelikle insanları Allah'ın varlığı, birliği ve ahiret gibi temel imani konular üzerinde düşünmeye sevk etmek ve inkarcı sistemlerin çürük temellerini ve sapkın uygulamalarını gözler önüne sermektir. Nitekim yazarın, bugüne kadar 57 ayrı dile çevrilen yaklaşık 250 eseri, dünya çapında geniş bir okuyucu kitlesi tarafından takip edilmektedir.

Harun Yahya Külliyatı, -Allah'ın izniyle- 21. yüzyılda dünya insanlarını Kuran'da tarif edilen huzur ve barışa, doğruluk ve adalete, güzellik ve mutluluğa taşımaya bir vesile olacaktır.